

КАТИ ЛЕТИ АКО ВИБРАТОРИТЕ ИМАХА КЛЕПАЧИ

Превод от английски: Ивайла Божанова, 2004

chitanka.info

Посвещава се на Джон Мортимър, в буквален смисъл бог на любовта, по случай осемдесетия му рожден ден.

„Никоя жена не е остров.“

„Как ще спечелим Войната между половете, щом постоянно общуваме с врага?“

1. ДЪРЗЪК ЧАР

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПРОИЗХОД

Жените са от Венера^[1].

Мъжете са от... ами предимно от Милтън Кийнз^[2].

Господ, явно на шега, създал двата пола и ги нарекъл „противоположни“. Вече пет хиляди години се води войната между тях и все още не е налице никаква готовност за примирие. Докато птиците, зверовете и дори влечугите се събират по двойки и са видимо щастливи, без да прибягват до услугите на фино френско бельо, отворени при зърната сутиени, видеофилми със заглавия като „Влага“ или „Проникване“, виагра, препарати за женски оргазъм или интернет страници с безкрайни списъци за запознанства на хора с ДЧХ — добро чувство за хумор, — мъжете и жените са в постоянна война. Предполага се, че сме най-висшата форма на съществуване, но не сте виждали октопод да участва в телевизионна игра, за да се начука с някого, нали?

Именно такива мисли минаваха през ума на Шели Грийн, докато чакаше пред олтара на черквата на Юстън роуд, в мрачен, влажен февруарски ден, с петна от пот във формата на Ирландия под всяка подмишница на елегантната, но евтина рокля, която я излъгаха да облече под претекст, че ще свири на класическа китара на сватба в Деня на свети Валентин.

Нямаше и най-бегла представа, че сватбата ще се окаже нейната.

Грабнал микрофон в ръка, телевизионният водещ, със сложна, рошава прическа, за каквато малцина, освен музиканти в хевиметъл група, биха дръзнали дори да си помислят, разказваше на зрителите си из цяла Англия случилите се до момента събития.

— А сега вече ще разкрием и победителите в нашето състезание за сватосване по компютърен път, организирано от Канал 6. Това са... Шели Грийн и Кит Кинкейд! — обяви той с налудничава разпаленост.

— Тяхната награда? Получават се един друг! И сто хиляди лири! Всеки от тях! Сватба в Гретна Грийн, тържество в прекрасния хотел „Балморал“, меден месец на зашеметяващия и непокварен засега остров Реюнион, апартамент с две спални при кейовете и... „Хонда“ с три врати! И всичко това остава за пиленцата, ако — повтарям — ако издържат заедно в продължение на една година! Какво мислите, драги зрители? Дали компютърът е изпълнил добре ролята си на Купидон? Дали не присъстваме на събирането на две сродни души? Или ще станем свидетели как Кит и Шели се разделят с ожесточени обвинения и опияняваща ненавист?

Сега картите на Ирландия около подмишниците на Шели се разшириха и вече изобразяваха цяла Великобритания и принадлежащите ѝ острови. Тя погледна свирепо към големичката група десетокласници, заели челно място на първия ред. Именно те я бяха въвлекли в тази дяволска история. Страдащите от акне тийнейджъри се бяха записали за часовете по музика, за да избегнат предмети като икономика на домакинството или дървообработване, и попаднаха на единствената учителка, която не ги караше да се чувстват като пълни отрепки. Харесваха я достатъчно, за да си дадат сметка, че тя — единствено и късно родено дете — все още тъгува по майка си, починала от тумор в яйчниците преди три години. За да накарат Шели отново да се включи в живота, тайно изпратиха името ѝ в предаването на живо за сватосване по компютърен път — престъпление, за което Шели мълчаливо се закле да си получат заслуженото наказание. Щеше да има грижата да им подsigури купища извънредни задачи по тригонометрия, докато са в училището.

— Е, Шели, това не е ли мечтата на всяко момиченце: да се омъжи в Деня на свети Валентин?

Водещият със сложната прическа тикна микрофона пред устата ѝ.

— Не ми допада идеята да се омъжвам в който и да било ден — отвърна Шели слисано. — Дори не мога да кажа, че одобрявам кой знае колко мъжете.

Учениците на Шели изглеждаха потресени след откровеното ѝ признание. Нямахше начин да не съществува правно наказание за

подправяне на подписа на учителката им върху заявката за участие в състезанието. Водещият, не по-малко стреснат, рязко дръпна микрофона към себе си и нервно се впусна в бръщолевене за онези зрители, които може би бяха превключили на предаването по-късно. В основни линии, според думите му, бе планирано след приключването на възхитителния фотографски сеанс, булката и младоженецът, подбрани от компютъра един за друг сред хилядите участници, да бъдат откарани с лимузина до Гретна Грийн.

Селцето, точно отвъд границата с Шотландия, обясняваше той, е традиционно известно като любимо убежище за хора, готови да си пристанат; там не се изискват обичайните документи, предварително известяващи сватбата месец по-рано. По време на петчасовото пътуване нацията ще стои със затаен дъх — а програмата ще извърти километри реклами, — докато „победителите“ решат дали ще приемат или не предложения от компютъра брак.

Шели тъкмо събираше смелост да го прекъсне наред излиянията му и да сложи край на целия фарс, преди хората от отдел „Връзки с обществеността“ да я напъхат в любезно осигурената лимузина, паркирана до тротоара пред черквата, когато превъзбуденият водещ обяви пристигането на „партньора“ ѝ.

— От тримата кандидати мъже, класирали се до края: системен анализатор от Ипсуич... — тук водещият се посъветва с бележките в тефтера си — ... лорист от Милтън Кийнз и човека, обещал да откликне на повика на Купидон, като се влюби в жена, която ще е „с моята височина, но далеч по-дебела“, знаете ли кой е избран, драги зрители? Компютърът се спря именно на последния!

Водещият се впусна да обяснява на зрителите как изглежда Кит Кинкейд и стигна до доста интимни подробности — като например неговото отношение към секса. (Впрочем за господин Кит Кинкейд сексът очевидно бе нещо, което се прави с кон, куче, съпруга и две проститутки.) Елегантна фигура с цилиндър и смокинг тръгна непринудено — с походката на Фред Астър — по пътеката към Шели. Височина: един и осемдесет и пет; тен: мургав; коси: руси; години: тридесет и пет; професия: лекар. Стигна до олтара, завъртя се на пети към Шели и дръзко килна цилиндъра върху челото си. Със загорялото си от слънцето лице, с дълги до раменете руси коси с цвят на масло, с чувствени устни, зелени очи и стройна фигура (независимо от

диамантената обица на ухото това очевидно бе истински мъж), на него нищо не можеше да му се опъне. Със сигурност чакащите само да го зърнат биха оформили двукилометрова опашка, а без съмнение имаше и списъци с желаещи, от които се изискваше да проявят търпение поне още пет години, за да се доближат до него.

Когато Шели видя за пръв път кандидат-съпруга си, тя се ухили така широко, че разтегна лицев мускул.

Погледът на Кит се плъзна по тялото ѝ и тя усети как бузите ѝ пламват. Думите на водещия: „Височина: един и шестдесет и пет; тен: млечнобял; коса: кестенява; години: тридесет и една; професия: музикантка“ я накараха да се напругне, да изправи рамене и да глътне силно корема си, все едно за гърба ѝ е прилепена прахосмукачка. Обзета от силно любопитство как изглежда кандидат-съпругът ѝ, не се бе замислила особено какво ще е неговото първо впечатление от нея.

Гимназиалната учителка по музика изведнъж се почувства неловко в бухналата рокля от бял шифон, с един номер по-малка от необходимото, която измъкна от задната част на гардероба си за оказалото се несъществуващо изпълнение по време на несъществуваща сватба. Съзнаваше също колко неугледен стана видът ѝ през последните няколко години: подстрига си косата, престана да се гримира, изостави своята напористост и се предаде пред живота; просто се превърна в човешко същество, оттеглило се от прожекторите на сцената. Когато се погледнеше през очите на другите, сама се убеждаваше, че никой няма да я удостои с втори поглед.

— Излъгала си — прозвучаха първите думи на избрания от компютъра кандидат-съпруг. — Във формуляра.

Потресена, че младоженецът дъвчеше дъвка пред олтара, Шели не отчете веднага, че провлаченият говор е американски.

— Пишеше един и шестдесет и пет, сини очи, природни прелести...

Господи, трепна тя, как я бяха описали онези проклети деца?! Прокара пръсти през разчорлените си къдрици. Косата на Шели, подстригана за по-евтино от майка на нейна ученичка, не подсказваше да е пипана от фризьор. По-скоро създаваше впечатлението, че притежателката ѝ е била съборена на пътя от косачка за трева, излязла от контрол и минала три пъти през черепа ѝ, преди да се отдалечи.

— Е — заекна тя, — никой не би признал открито, че не изглежда кой знае как, нали?

— За бога! Говоря за очите ти — уточни Кит. — Не са сини, а лазурни. — После ѝ се усмихна бавно и подкупващо, а в прекрасните му очи заблестяха закачливи пламъчета. — Да не говорим за горещата ти кръв. И за да не виждат горките, нищо неподозиращи типове колко си сексапилна, не е редно да носиш такива тесни рокли. Единствената част от теб, която е безопасно да показваш, е вероятно палецът на крака ти или... лакътят.

Е, промени намеренията си Шели, допустимо е все пак да приеме разходката с лимузината. В края на краищата какво толкова ще навреди едно возене? Така ще си осигури повече време да измисли как да се измъкне от създалото се нелепо положение, без да навлече на учениците си сериозно дисциплинарно наказание за подправяне на документ и за конспирация, довела до очевидно публично опозоряване.

— Слушай — призна Шели в момента, когато лимузината със затъмнени стъкла се включи в лондонското движение и пое на север, а Кит отваряше със замах бутилката „Дом Периньон“. — Всъщност съм мизогамна.

— Нима? — Подобните на лазер очи на Кит Кинкейд я пронизаха. Шели се запита дали не е пробил някоя ненужна дупка в тялото ѝ. — Мразиш жените ли? Мислех всички мацки за лесбийки — поне в емоционално отношение. Само дето, когато се стигне до свършване, сме ви нужни ние, мъжете — усмихна се той нахално.

— Не. Нямам предвид мизогин. Мизогин просто означава мъж на гръцки. — Така твърдеше на времето майка ѝ. — Аз съм мизогамна! Алергична съм към женитба.

Разкритието явно предизвика дълбока загриженост у мъжа до нея. Единият му дълъг крак се стрелна напред, все едно невидимо чукче на невролог внезапно го удари по коляното. Докато той се съвземе, Шели бързо се захвана да отпива бълбукащата течност от кристалната чаша.

— И аз — излъга Кит непринудено. — Алергичен съм към нормалната женитба, имам предвид. Но това, което вършим, не е нормално, нали? Колко провалили се „нормални“ връзки си имала? Милиони, нали? — Млъкна, за да налага нова дъвка. — И аз. Именно затова уредените бракове са за предпочитане. Някога племенните

вождове и роднините са уреждали женитбите... Само че моите родители са мъртви.

— Съжалявам — промълви Шели със съчувствие. — Сигурно ужасно ти липсват — добави тя и внезапна болезнена тъга обгърна сърцето ѝ.

— Не бих казал — сви рамене Кит. — Мама спираше да говори за сложните си гинекологични проблеми само за да ми напомни за енти път, че не си е струвало за мен да минава през родилните мъки. Някъде имам нейна снимка. — Заровичка из портфейла си. — По монокини, в колонката „Читателки съпруги“ на някакво шибано списание. Не че е била съпруга дълго време, трябва да ти кажа. Видях баща си един-единствен път. В Деня на благодарността.

— Как мина? — успя да вметне Шели.

Не беше особено лесно да водиш разговор с Кит Кинкейд. Приличаше повече на словесен порой.

— Като в роман „Трамвай Желание“ например.

— То всъщност е пиеса, а не... — пробва да уточни Шели, но Кит продължи: — Имаше мобилна къща, защото беше на колела, и десет коли, обаче никоя не се движеше. Всъщност, предполагам, че и телефонът му е бил мобилен. С пряка гореща линия с 11.110.

Ако Шели можеше да превъзмогне натрапчивата мисъл какъв е вкусът от смесването на дъвка и шампанско върху съблазнителните му устни, щеше да е в състояние да изрече нещо разумно от рода: „Радвам се, че се запознахме, но очевидната разлика в образованието ще ни попречи да живеем щастливо заедно“. Вместо това само попита:

— Ако наистина има НЛО, защо никога не отвличат разумни британци, а само някакви особняци от Тексас?

— Всъщност от Арканзас — поправи я той с широка, несиметрична усмивка.

— А баща ти? — Шели се стараеше да не го наблюдава как навлажнява сочните си устни с език. — Къде е сега?

— Умря. От цироза.

— О! — възкликна Шели. — Съжалявам — добави тя дипломатично. — За смъртта на баща ти, имам предвид.

— Недей. Отидох на погребението само за да забия още един пирон в ковчегата, като не престанах да крещя: „Ето ти и това, тъмно съществуване на нощта!“.

— О! — Не прекаляваше ли с честото възклицание: „О!“? —
Значи и двамата сме сираци.

Изчака да я попита за нейната история, да прояви някаква
загриженост. Но Кит Кинкейд само наду прозрачен балон от дъвката,
който покри половината от привлекателното му лице. Вече пиеха втора
бутилка „Дом Периньон“, той разказваше десетия скандален случай в
семейството си и все още не я бе попитал нищо.

А и всъщност по-добре, защото нямаше кой знае какво за
разказване, призна тя пред себе си, докато използваше тоалетната на
бензиностанцията някъде по аутобана. Таткото на Шели —
пристрастен към наркотици, вечно готов за секс келтски рок китарист
в състав с име „Ще плюя в супата ти“, изоставил обичаната ѝ майка.
След това нейното уелско семейство, живеещо според библейските
канони, ѝ обърнало гръб заради незаконороденото дете. Майката на
Шели, макар и с интелектуален потенциал, се бе прирастила по
неволя към романите, предлагани от „Рийдърс дайджест“.

— Както и да е, докъде бях стигнал? — Докато минаваха покрай
Бирмингам, Кит съблече черното си сако със сатенена подплата. Шели
не пропусна да забележи как тясната копринена риза галвовно обгръща
всеки сантиметър от мускулестите му гърди. — А, да, уговорените
бракове. Някога племенните вождове определяли двойките, нали? Е, в
нашето хилядолетие това го правят компютрите. Знам, че си британка
и следователно песимистично настроена, кръвната ти група е В
отрицателна, не греша, нали? — Ухили ѝ се. — Но само си помисли!
Къща, кола, да не говорим за парите. По двадесет и пет хиляди на
всеки от нас още днес, нови двадесет и пет хиляди в края на
седмицата, ако сме още заедно, и по допълнителни петдесет хиляди,
ако изкараме една година.

— Парите не са всичко, Кит.

— Знам. Съществуват също „Мастър кард“ и пътнически чекове
— пошегува се той. — Да не говорим за великолепната ваканция.
Плажът на Реюнион бил толкова луксозен, че не допускали дори
приливът да влезе.

Шели се усмихна. Вярно, беше странна птица, но с жив и
находчив ум, което ѝ допаднаше.

— Слушай, Кит, не че имам нещо против да се озова на горещо
място, където хората провлачат гласните, а морето е тюркоазно, но...

— Но какво? Ей, Шели, на нашите години животът трябва да се живее, все едно утре не съществува.

Шели изправи рамене.

— *In vino Veritas* — вдигна тя тост, ала той я погледна безизразно. — Латински — обясни му. — Не го ли знаеш? — попита ненужно.

Майка ѝ бе набила мъртвия език така безмилостно в главата ѝ, както и основите на музиката.

— Не ми се прави на много учено хлапе. Излязох от затвора на Арканзас с подсилена охрана на петнадесет. — Отново направи балон с дъвката. — Автодидактен съм.

Шели трябваше да признае, че е затруднена лингвистично, затова попита:

— Какво означава?

— Самообразован. Аз си измислих думата. — Ухили ѝ се нахално. — А ти?

— Прекарах задължителното потене и пуфтене в общообразователна гимназия в Кардиф, а после постъпих в Музикалната академия.

— Хей, ще ти покажа белезите от опитите си за самоубийство, ако и ти сториш същото. — Кит пресуши чашата на екс. — Не, в даскалото не беше чак толкова лошо — продължи той. — Най-сложното беше да се избягват педофилските напъни на учителя по физкултура. Не е толкова лесно в католическо училище, където водещият лозунг е: „Заедно ще постигнем повече!“.

Оригване, неподлежащо на удържане, подобно на кихане, се изтръгна от Шели така напористо, че Кит се засмя: гърлено, сексапилно, среднощно засмиване, от което пулсът на Шели се учести двойно.

— Какво ще загубиш, Шели Грийн? Кажу „да“ и обещавам да наговоря куп хубави неща за теб по националната телевизия, когато се върнем в Лондон след медения си месец. А ти, от своя страна, ще заявиш, че съм по-надарен от пакистанец и че си открила — противно на твърденията в женските списания — от какво огромно значение е наистина размерът.

— Размера на егото имаш предвид, нали? — срязва го тя жлъчно. — Непременно ще споделя, че си необичайно надарен с такова.

Съжалявам, но никога няма да се омъжа, Кит. Сватбените рокли са бели, защото цялото обзавеждане в кухнята е с бяла техника — продължи разпалено. — Нали това означава Ж.Е.Н.А. — Жулене, Ебане, Надомничка, Ангария?

(Отново цитираше майка си.)

Кит пое брадичката ѝ в ръце, извърна преbledнялото ѝ лице към себе си, наклони главата ѝ назад и пусна в гърлото ѝ да тече шампанско от своята уста.

— Та за какво говореше, Шели? — Пакостливите му устни се извиха очарователно. — Искаш да кажеш, че не вярваш в любов от пръв поглед ли?

Шели преглътна и отблъсна ръката му.

— Не вярвам в любов и от втори поглед, да не говорим за първи.

Независимо от практичния ѝ подход към любовта — любовта е силна, генетично създадена самозаблуда, за да свързва хората, с цел да се възпроизвеждат; романтичната любов не съществуваше, докато Холивуд не я натрапи — тя си даде сметка, че вече обмисля сладкото съобщение от името на двамата, което ще оставят на телефонния секретар.

Сега американецът я погледна с ясни, преценяващи очи.

— Как е възможно да не вярваш в любовта? — удиви се той. Невъзмутимо измъкна пакет „Марлборо“ от ластика на слиповете си „Калвин Клайн“ и запали. — Не копнееш ли да си зашеметена? Омаяна? Захласната? Не на себе си от похот и копнеж? Опиянена от блаженството на оргазма? — Шели погледна многозначително към знака „Пушенето забранено“ над главата му. — Била ли си омъжена? — попита той, съзерцавайки я критично през премрежените си от цигарения дим очи, преди да добави съзнателно влудяващо: — Или поне на среща с мъж?

— Господи! Излизала съм на толкова случайни срещи с мъже, че се чудя защо още не са ми дали кученце за награда!

Кит отметна глава и се разнесе онзи така сърдечен и безгрижен смях, който Шели намираще за страхотно сексапилен и възбуждащ.

— Била ли си някога влюбена? — продължи той с въпросите.

— Само веднъж. Свиреше на обой. Направо го обожавах. Беше вегетарианец и имаше алергия към млякото. Но ако се изключи това, беше самото съвършенство.

— И какво не потръгна? — изрази престомена загриженост Кит.
— Чакай да отгатна. Отказал е да ти направи минет, защото е вегетарианец.

Шели изсумтя. От ноздрите ѝ по привлекателен начин изскочи шампанско; това обаче не ѝ попречи да усети силна топлина между краката си. Поизправи се на седалката и се постара да изглежда трезва.

— Става ли въпрос за войната между половете — каза тя, — трябва да заявя, че напълно възразявам срещу нея. Именно затова тези мои... приятели преценили за по-безопасно компютър да ми избере партньор и дали името ми за състезанието. Без да знам за това.

Очите на Кит се замъглиха от разочарование за миг, преди да се впусне отново в поток от думи.

— Но приятелите ти са прави, Шели! — Отвори нова бутилка. — Стрелата на любовта е горе-долу толкова точна, колкото бомба на Буш върху Багдад. Винаги съм привличал най-ужасните жени, отхвърлените от живота. — Загаси цигарата си в тока на обувката и я изхвърли през прозореца на лимузината. Фасът се удари в носа на старинната статуя на градския площад, където преди малко бяха спрели да се подкрепят с пържена риба и картофи. — Покажи ми психопатка и ще разпозная евентуално мое гадже.

Шели пое в дробовете си възтоплия, сгорещен от отоплението в колата въздух.

— Защо пък ти, господин Кинкейд, не ми разкажеш за своите похождения, като изключиш домашните любимци и роднините си?

Искаше да прозвучи шеговито, но така и не успя да прикрие раздражението в гласа си.

— Дадено. Е, всъщност съм бил влюбен два пъти. Първия път си паднах по момичето, защото адски обичаше животните, но открих, че ги използва по странен начин.

— Аха...

Шели се опита да прозвучи невъзмутимо, ала се наложи да стисне чашата си по-здраво, за да си даде сили.

— А и разполагаше с порнофилми за доказателство. Порицах избора ѝ на сценични партньори, а тя ме скастри, че проявявам свръхчувствителност, и ме простреля.

— О! — за пореден път възкликна Шели, поради липса на повече време да успее да реагира.

— В крака — уточни той.

Нави си крачола и разкри мускулест прасец със следа от куршум. Усмихна се арогантно; усмивката придаде още по-привлекателен вид на оживеното му, дружелюбно лице. Дружелюбността се появи, когато заговори за стария белег, отбеляза Шели. Е, добре, този мъж е развратен, но пък по страшно примамлив начин. Счупеният нос му придаваше вид на уличен гамен, който обаче прилича на древногръцки бог; Херкулес би изглеждал така, ако свиреше в рок състав.

— А втория път?

Изречението на Кит се промени. Той се затвори, прехапа устни и извърна очи.

— Да речем, че за да намеря своята принцеса, се наложи да целуна доста жаби. У теб няма нищо земноводно обаче — увери я накрая.

Постави ръка върху покритото с шифон коляно на Шели и тя усети как половите ѝ органи затанцуваха. Допирът му събуди всичките ѝ сетива, хормоните избликнаха и се разляха из тялото. Тъжната истина бе, че откакто майка ѝ почина, се бе държала целомъдрено. Ако възникнеше необходимост в училище да изнесе лекция на тема секс, щеше да се наложи да чете бележките си. Да, имаше какво да се каже за въздържанието, но преди всичко клиторът ѝ питаше: „Защо точно аз?“.

— Проблемът е в мъжете и жените — обяви Шели и отмести ръката на Кит все едно е досадна муха. — Ние не само сме от различни планети, ние направо сме от различни галактики. Никога нищо няма да излезе, не смяташ ли?

— Е, вината не е наша. Искам да кажа, потребностите на мъжете са елементарни: футбол, храна, музика и... — Ръката му отново се бе озовала върху крака ѝ; този път се плъзна по-нагоре. — ... секс. Вие, момичетата, имате толкова много претенции!

Шампанското от третата бутилка сгръвяше кръвта на Шели и обгръщаше мозъка ѝ с искрящи балончета. В това състояние откри как се разтапя по отношение на бърбивия мъж до себе си.

— Аз не желая кой знае колко. Само мъж, който приема всичко за своя вина и се поставя на второ място — подхвърли тя шеговито. — А, и да е достатъчно интелигентен, за да знае, че жените са по-висшите същества.

Кит отново отметна глава и се разсмя заразително. У него имаше някаква животинска жизненост, усещане за опасна топлина. И не само заради отоплението на лимузината, сега надуто до краен предел, към което изпита благодарност, защото стана причина Кит да си разкопчее ризата и да разголи мускулестите си гърди.

— Разбира се, вие, жените, сте по-висши. — Кит спокойно посрещна погледа ѝ. — Искам да кажа: определено трябва да сте умни, щом избирате да се омъжите за нас — мъжете. — Намигна ѝ. — Именно това прави така отегчително цялото ви вайкане, че светът е създаден за мъжете.

— О, хайде, хайде. Далеч по-лесно е да си мъж.

— Защо смяташ така?

— Ами... На вас бръчките и сивите коси ви придават характер. Можете да ядете банан без всички мъже наоколо да си ви представят чисто голи. Не изпитвате желание да се самоубиете, когато някой се появи на коктейл със съвършено същия тоалет. — Шели не преставаше да отмята пръст след пръст, като продължаваше да изрежда леко завалено: — Никога не се налага да бръснете космите по тялото си, не ви пука, ако никой не забележи новата ви прическа, пък и бръснарят не ви е взел двойно за нея! Телефонните ви разговори са най-много тридесет секунди. Винаги сте готови за секс. При вас...

— Хей — прекъсна я Кит, — и ти ще бъдеш винаги готова за секс, ако си с подходящ мъж. А искаш ли да ти докажа, че светът е създаден за жените? Ще ти спомена само две думи, хлапе. — Облегна се назад на седалката, разпери ръце и придоби самодоволен вид. — Те са многократен и оргазъм. Ето още една причина вие да сте виновни за войната между половете. Ние, мъжете, се раздаваме така всеотдайно, а вие, мацките, сте себични и все имате изисквания. В продължение на часове настоявате: „Не спирай! Не спирай!“. За да отложим изпразването, се налага да мислим за ужасни неща. Веднъж си представих Барбара Буш гола и забавих оргазма си за три пъклени месеца!

Кит отвори широко уста и отново се засмя с онзи дързък, циничен, невъзпитан, американски смях, който отначало леко дразнеше Шели, но вече започваше да ѝ се струва неподозирано омаен.

— Поне всичките ви оргазми са истински — парира тя.

— Както посочих, с подходящия тип...

И гласът, и ръцете му бяха кадифени; ръце, които в момента бърникаха под шифоновите дипли. А тя не предприемаше нищо, за да го спре. Не че някога се бе преструвала, че е стигнала до оргазъм. Не го беше правила. Проблемът ѝ беше друг — беше излизала само с мъже, които симулираха впускане в предлюбовна игра.

Но не и този. Въздухът в лимузината изведнъж зажува от сексуално желание. Приличаше на запален фитил, който приближава бомбата.

— О, взела си, виждам, противозачатъчни мерки.

Дишащата вече учестено Шели успя да извие въпросително вежди.

— Чорапогащник — уточни той с весела пакостливост.

— Виж какво, ако жартиерите са нещо удобно и приятно, вие, мъжете, нямаше да пропуснете да ги носите! А и... — Измъкна се от чувствения си транс: — Какво, по дяволите, правиш?

Няколко леки милувки са едно, но този самоуверен янки бе започнал умело да смъква чорапогащника ѝ.

— Извинявайте, очарователна госпожо. Не забелязах корсета и бонето ви. Много мило да се появите директно от викторианска Англия.

Пръстите му започнаха да се движат нагоре-надолу в долния край на корема ѝ и, понеже не съумя да се въздържи, съвсем скоро тя замърка като коте.

Ала когато ръката му се плъзна надолу, тя стисна бедра и я заклеци.

— Какво правиш?

— Не ти ли се струва, че мислиш прекалено много? Ако се прави както е редно, жената не трябва да мисли за нищо, защото ще е изпаднала в сексуална кома.

Пръстите на Кит отново се промъкнаха под ластика на чорапогащника ѝ. Тя неволно въздъхна от удоволствие. Този мъж откриваше възбуждащи либидото места, за чието съществуване жените дори не подозираха. Беше като картограф, който очертава ерогенните ѝ зони, а после ги проверява повторно, за да е сигурен, че ги е описал правилно!

— Мъжете сте... по късметлии... защото се отърват от емоциите... а после не изпитват... вина... — успя да промълви Шели,

макар и със затруднение, защото зърната на гърдите ѝ горяха от желание. — В състояние сте да се любите с напълно непозната жена, нали?

— Господи, не!

Шели усети как я обзема разочарование.

— Не очаквам от жената да е идеална — сподели Кит нахално. — Искам да е мръсница и невъздържана. — После я целуна: разгорещено и изненадващо. Тя усети топлия, солен вкус на устата му и тялото ѝ щеше да се разтопи от желание.

— Ще останеш завинаги емоционално накърнена, но... — Засмя се кавалерски: — ... никога няма да забравиш.

Една част от Шели отчиташе колко е прав. Знаеше, че е опасно да се люби с Кит Кинкейд, защото бе така екзотичен, така неземеен. Все едно да срещне тасмански тигър или полтъргайт. Ала тялото ѝ следваше своя път. У нея се прокрадна плахата надежда тънкият чорапогащник да я предпази от собствените ѝ инстинкти, но той го разкъса с две ръце при чатала и тя усети как предателските ѝ крака се разтварят ентусиазирано за него, без преди това да се консултират с Центъра за управление на полети. Пръстите му се задържаха за миг върху екваториалната област във вътрешността на бедрата ѝ, а после се насочиха — когато вече бе прекалено късно — към тропическата джунгла между краката ѝ. Хюстън, имаме проблем!

— Не се бръсна там през зимата — обяви тя ненадейно, прекъсвайки целувката.

Кръстоса решително крака. Ако за него чорапогащите са несексапилни, какво ли ще си помисли за окосмеността ѝ там долу, притесни се тя, като се стараяше да потисне насладата, натрупала се в кръвта ѝ.

Вещите пръсти на непознатия отново разтвориха краката ѝ.

— Нищо чудно да откриеш легендарния, изгубен храм на индианците от Латинска Америка — предупреди го Шели задъхано, без да откъсва устни от неговите.

Беше леко смутена, ала все така обзета от похот.

Той я целуна по извивката на шията. Бе страшно топъл. Излъчваше аромат на диво животно. Нямахше нужда Шели да сложи ръка върху слабините му, за да се убеди, че е разгорещен като бурканче дижонска горчица. Въпреки това го направи.

В следващия момент той я изви назад и обсипа с целувки целия път от шията до гърдите. Нервите в тялото ѝ се опънаха до краен предел, когато главата му изчезна под шифоновите дипли, но не и преди да обяви:

— Намирам момента за подходящ, да те уведомя, че не съм вегетарианец.

Лимузината отмина бързо Манчестър вдясно, а после Блэкпул вляво и ако стъклото между предната и задната седалка не бе затъмнено, шофьорът щеше да види как пътниците му се нахвърлят един върху друг в животинска забрава. Части от Кумбрия и Карлайс се мярнаха като калейдоскопична картина покрай Шели, докато Кит игриво я бореше върху застлания с килим под. За своя огромна изненада Шели откри, че се разкъсва от изпепеляваща страст. Обзелите я емоции заличиха света и причината за съществуването му. Вкопчена в косите на Кит, Шели извика, без да е сигурна дали защото достигна оргазъм, или от демонично чувство за собственост над него. Дали Кит ще напъха пак езика си в нея, или ще се превърне в екзорсист, за да изгони обхваналите я бесове? Каквото и да става, тя искаше още!

— Ах! — възкликна тя и се надигна от пода на лимузината, за да го погледне с възхищение.

Кит Кинкейд се усмихна самодоволно. После се плъзна по тялото ѝ, откри устните ѝ и я целуна влажно и вкусно, като я остави да усети собствените си сокове, а и неговите; онази опияняваща амброзия, с която Природата е дарила мъжете и жените, за да спират да воюват помежду си от време на време.

Когато Шели откри, че е притисната между бедрата му, той нежно я облегна на кожената седалка. А после произнесе думите, които всяка жена мечтае да чуе един ден (освен „Учените безспорно доказаха, че от целината всъщност се дебелее“), а именно:

— Доставя ми удоволствие да ти доставям удоволствие!

Мъжете, с които Шели бе имала интимни отношения до този момент, бяха проявявали сексуално внимание колкото буболечка. Бяха действали бързо и арогантно — лишаваха секса от удоволствието и го превръщаха в нещо функционално. Струваше ѝ се, че мъжете

прибягват до повърхностен кунилингус само за да получат в замяна облизване на пениса си. Именно затова Шели се ощипа, за да се убеди, че не сънува еротичен сън. Нищо подобно; само след секунди усети върха на езика му и чу сподавен стон. С изненада откри, че го е издала тя, докато отново се извиваше под находчивите му устни. Насладата бе невероятна и същевременно измъчваща: все едно плува ту през топли, ту през леденостудени места в дълбок, прекрасен басейн.

Когато достигна до финалния си оргазъм по време на пътуването, усещането за блаженство бе така продължително, силно и размекващо костите, че единствените думи, с които можеше да го опише, бяха „неземен оргазъм“. Докосна лицето му изненадана.

Когато успя в относителна степен да регулира дишането си, ѝ се стори редно да му признае, че оргазмът ѝ е продължил дори по-дълго от Вагнеровия оперен цикъл „Пръстенът на нибелунгите“.

— „Пръстен на нибелунгите“ ли? — попита Кит, облизвайки нейните сокове от устните си. — Що за дяволия е пък това? Да не е някоя песен на Жа Жа Габор?

— Жа Жа Габор? — възкликна Шели, без да престава да се любува на кехлибарените отънъци на косата му.

— Вагнер? — на свой ред извиси глас той.

Но нямаше значение.

И двамата се засмяха широко — усмивките едва се побираха върху лицата им. Седяха така ухилени, двама потънали в еуфория съучастници, и не откъсваха очи един от друг. Моментът направо си беше магически, все едно създаден от самия Гандалф — магьосника от „Властелинът на пръстените“.

— Е, Шели Грийн? — Кит я целуна по челото. — Вярваш ли вече в любовта от пръв поглед? Или отново трябва да мина пред теб, за да ме забележиш?

[1] Алюзия с известната книга на Джон Грей „Мъжете са от Марс, жените — от Венера“. — Б.пр. ↑

[2] Милтън Кийнз е нов, индустриален град, с процъфтяваща инженерна и електронна индустрия, намира се в Бъкингамшир, Англия. Разраства се след 1967 г. на мястото на село със същото име. — Б.пр. ↑

2. ОТСЛАБВАНЕ НА НАПРЕЖЕНИЕТО

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ИНТЕЛИГЕНТНОСТТА

Защо мъжете харесват умните жени?

Защото противоположностите се привличат.

„Вярваш ли вече в любовта от пръв поглед? Или отново трябва да мина пред теб, за да ме забележиш?“, я бе попитал Кит и Шели се почувства длъжна да му отговори. Но поне сега не бе на себе си от вълнение, сърцето ѝ се бе качило в гърлото, долната част от тялото ѝ ентусиазирано се гънеше под него.

— Надявам се утре сутринта да продължавам да те уважавам — успя да промълви най-сетне тя.

За нейна изненада Кит се отдръпна.

— Единственият проблем, сладурче, е, че си пазя силите за моя сватбен ден. — Погледна я. Лицето му бе замечтано и малко разочаровано. — Ще бъде ли това моят сватбен ден, Шели?

Да отговори утвърдително на предложение за брак, за Шели Грийн бе толкова вероятно, колкото човек да види Бин Ладен да обикаля пъбовете на Лондон. Но тук мизогамната дама се разколеба. В ума на Шели се въртеше смесица от: 1) Олеле!; 2) Къща, кола и достатъчно мангизи да купи китарата „Флета“, за която копнееше, откакто бе завършила; 3) Какво ти пука? — както би се изразил Кит; и 4) Пияна съм. Седмици по-късно щеше да си даде сметка, че не се чувства толкова опиянена от алкохола, колкото от тоталната му увлеченост по нея. Ако се омъжи за този човек, ще има възможност да го докосва почти редовно... Това направо си е неприлично предложение!

— Шели... — Произнесе името ѝ с кадифения си глас по начин, който предизвика похотливи тръпки в долната част на тялото ѝ. — Какво имаш да губиш, бебче?

Наистина? Нямаше да загуби дори работата си; на заминаване учениците ѝ успяха да я уведомят, че са уредили заместничка да поеме купищата ѝ часове през следващите две седмици. В неопреодолим прилив на откровеност Шели призна пред себе си колко ѝ е писнало да се събужда на Нова година, без да има за какво да съжالياва. От прекалено отдавна изпитваше чувството, че животът ѝ говори нещо, но тя е твърде заета да гледа през рамо, за да открие някой по-интересен мъж. Майка ѝ я беше предупредила за възможните трагични развръзки, но, каза си Шели с внезапен оптимизъм, ще отговори положително. Защо? Защото животът ѝ течеше в минорен лад, защото ѝ поднасяше само увертюрата, но не и операта; защото преливаше от силна носталгия по нещо, което никога не бе преживявала. Да, първоначално се вбеси на учениците си, задето са я включили в състезанието „Отчаяни и без гадже“, но през последните няколко часа все повече осъзнаваше, че Кит Кинкейд е точно ритникът, нужен ѝ, за да се върне в кипящия живот и да запали отново емоционалния си мотор. Приключението — не е ли то еликсирът на живота? И тя копнееше то да я съживи. В края на краищата кръвната ѝ група не е В отрицателна.

— Защо не се поотпуснеш, а? — Сладостната зеленина на погледа му я обливаше. — Ако започнеш да убиваш времето, времето ще започне да те убива — изкова той афоризъм. — Единственото място за живеене е настоящето, освен ако не ти предложат замък в Южна Франция, разбира се. Има и само едно правило за онази работа. — Той облиза устните си тенденциозно бавно. — Ако не я използваш, ръждясва! — Дари я с усмивка а ла Казанова, усмивка на палавник, готов за всякакви номера, излъчващ самоувереност. — Е, кое избираш, бобчо? — попита я, когато най-после прекосиха шотландската граница.

Шели бе завършила Кралската музикална академия; беше изучавала всички композитори — от Монтеверди до Малер; разбираше от солфеж, за бога! Но ѝ беше страшно приятно този каубой да я нарича „бобчо“. Мъжете се водят от принципа на удоволствието и те управляват света. Защо жените се боят да се поддадат на необременено, неусложнено желание? Защо да не изпитат остра похот от първа степен?

— Наистина, защо не? — отвърна Шели суховато. — Коя друга сватба върви с къща и кола?

Тя изпи още една чаша от шумящата течност, за да отпразнува решението си.

— Какъв късметлия съм аз! — възторгна се Кит, преди да я повали под себе си, да разтвори краката ѝ с коляно и да прикове китките ѝ над главата с една ръка. Плъзна другата под диплите шифон и я постави върху интимните ѝ части. — Готова си за мен, набъбнала и влажна. Когато започнем да консумираме брака си, Шели Грийн, те искам все такава.

Целуваха се, докато изминат последните няколко километра, преди лимузината да спре пред ковачницата в Гретна Грийн. Според шотландския фолклор местният селски ковач, който събира горещ метал с горещ метал върху наковалнята си, е в състояние да изкове и съюз между любовници. Шели се надигна бързо да седне, издърпа чорапогащника си, смъкнат до коленете, по-точно онова, което бе останало от него, и погледна неспокойно тълпата чакащи отвън репортери.

Кит стисна ръката ѝ.

— Благодаря ти, Шели — промълви той искрено. Зад обичайната му напереност Шели долови неподозирана нежност и необяснима тъга, която не успя да дешифрира. — Съзнавам, че в този живот си се сблъскала с някои задници, и затова искам предварително да ти се извиня за всяко гаднярско поведение, което неволно бих проявил към теб.

Шели се засмя, докато трескаво си търсеше обувките.

— Леле! То е трудно да накараш един мъж да се извини, след като е сгафил, а камо ли преди това! Сигурно си пиан.

— Сега, когато ми даваш възможност... да започна отново... Днес направо е най-щастливият ден в живота ми — призна той сърдечно.

— О! — Мизогамният скептицизъм на Шели бе изчезнал. — И на мен — чу тя собствения си глас.

— Наистина ли?

— Ъхъ... — бе всичко, което се изтръгна от нея, понеже бе решила да си възвърне обичайното саркастично равновесие.

Той я целуна по бузата и подкани:

— Да вървим ли?

Докато пристъпваха към ковачницата, погледите на всички бяха приковани в тях.

— Е?

Лаконичният въпрос на водещия на „Отчаяни и без гадже“, долетял със самолет, за да ги изпревари, съдържаше множество питання: щяха ли да го направят или не; ще се отметне ли някой от двамата; ще се венчаят ли, или ще се откажат.

Тълпата зяпачи — вестникарски репортери, бърбиви радиожурналисти, повелители на съдбите, екипи мазни рекламодатели, надути чиновници, занимаващи се с връзки с обществеността, астролози, брачни консултанти, местни хора и компютърните специалисти, определили Кит Кинкейд като идеален партньор за Шели Грийн в този живот — ги заобикаляше плътно и почти ги смаза. Част от тях виреха палци нагоре, а другите сочеха с палци надолу.

— Бягайте! Бягайте! Бягайте! — настояваха едните.

— Оженете се! Оженете се! Оженете се! — подканваха другите.

Приличаха на разюздана тайфа от Колизеума в Древния Рим. Телевизионните работници мълчаха в очакване. Шели хвана Кит за ръката; чуха се възторжени възгласи, шумни ръкопляскания разтърсиха въздуха. Някак синтетичното въодушевление се смеси с дюдюкането и възгласите на протестиращи пуритани. Минаха по калдъръмената алея покрай тях и се наложи Кит да я вземе в прегръдките си, за да я предпази. Тя дочу част от онова, което водачите на протеста споделяха пред камерите относно свещеността на брака.

— Такива състезания принизяват брака! Това е тревожна илюстрация докъде е паднала културата ни — негодуваше свещеник.

— Да си „спечелиш“ партньор за цял живот? Откога бракът се е превърнал в залагане на рулетка? — питаше възмутен възрастен мъж.

— Свеждате едно дадено ни от Бога тайнство до нивото на шоу. Какво ще кажете за това? — изкрещя право в лицето ѝ побеляла жена.

Водещият тикна микрофона в устата на Шели.

— Нали заяви, че не харесваш особено мъжете? Какво стана? Уговорихте прекратяване на сексуалния огън ли? Любовна амнистия ли обявихте? — Водещият направо не се владееше, забеляза Шели. Несъмнено предчувстваше как грабва годишната награда за медийно отразяване. — Емоционално примирие ли постигнахте? Спалнята се превръща в демилитаризирана зона, така ли?

— Е, да го определим като временно преустановяване на огъня — предложи Шели малко пиянски. — Имам предвид, че зад основните различия и мъжете, и жените желаят едно и също: любов...

Язвителният смях на наобиколилите ги журналисти удавиха думите ѝ. Примирие? Във войната между половете? Та това е невъзможно! Майката на Шели би се ужасила. „Какво следва да направи жена, когато около нея кръжи мъж? Да презареди и да продължи да стреля“ бе любимата ѝ фраза. Върху мозъка на Шели буквално бяха татуирани родителските предупреждения колко лоши са мъжете.

— Е? — попита отново водещият.

Кит я стисна за ръката. Шели изпадна в еуфория. Чувстваше се приповдигната като първите акорди на Фантастичната симфония от Берлиоз. В отговор и тя стисна ръката на Кит.

Бяха двамата срещу света.

Ковачът свещеник, извършващ службата, попита дали Шели Грийн приема този мъж за свой законен съпруг. Тя се усмихна лъчезарно и отвърна:

— Да.

Дойде ред Кит да ѝ се обрече във вечна вяност. Изглежда я изпитателно; очите му сякаш пробиха дупка в корема ѝ. Последва пауза; пауза от типа, каквито Пинтър прави на сцената; пауза, по-дълга, отколкото е прилично, помисли си Шели. Сред насядалите по столовете зяпачи се разнесе приглушен кикот. Картите на Великобритания под мишниците ѝ се разляха и завзеха половин Европа.

— Кит Кинкейд, вземате ли тази жена, Шели Грийн, за своя законна съпруга? — повтори длъжностното лице.

— Хммм... — обади се той най-после лаконично и се ухили нагло на Шели. — Мога ли да преспя, за да си помисля?

Тълпата посрещна отговора му с бурен смях.

— ДЧХ! Добро чувство за хумор! Именно затова компютърът ви събра вас двамата, комедианти такива — намеси се телевизионният водещ с професионална обиграност, за да задържи вниманието на публиката, като същевременно правеше отчаяни знаци на Кит да не се халосва, а да се придържа към сценария.

В отговор Кит направи балон с дъвката си.

— Китсът Кинкейд, вземате ли тази жена за законна съпруга? — настоя ковачът.

Шели се почувства обезценена колкото мостра за шампоан, подарък от модно списание. Вдиша дълбоко влажния февруарски въздух, който бързо я отрезви. От устата ѝ изскочи струйка бяла пара. Какво си бе въобразила? Този мъж не е от нейната лига. ДЧХ да върви по дяволите!

Балонът на Кит се спуска — чу се звук като от изстрел с малокалибрено оръжие. Знак, помисли си Шели, че е редно да избяга и да потърси убежище в Нова Зеландия, например. „Избраникът“ ѝ облиза лепкавата дъвка от устните си и с ловко движение на вещия си език я напъха обратно в устата. Изписаните му вежди се стрелнаха нагоре и почти потънаха в косата му.

— Ха, защо не, щом тя ме иска? — заяви най-накрая безочливо.

Обявиха ги за съпруг и съпруга; поставиха на пръста ѝ златна халка, а светкавиците на папараците, както и прожекторите на телевизионните камери я заслепиха. Последва вече познатият вкус на устните с ухание на дъвка и сърцето на Шели пак заби учестено, а кръвта ѝ се задвижи още по-бързо във вените. Тълпата от спонсори и други важни медийни клечки протегна ръце да ги поздравят и обсипа двойката с неискрени целувки.

Водещият изръси куп изтъркани вицове за младоженци, после натика микрофона в устата на Кит Кинкейд.

— Някакъв брачен съвет за други отчаяни и без гаджета, които в момента ни гледат?

Без да трепне, Кит Кинкейд се изцепи:

— Е, момчета, ако се държите така, че да ѝ доставите удоволствие, далеч ще стигнете! — Намигна. Веждите на водещия, и без това стрелнали се до върха на челото му, излетяха още по-нагоре при следващите думи на Кит: — Да, да. Пастата за зъби на Купидон ще ви отведе на неподозирани места!

Шели стисна силно устни в скована усмивка, при което едва не се задуши.

3. ВОЕННА ПОВИННОСТ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПОСВЕТЕНОСТТА

Жените искат любов, брак и да живеят щастливо до края на дните си...

Мъжете искат „смислена“ връзка за една вечер за предпочитане със седем бисексуални проститутки едновременно.

Брачните церемонии трябва да се извършват единствено в Лурд^[1], защото очевидно е необходимо чудо, за да потръгне един брак, разсъждаваше Шели по време на цялото отразявано от медиите сватбено тържество, което се състоя в хотел „Балморал“, Единбург. След тържеството ги отведоха в стаичка да се преоблекат с любезно предоставените им „дрехи за заминаване“.

Шели, изпитваща вече силни болки в челюстта от постоянните лъчезарни усмивки за пред фотоапаратите, просто продължи да се усмихва широко, когато ѝ поднесоха минирокля от златно ламе, модел на „Версаче“, каквато тя никога — ама никога — не би облякла. Докато приключи със сияйните благодарствени усмивки за самолетния билет до остров Реюнион на следващия ден, придружен от куфар, пълен с летни дрехи размер 42 и еротично бельо за тропическата ѝ ваканция, плюс ключа за младоженския апартамент в „Балморал“, страните ѝ изтръпнаха от разтягане. През последните няколко часа поизтрезня и сега се чувстваше чаровна колкото надуваема фигура при изпитания на коли, а Кит Кинкейд, както подозираше, бе превозното средство, устремено насреща ѝ с висока скорост.

Шели обърна гръб на съпруга си, за да придърпа насъбралия се около бедрата ѝ бял шифон.

Кит не прие ключа за хотелската стая с обяснението, че ще отседне при приятели. Върна взетия под наем смокинг, после отказа да приеме костюма, модел на „Армани“, който сервилен служител от

връзки с обществеността му предложи, и измъкна от разръфана раница изпомачкани дрехи: охлузени джинси с ясно очертаващо се пакетче презервативи, натъпкано в прокъсания заден джоб, кадифена риза с орфани маншети и сгъваем нож... Сгъваем нож!

— Това ли е костюмът ти за път? — попита Шели озадачена.

— Ъхъ...

— Къде ще ходиш? На оргия ли? Защо не останеш тук, в хотела? С мен.

— Женени сме от пет минути и вече ми нареждаш как да се обличам. А и ме разпитваш къде отивам. — Кит свали цилиндъра от главата си и го метна към тавана, където той се закачи на полилея. — Любовта може да е сляпа, но женитбата определено отваря очите — констатира той с горчивина.

— Откъде... знаеш? — Шели успя да възвърне способността си да говори. — Във формуляра ти пишеше, че не си бил женен.

— Какво?

Кит избягваше да срещне погледа ѝ. Изражението на лицето му се промени — стана буреносно.

Дали ѝ се стори, или наистина току-що запали фитил, който щеше да възпламени бурен разговор? Инстинктивно пристъпи към него, но се спря.

— Щом отношението ти към брака е такова, защо се включи в състезанието? — изтресе тя направо.

— Аз съм американец — отвърна той. — За мен непринуденото поведение е задължително.

Засмя се, но не с онзи гърлен, сексапилен, средноцен смях. По лицето му се спусна тъга.

Шели изпита чувството, че този мъж винаги и от всичко е успявал да се измъкне. Отчаяно се замисли за съперниците му, с които се запозна на сватбеното тържество. Колко симпатичен изглеждаше системния анализатор от Ипсуич, и как обясни маниакалната си страст към рециклирането на хартия и пластмаса. Ами юристът от Милтън Кийнз? Шели се съмняваше дали би признал пред целия свят, че няма нищо против да се поразходи из Любовния каньон.

— А ти защо? — парира я Кит, докато събличаше ризата си, отново разкривайки мускулестите си гърди. През цялото време я

наблюдаваше с открито любопитство. — Защо се включи в състезанието, имам предвид.

В тона му се долавяше новопоявила се бдителност.

— Казах ти. За проклетото нещо са ме записали моите ученици.

— Твоите ученици ли? — Кит я изгледа недоверчиво. — Спомена приятели. Никога не е ставало въпрос за ученици!

— Учениците ми по музика. Преподавам китара в лондонска гимназия. Рок китара, ако можеш да го повярваш.

— В автобиографията ти пише „класическа музикантка“.

— Не съм я писала аз. Направили са го хлапетата. А и наистина съм учила класическа музика. Само дето никой вече не ме чува да свиря.

Шели стисна устни сякаш току-що ги е начервила.

— Чакай, чакай. Не изнасяш ли концерти?

Е, помисли си Шели, хайде да започнем с лесните въпроси. Кога загуби смелостта си? Веднага щом раковите клетки унищожиха тялото на майка ѝ, Шели замръзна по средата на прелюдията към Четвърта сюита за лютня от Бах. Болката и унижението, смятани за отдавна овладени, изригнаха с пълна сила. И отново се появи напрежението, което я обгръщаше и задушаваше. Мълчанието в зала „Уигмор“ кънтеше в главата ѝ по-силно от клаксоните на бушуващия в кръвта ѝ ужас. И от онзи катастрофален момент способната да печели награди музикантка, с виртуозни изпълнения и вещи пръсти, унищожил таланта си — стигна дотам да преподава на потни тийнейджъри, членове на училищни състави с имена от рода „Стомашно съдържание“, „Движение на червата“ и „Размърдай си задника“, как се свири хевиметъл на китара.

— Сценичен страх — призна тя тихо.

— Значи наистина си само една... гимназиална учителка.

— Щеше да го узнаеш още в колата, ако поне за две секунди бе престанал да говориш за себе си.

— Мислех те за творец. Нали знаеш какво разправят: който може, го прави, който не може, преподава — издекламира той мрачно, докато си събуваше панталоните. — А който не може и да преподава, преподава музика.

Ако в момента бе оголено само любопитството на Кит, Шели вероятно би му отговорила нещо; но не и докато стоеше пред нея с

оскъдните си слипове „Калвин Клайн“. Тази секваща дъха гледка я приведе в растениеподобно състояние. Единственото, което можеше да се изтръгне от нея, бе едно фотосинтезиращо „Ъхъ...“

С усилие, сякаш поставена под строгото наблюдение на полицейски ескорт, откъсна очи от представителното тяло на гъвкавия си съпруг, за да си възвърне способността да говори.

— Господин Кинкейд, не е необходимо да свалите всичките си дрехи, за да докажете, че сте естествен блондин.

— Никак не обичам вицовете за блондини, защото нито съм тъп, нито пък блондин.

И дръпна косата си, която за изненада на Шели остана в ръката му. Хвърли перуката в кошчето за боклук и разтърси гривата си от лъскави, черни къдрици.

Тя го зяпна смаяно. Защо носеше перука? Кой, по дяволите, беше този мъж? Този мъж, за когото — света богородице — се бе омъжила? Шели започна да преоценява блясъка в очите на Кит Кинкейд. Издаваше по-скоро неприкрита лудост. Какво си е въобразявала? Как така се омъжи за мъж, когото току-що видя? Дори в хладилника ѝ имаше продукти, присъствали в живота ѝ по-отдавна от него! Как допусна интимност с непознат мъж? В кого се бе превърнала ненадейно?

Усети как по лицето ѝ започва да играе тик. Кит Кинкейд, сега досущ като Хийтклиф с черните си къдрици и очи на вагабонтин, нахлузи джинсите над съблазнителния си задник, облече кадифената риза, напъха сгъваемия нож във високите си ботуши и я шляпна шеговито с първата вноска от наградния им фонд — пачка от двадесет и пет хиляди лири.

— Ще се видим по време на медения месец, сладурче. А, и между другото: честит ти свети Валентин!

Не приличаше особено на примирие; по-скоро си беше първокласна обида. В главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл — нещо съзливо от рода на: „Искам мама!“

Докато вратата се затваряше зад гърба му, Шели изпита увереността, че женитбата за Кит Кинкейд ще е нещо подобно на операция на зъбен канал; само дето нямаше да е толкова спокойно.

[1] Лурд — град в Югозападна Франция. Там се намира гробницата на света Бернадет, която има славата, че извършва чудотворни изцеления. — Б.пр. ↑

4. СТАЧКА ЗА ПРАВОТО ДА КУПУВАШ ПРЕДИ ДРУГИЯ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: РЕЛИГИЯТА

Много двойки се развеждат по религиозни причини.

Той се смята за бог, а тя него — не.

В сряда, 15 февруари, първия ден от медения ѝ месец, Шели се чувстваше по-издигната и от найлоновите си бикини под новата ѝ пола от „Версаче“. Реши да си обясни безотговорното поведение на Кит по време на тържеството с нерви. Или с напиване. Омъжи се за разкошен мъж трепач; макар и да се правеше малко на шут, все пак бе страшно сексапилен, а и предстоеше съвсем скоро да го опознае по-добре в непозната околна среда. Как да не се чувства на седмото небе от щастие? В лимузината, на път от хотела за летището на Единбург, тя се рееше така високо, дори над седмото небе, че едва успяваше да зърне райските селения.

Възбуждащата истина бе, че Кит Кинкейд даде на Шели първите ѝ страхотни оргазми. Направо божествено; дори библейско! „Виждам, виждам...“ Нийл Армстронг, пристъпващ по лунната повърхност, едва ли е бил по-изненадан от нея. Една малка крачка на човек... една огромна крачка за... жената. Еротичната им среща в лимузината я наведе за миг на мисълта, че участва в шведски порнофилм, само дето ги нямаше мебелите „Икеа“ и плетените зимни пуловери.

Шели съзнаваше колко необуздано и лудешки се държа.

Добрите момичета не постъпват така. Но тя се придържаше към поведението на добро момиче цял живот и докъде стигна? Заряза я дори котката ѝ и се нанесе да живее при инструкторката по аеробика на долния етаж. А що се отнася до сексуалния ѝ живот... Господи! Бе сведен почти до нула.

Не. На моменти човек трябва да се държи лошо. Сега е настъпил един от тях. Ще бъде непредпазлива, импулсивна, дива, направо Калигула. Римските императори ще се поучат от нея. Жените не могат да живеят единствено с вибраторите си, твърдо реши тя.

В приповдигнато настроение Шели изщрака цял филм още преди да се регистрира за полета; цял филм увековечи колите по паркинга на единбургското летище. А сега, помисли си, докато оправяше своенравните кичури, пръснали се в различни посоки, независимо от часа, прекаран в банята на хотела, за да ги укроти с гел, къде е ненагледният ѝ, прелестен съпруг?

Обходи тълпите в залата за заминаващи с поглед, но при терминала я чакаше единствено огромна опашка. Застана зад брадат мъж, който тършуваше из джобовете си — вероятно да открие паспорта си или може би антракс.

— Заминал е? Как така е заминал?

— Още снощи. Отлетя за Лондон и хвана по-ранен самолет за Мавриций. Сега вече е на Реюнион. Подло американско копеле.

Неприятната информация ѝ снесе Габи Конран, дребна женица с грубичките черти на нещо неопитомено и обитаващо горите. Говореше с култивирания акцент на човек от Ийст Енд и носеше модни, грозни очила с издължени встрани рамки — от типа, който учените носеха през 60-те години на миналия век. Дори да не ѝ я бяха представили набързо на тържеството снощи, очевидно тя беше режисьорката на телевизионното предаване на живо „Отчаяни и без гадже“ — личеше по огромното ѝ количество багаж. При експедициите си до Антарктида Скот е пътувал с по-малко вещи.

Северното полукълбо потреперваше под тънкото одеяло на влажната, сива февруарска мъгла, ала за британските телевизионни работници, които подготвят предаванията си три месеца предварително, във въздуха ухаеше на пролет. А когато пролетният дъх ни облъхне, мислите на всяка млада жена се насочват към любовта. Шели нямаше откъде да знае, че същата сутрин от летище „Хийтроу“ шест двойки потеглиха на романтични ваканции, следвани по петите от телевизионни екипи. „Избраник“, „Среща с непознат“, „Пазар за гаджета“, „Хормонален ад“... Все телевизионни игри за събиране на двойки, където целта на участниците е да си осигурят сексуален

контакт, а целта на зрителите — да проследят дали ще успеят да го постигнат или не.

— Защо е заминал без мен? — Бракът с Кит Кинкейд очевидно щеше да е по-труден, отколкото ако се бе омъжила за по-обикновен представител на човешката раса. — Май ще е по-добре да си спестя разходите за посещения при психоаналитик и да се разведа още сега.

Габи побутна големите си черни очила към върха на носа и пребледня.

— Слушай, мъжете по принцип са отвратителни. Не преставам да се учудвам как така не се подпират на кокалчетата на ръцете си, когато вървят. Но този тип Кинкейд си го бива. Ще заснемем прекрасен материал край плувния басейн. Повечето момичета биха се радвали да имат до себе си мъж със собствена коса и без видими недъзи по тялото. От него лъха на секс като от нерез. Така че престани да хленчиш! Освен това забрави ли за апартамента? Колата? Талоните за пазаруване с намаление? Хонорарите от рекламите, в които ще участвате? Неговият и нейният термос за горещи напитки, а? — добави тя вятърничаво. — Слушай, госпожо К., мъжете не са най-романтичният вид на проклетата планета, но страхотно си падат по техниката, нали си съгласна? А вие сте подбрани един за друг от компютър. Кинкейд ще иска поне да опита дали ще излезе нещо. Така че в името на науката, скъпа, нека проявим известно търпение, съгласна ли си?

Добре, в името на науката и на онова, което се крие под опънатите слипове „Кевин Клайн“, за което Шели копнееше по време на полета от Единбург до Лондон. Цяла нощ в подсъзнанието ѝ кръжаха спомени как Кит Кинкейд я обхожда с устни на пода на лимузината с огледало на тавана. От колоните струеше песента „Стълба към Рая“, но тя въобще не се бе възползвала от стълбата, а направо взе ескалатора!

И затова, когато кацна на „Хийтроу“, Шели не се прибра в апартаментчето си в Хамерсмит. Отби се обаче в дамската тоалетна: изтри грима си, разроши сплъстената от гела коса и смени сексапилния си „костюм за пътуване“ с купените от безмитния магазин джинси, тениска и маратонки. После — почти закъсняла — хукна към гишето на въздушните линии на Мавриций.

Въпреки спринта до там Шели се плашеше еднакво както да не изтърве самолета, така и да се качи на него. В интерес на истината

трябва да отбележим, че Шели Грийн не беше добра пътешественичка. Знаеше цялата статистика — летенето е най-безопасният начин на пътуване; по-вероятно е да я поразят светкавица на път към вкъщи, след като заедно с най-добрия си приятел Брад Пит е купила печелившия билет от лотарията, отколкото да загине в самолетна катастрофа, — ала това не я утешаваше. Качи се в самолета. Моментално я отведоха в икономичната класа. (Понеже телевизията нямаше да отразява пътуването, продуцентите на „Отчаяни и без гадже“ определено не проявяваха щедрост.) Мястото ѝ се оказа срещу тоалетните. Шели прецени, че ако самолетът не бъде взривен от бомба, то бактериите със сигурност ще я довършат. Да дели тоалетна с хора от двадесет националности с различен и понякога идиотски подход към личната хигиена, не беше нейната представа за нещо забавно.

Нито хълбоците на мъжа, който в момента се настаняваше на седалката до нея. По размери съперничеше на Елвис през последните му години. Плътта на човека се разля по облегалките, преди да потече като лава и да се разположи върху тапицираната кожена седалка с едно пфф, твърде близко до изпърдяване. Бърз поглед ѝ разкри брадат, плешив мъж.

— Е... — подобие на Гаргантюа я плесна по бедрото, — как е да си омъжена? По моите правила, ако ти се иска да чукаш — наеми си го, а не се качвай на каруцата. Но това си е моя философия — завърши мъжът.

На опънатата върху гърдите му тениска се мъдреше надпис: „Аз съм лесбийка, затворена в тялото на този едър, дебел, грозен тип“. После господин кроманьонецът се представи като Тони Тъкър, австралиец, оператор на телевизионния екип.

— Ъ... Очарована съм.

Но Шели избърза. В следващия миг той си свали чорапа и умириса целия самолет с миризмата на хладилник, който си изключил, но си забравил със затворена врата, когато си заминал на ваканция. Малко е да се каже, че от тялото на Тони Тъкър се носеше силна миризма. Средновековната чума би се нагълтала с антибиотици, преди да се намърда в кръвоносната система на този тип. Слава богу, в момента стюардесата обясняваше къде са кислородните маски. Шели се опита да се съсредоточи върху мерките за безопасност, ако не за друго, то за да не чува охканията и стенанията на оператора, докато си

събвуваше другия вонящ чорап. При вида на малката свирка — трябвало да я надуе, за да привлече вниманието върху себе си, ако самолетът цопне по корем в Индийския океан — й беше трудно да повярва, че ще се спаси, ако следва указанията на стюардесата. Но на този етап от живота си, на път за медения си месец, след три години въздържание, но без съпруг и с телевизионен екип по петите, готов да заснеме унижението й за вечни времена, смъртта не й се струваше чак толкова лоша алтернатива.

Предполага се, че меденият месец е времето за опипване, водещо до оргазъм, за наквасване с шампанско и безкрайно сексуално задоволяване с орален секс... и то още в самолета. Беше очаквала да започне още щом светне надписът: „Вече е безопасно да свалите... панталоните“. А ето, седи до отблъскващ мъж със сивкав тен и няколко мазни бели косъма на главата, чиято ръка уж случайно се отърка в зърната на гърдите й, докато си нагласяваше възглавницата.

Шели трескаво търсеше полагаемите й се парашут и свирка, когато Тони я сръга в ребрата.

— Вещицата идва. — Посочи Габи, която се задаваше от бизнес класата. — Наричам кучката така, защото постоянно ти диша във врата и нарежда. Нищо не струва като режисьорка.

— Операторът ми срази ли те вече? Не приемай сериозно неправилните му политическите възгледи. Има навика да се държи като неандерталец и да си въобразява, че шовинизмът му е пленителен.

— Нима? — попита Тони Тъкър смаяно.

— Поисках да ми дадат жена оператор, но...

— Но продуцентът прецени, че за този документален филм трябва мъжки мозък — изфука се той.

— Така е — потвърди Габи разпалено, — а аз просто нямам пенис, където да го държа. Прякорът му е Влекача.

— Защо? — попита Шели.

— Защото постоянно е готов да те въвлече в авария.

— Точно така. Да се работи с теб, си е истинска авария.

Погледът на Габи попадна върху митническата декларация, която Шели попълваше върху спускащата се масичка пред себе си. В графата „Семейно положение“ бе написала с трепереща ръка: „Катастрофално“.

Габи въздъхна дълбоко и раздражено.

— Не ставам за телевизията. Нямам достатъчно голям капацитет за алкохол — възропта тя съкрушено. — Виж какво, госпожо К., Кинкейд просто се прави на недостъпен. Вие двамата ще възвърнете блясъка на прашасалата обществена представа за романтика и ще бъдете много, много щастливи, дори ако се наложи да ви надрусам, набия или подкупя, за да го направите! — Потупа Шели по рамото. — Един от всеки три брака завършва с развод. Същевременно от векове уредените бракове се радват на успех. А аз ще бъда до вас, за да го увековеча за нацията. И ще си осигуря повишение. Разбра ли ме? — усмихна се тя сияйно.

Докато се въртяха филмите, докато поднасяха храната и отнасяха приборите, Шели се възстанови малко. Възможно е Габи да е права. Има нещо жизнеутвърждаващо да се потопиш в главозамайваща романтика. А и Кит така спонтанно ѝ предложи женитба — очарователен кавалерски жест в свят, който гледа с недоверие на романтиката. Сигурно просто отвратителното пътуване със самолета помрачава настроението ѝ.

Трудно бе да определи коя част е най-противна: турбуленцията над Саудитска Арабия — разклати пътниците като зарчета в чашка и принуди Шели да диша дълбоко, до прегряване, за да достави кислород на притиснатия си от мускули гръден кош; или Влекача, който чистеше мръсотията под ноктите си със зъб от вилицата, преди да я използва за ядене; или когато предизвикания до краен предел оператор разкъса със зъби пакетчето кетчуп, разплисквайки съдържание му върху бялата тениска на Шели, купена на летището; или духовитият му разговор, изпълнен със сравнения: наричаше пениса си „Коджак“, краекожието си — „гънките около врата на Коджак“, а женските гениталии — „окосмен пай“?

А как да коментираме факта, че Шели кацна и смени самолет на Мавриций, за да отлети за Реюнион, но багажът ѝ не я последва? В момента куфарите ѝ вероятно летяха към Рангун вместо към Реюнион; следователно през целия меден месец щеше да се явява пред съпруга си с прелестна, лекедосана с кетчуп тениска. А когато най-сетне все пак се озова в Реюнион, митничарка с остър поглед надзърна във всичките ѝ отвори, за да потърси забранени според френските закони стоки от рода на възпитание, толерантност, състрадание...

— О! — възкликна Шели, след като едрогърдата митничарка приключи с проверката си. — Беше страхотно! Дай сега и аз да ти направя същото.

Служителката се направи, че не разбира, и се захвана да разпитва новопристигналата защо е дошла във френската колония. Как е възможно да е тук за меден месец, като няма нито съпруг, нито багаж със себе си? На острова не я ли водят други интереси — делови, политически? Била ли е някога член на комунистическата партия? Има ли враждебно отношение към френската колонизация?

Шели се изкушаваше да обясни, че като англичанка няма никакъв интерес към французите, освен какво би станало с тях, ако насилствено ги заставиш да ядат единствено хамбургери от „Макдоналдс“ и пържени картофи. Вместо това реши да заложи на истината: вярно, съпругът ѝ е дяволски привлекателен, смел, дързък и сексуално динамичен, но също така е и долна гнида — нещо, което възнамерява да му заяви, щом пристигне в хотел „Гранд бей“. О, майка ѝ бе толкова права по отношение на мъжете!

Митничарката настоя да провери резервацията ѝ за хотела и я остави да чака в стаята за разпити, воняща на урина, авиационно гориво и мъжка пот. Докато чакаше завръщането ѝ, Шели се замисли за майка си. Майка ѝ остана красива до края. Химиотерапията не я съсипа; рухнаха единствено надеждите ѝ. Защо човечеството не е измислило начин да оправя настроението ти вместо пластична операция? Например инжекция, която да пречи на чувствата да се променят във времето. Тогава баща ѝ нямаше да замине на турне, продължило най-напред три месеца, после — шест, а накрая — година, преди майка ѝ да разбере, че той никога вече няма да се върне. Наложил се майка ѝ да живее импровизирано: записи от време на време, случайни уроци по цигулка. Научил и Шели да свири на цигулка, но по-късно избиха китарените гени на баща ѝ. Майка ѝ се почувства предадена, когато Шели заряза цигулката заради китарата; поне до момента, когато дъщеря ѝ се прояви като бляскава изпълнителка на класически репертоар.

Но какво ли щеше да си помисли сега, когато дъщеря ѝ си изкарваше прехраната с електрическа китара?

А и нещо по-лошо, ужаси се Шели, по погрешка се омъжи за наперен, самоуверен близък на безпътния си баща.

Стенание от съседната стая за разпити прекъсна окаяните й мисли. Шели надникна през металната решетка между двете малки помещения. Под единствената лампа, осветяваща стаичката, капитан от френската полиция и двама униформени със слънчеви очила разпитваха мулат на около двадесет и пет години. Видя как капитанът кимна — знак един от полицаите да удари мъжа. От силния удар в корема той се свлече на пода, капитанът кимна отново — другият полицай изрита заподозрения в бъбреците. Всичко стана изключително бързо. Мулатът се гърчеше като изхвърлена на сушата тропическа риба.

— Ей! — извика Шели.

И тримата се извърнаха и погледнаха към нея. Шели искрено искаше да се застъпи за мулата, но се оказа, че дипломата за завършено музикално образование не я е подготвила за схватка с трима въоръжени жандармеристи.

Мъжете тръгнаха като един към решетката, а Шели хукна към вратата и връхлетя право в ръцете на своята инквизиторка. Тя обаче очевидно бе получила задоволителен отговор от хотела, защото бързо я прекара през митницата. Шели се озова в зала, пълна с ентузиазирани пътници, нарамили раници, с хора, облечени в дрехи „Гучи“, чието основно занимание е да обикалят света, с пристигнали тук в резултат на бартерни сделки бизнесмени и изтощени майки, които бързаха да напъхат биберон или шише във врякащата уста на бебето си. Секунди по-късно зърна с тревога как полицейският капитан се насочва към нея. Нямаше нужда от значка, за да легитимира поста си. Вървеше с увереността на официален представител на властта. Шели се смая, когато я дари с ослепително бяла, дружелюбна усмивка и я подмина. Никога нямаше да забрави лицето му.

В един момент все пак откри спътниците си. Опита се да им разкаже какъв ужас преживя, но те бяха прекалено заети да прекарат претъпканите с багаж колички през въртящите се врати. Пред летището, избягвайки настойчивите покани на таксиджиите да се възползва от услугите им, отново понечи да ги запознае с патилата си, но те вече бяха омаломощени от жегата. Беше така смазваща, че не бе изключено да пламнат като факли. Шели не се съмняваше, че кокошките на Реюнион снасят направо твърдо сварени яйца, а кравите дават само мляко на прах. След като изгори ръката си върху дръжката

на вратата на таксито, Шели, плувнала в пот, се настани сред Влекача, Габи и мършавия тоноператор Майкъл Мур, с прякор Мълчаливия микрофон — или Мълчаливия Майк, — защото никога не говореше, и всичките им сандъци с оборудване. Вкупом поеха по последната отсечка на пътуването.

Една от причините Шели тайничко да няма нищо против, задето учениците ѝ са я включили в състезанието, бе гложещото я открай време подозрение, че отвъд Кардиф съществува привлекателно място, известно като Света. А на нея ѝ се искаше да го види. Смяташе се за културна и доста начетена, ала ангажиментите с различни оркестри в началото на кариерата ѝ, а впоследствие постоянната ѝ работа като учителка, за да върне направените по време на следването заеми, не ѝ позволиха да пътува досега.

Докато четеше различните пътеводители между редовете, разбра, че през вековете повечето острови в Индийския океан са попадали ту под английско, ту под френско господство. Когато туземното население предявявало претенции да си възвърне даден остров, британците се оттегляли от тези географски свади и се връщали там единствено за да загубят девствеността си или да се тровят с алкохол. Но щом английският станал езикът на всезавладяващия интернет, французите, явно опиянени от представата си за империя, се вкопчили още по-здраво в останалите им малко на брой острови.

Остров Реюнион, между Мавриций и Мадагаскар, и относително близо до бреговете на Африка, всъщност е връх на огромен, подводен вулкан. Шели зърна част от пейзажа, докато таксито лъкатушеше по крайбрежния път: стръмни клисури, дълбоки дефилета с високи водопади и три недружелюбни на вид циркуса — все природни образувания, плод на изтеклата от кратера лава преди толкова време. Селца опасваха бреговете на острова и се гушеха под вулканичните върхове, сякаш се страхуваха да не се плъзнат във водата на океана.

Воланът на таксито бе така парещо горещ, че шофьорът предпочиташе да го управлява само с два пръста. В един момент, докато се опитваха да вземат остър завой, спирачките изскърцаха безпомощно, а насреща им бързо изскочи полицейска кола — разминаха се на косъм. Дори невъзмутимата и издържаща на всичко Габи бе леко разтърсена.

— Господи, отляво или отдясно карат тук? — изпищя тя и прикри очи, за да не гледа идващите насреща ситроени и пежа.

— Французи са — обясни Шели. — Карат и в двете платна.

— Карай по-бавно, слабоумнико! — извика Влекача на шофьора. — Не е редно да слизаш на четвърта по шибания склон!

Но пушецията „Голоаз“ шофьор само изсумтя и Шели си помисли, че местните са точно толкова враждебни, колкото и пейзажът. Не знаеше кой знае колко за французите, освен че гордо се придържат към традицията си да ненавиждат всички останали. По количеството реплики можеше да се досети дали един филм е френски. Шели никога не разбираше разговорите, дори и да имаше субтитри, защото бяха твърде „дълбокомислени“. Когато не са екзистенциални, французите са елитарни. По време на пътуването, от което ѝ се стегна стомахът, таксито мина покрай знаци без обичайните предупредителни пиктограми, а само с надписи на френски, които гласяха: „Вход забранен“, „Затворено“ и „Път без изход“ — френският начин „да го направят трудно за разбиране за англичаните, като няма картинки“, но достатъчно ясно за Шели да си даде сметка, че щеше да е по-добре да бе попълнила декларацията за дарение на органи след смъртта ѝ. У нея се зараждаше усещането, че по-лесно ще преживее този меден месец, като се страхува секунда по секунда, а не като цяло.

Но, не — още няма да развее бялото знаме. Не е правилно свадите между мъжете и жените да се описват като битка между половете. Една битка продължава четири-пет дни, а двата пола я водят от сътворението на света, което вече я превръща във война. Тя спази своята част от уговорката — довери се на Кит — и затегна брачния възел. (Откъде да знае, че го затяга около врата си?) Сега настъпи моментът доктор Кинкейд да съобщи при какви условия ще се предаде.

За да отпразнуват факта, че шофьорът най-после откри къде е трета скорост, чистачките изскърцаха по предното стъкло в отчаяната си борба с пороя тропически дъжд, излял се внезапно върху колата.

Фучаха по коварния път, изсечен в шеметните планини, а Шели се опитваше да се съсредоточи върху новата, очаквана с нетърпение среща със загадъчния си съпруг. Представяше си високите, осеяни с лунички скули на Кит Кинкейд, чувствените му устни и дяволитите, предизвикателни и засмени очи. Всъщност съвсем като извадено от

учебник описание на варварин, мина ѝ през ума. Да, точно така, помисли си тя, и докато таксито се устремяваше застрашително към поредната коварна пропаст, пред нея се разтваряше цял един нов свят — като гроб.

5. ПРАВИЛАТА НА ГОДЕЖА

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: СЕКСЪТ

Мъжът: „Скъпа, с мен ли се любиш за първи път?“

Жената: „Разбира се! Не разбирам, защо вие, мъжете, задавате все този глупав въпрос“

Човешкият вид е прекалено ирационален, за да се откаже от брака, дори след многовековен опит, доказал колко е противен. По тази причина Шели приближаваше хотела — гнездо за медения й месец — с внезапно приповдигнат дух и изпълнена с надежда, или поне с известно приятно предчувствие.

Съвсем доскоро лондонската полиция бе готова да разпространи предупреждение: *Шелайн Грийн не се издирва — нито мъртва, нито жива*. Ала Кит я пожела. Като доказателство тялото й продължаваше да тръпне от наслада. Именно затова реши да се възползва от съвета на Кит и да възприеме принципа на удоволствията. Защо да роптаеш срещу мъжете, щом можеш да постъпваш като тях? Грешката на майка й бе именно в тази посока. Постоянно хвалят мъжете, защото се обръщат към своето „женско начало“. Е, сега тя щеше да се обърне към своето „мъжко начало“. Какви облаги само я очакваха! Автомонтъорите щяха да й казват истината! Сама щеше да успява да си отвори буркана с конфитюр! Четири чифта обувки щяха да й стигнат за цял живот! За нея целият свят щеше да е писоар! Освободена от потребността да накара мъж да се влюби в нея, сега ще може да се съсредоточи върху секса, без да допуска никакви мърляви емоции да се намесват. О, при дадени равни възможности, на едно момиче винаги му се повдига духът!

Най-после таксито се насочи с бясна скорост по черния път към гладкото море, разтреса се и спря пред хотел „Гранд бей“. Земята се връзваше във водата като сгъната ръка, а хотелът се намираще в свивката на лакътя. Чернокожи градинари се трудеха като пчелички по

декарите тучна трева, заобиколила луксозната сграда. Мургав портиер, неуместно облечен като индуски принц с тюркоазен тюрбан, жълти панталони и бели ръкавици, отвори вратата на таксито да ги посрещне.

Закупената на летище „Хийтроу“ тениска на Шели имаше надпис: „Ако никой не забелязва тази тениска, тя съществува ли?“, с което се надяваше да натрие носовете на високомерните си галски домакини, но нямаше нищо екзистенциално в обгърналата я гореща вълна, когато излезе от охлажданото с климатик такси. От жегата дърветата направо свиркаха да привлекат кучета да ги опикаят, а въздухът приличаше на спечена кухненска гъба.

След нея Влекача излезе с пуфтене от таксито, без да спира да говори за възвишени, приковаващи вниманието неща.

— Господи, гърлото ми е по-сухо от женска вагина по време на чукане без предварителна любовна игра — сподели той с обичайното си красноречие. В следващия миг възкликна: — Божичко! — Противният мъж се изпъчи, и вече не забелязваше нищо, освен жените по бикини, демонстриращи героична решителност да се сдобият с идеален меден загар върху ивицата черен вулканичен пясък пред тях. — Момичета, обичам ви. Всичките. Ето ме и мен. — Разтвори широко ръце. — Пристигнах и съм напълно ваш!

— Какво да кажа? — промърмори Габи. — Този мъж е украшение на човешката раса.

Шели се огледа предпазливо и моментално се почувства в безопасност. Под красива пагода вляво бе разположен бар на открито, ресторант и дансинг. Зад него се простираше плувен басейн, опасан с кабинки за преобличане, покрити с големи листа за сянка. Вдясно между палмите, почти до брега на тюркоазното море, се полюшваха хамаци.

Внимателно и с надежда огледа фоайето, убедена, че съпругът ѝ е там, готов при оперетното посрещане да ѝ връчи опаковани като подарък извинения за преждевременното си тръгване от Великобритания. Вместо него обаче я посрещна отговорникът за забавленията в хотела. Доста качества се изискват, за да си добър отговорник по забавленията, но нека отбележим, че Доминик бе направо свръхквалифициран.

— Bonjour!!! — възторжено поздрави той.

Безжалостно съблазнителната му усмивка съперничеше на тропическото слънце над главите им. Доминик явно бе излязъл от каталог за бански костюми. Оскъдните му оранжеви гащета се впиваха така силно в тялото, че само с горелка можеха да бъдат освободени гениталиите. На пъпа на лъщящия му корем блестеше халка. Разцелува всички сърдечно — включително и ужасения австралийски оператор. След това се захваща да раздава коктейли с ром; не забрави да прибави и бутилка шампанско за „щастливата булка“, което го въоръжи с извинение да нацелува отново Шели. Докато той флиртуваше с по-възрастните гостенки на хотела, които не преставаха да кръжат около него, Шели се отпусна в плетен стол. В плахо очакване да получи ключа за стаята си, недодяланата гимназиална учителка се запита тъжно дали полицията няма да я арестува — „Съжаляваме, но просто не сте достатъчно изтънчена, за да се смесвате с французи“. В следващия миг видя известна, но позастаряваща и залязваща рок звезда да минава покрай рецепцията. Добре познаваше този вид: изглеждат раздразнени, когато ги разпознаеш, но са готови да се самоубият, ако не го направиш.

— Явно събират материал за нов албум — предположи Габи, предвкусвайки потенциалната възможност да заснеме поредната знаменитост по бански.

Шели вътрешно я напуши смях. Всеки музикант знае, че „събиране на материал за нов албум“ всъщност е евфемизъм за „изчерпала се бивша звезда“.

Хотел „Гранд бей“ явно приютяваше доста такива. При внимателно вглеждане се оказваше, че списъкът на гостите, с който хотелът така се фука, включва обичайната колекция от сексуални изгнаници (известни иначе като холивудски филмови продуценти), партньори от рекламни агенции, бивши диктатори, рекламни и порнографски звезди и типа съмнителни бизнесмени, обявили се за болни, само и само да не се явят в съда да чуят повдигнатите срещу тях обвинения; след няколко месеца обаче ги откриват как се плацикат на ръба на плиткия басейн, ядат банани и празнуват пратеното им от бога щастливо изцеление.

Нетърпелива да открие Кит, тя грабна от служителя ключа от бунгалото, метна малката си черна раничка на рамо и смело излезе под палещите лъчи на слънцето. Около плувния басейн зърна други

европейски отрепки. Край бара се размина с жени, посветени на решението до края на живота си да обясняват на гаджетата си, че някога са спали с Мик Джагър. На пясъка отпред се пържеха по-младите им прототипове — момичета, готови да ядат в леглата на богати перверзни типове хайвер от дупетата на дружките си. Всички — от девойки до бабички — бяха по монокини. На Шели ѝ мина през ума, че е по-добре да побърза да открие своя бог на любовта, преди някоя застаряваща наследница да ѝ го грабне под носа.

Габи я ръгна в гърба.

— Запази самообладание пред Кит, чуваш ли? Мисли като французите. Бъди приветлива и благосклонна. Мъжете адски си падат по това.

Шели кимна замислено, докато приемаше този мъдър съвет. Зърна своя атлетичен Адонис в миниатюрни гащета, проснат по гръб върху шезлонг. За пореден път се възхити от мускулестите му ръце и широките рамене — върху тях можеха да се поберат всички книги, които бе взела за прочит през ваканцията: от Джейн Остин до Емил Зола.

Без да обръща внимание на настойчивите указания на Габи: „Чакай! Камерата още не е готова“, Шели приближи съпруга си с широка усмивка, достойна да съперничи на раменете му.

— Здравей! Току-що пристигнах. Би ли ми казал как се стига до хотелската ни спалня?

Кит погледна изпод козирка тип „таен агент“ към булката си и по изражението му пролича, че не я разпознава.

— Аз съм — припомни му Шели сломено. — Твоята съпруга. Не помниш ли? — На Кит явно му трябваха още миг-два да се сети коя е. — Сериозно, къде е стаята ни? — настоя Шели вече по-суховато и размаха ключовете пред него. — Умирам да си взема душ.

— На рецепцията не ти ли казаха? Имаме отделни стаи — обясни той и се прозина. — В края на краищата не се познаваме особено добре, нали така?

— Е, не е като да сме женени — отвърна Шели шеговито. — Това наистина е изкуство, господин Кинкейд, да не се обвързваш, докато си женен.

— Ей, Шел — подхвърли той провлачено, — та аз дори не онанирам с една и съща измислена фигура две вечери подред, да не би

да се привърже към мен.

Шели не бе срещала човек, който така рязко да я кара да променя започнатия разговор.

— Ъ... Мислех те за романтик. Ако не вярваш в обвързването, защо... ъ... по дяволите, се ожени пред погледите на милиони телевизионни зрители? Само заради парите ли?

Кит ѝ се усмихна леко, някак гузно и сви рамене.

Какво, за бога, крие този мъж, запита се Шели. И по-точно: кой е той всъщност? Този мъж, за когото — направо да я приберат в лудница — за когото току-що се омъжи? Ох, само да не приличаше на модел, достоен за корицата на списание. Ох, и да го вземат мътните: току-що се наведе напред и я хвана за глезена там, където слагат прангите на робите!

Отблъсна го, ала през цялото време си мислеше колко ще ѝ е приятно да го усети вътре в себе си. Но за момента явно нямаше да стане; не и след като е ангажирал отделни стаи. Защо, по дяволите, го е направил?

Възможният отговор на въпроса се раздвижи в краката на Кит. За пръв път Шели зърна стройното същество с къдрави коси, в бледолимонови бикини, сгушено върху розова хавлия от другата страна на шезлонга на Кит. Имаше издадени напред плътни устни и гледаше с обожание Кит. Освен това държеше отворен флакон плажно масло. А коремът и гърдите на Кит имаха вид на току-що намазани...

Смачканата тениска на Шели бе залепнала за гърдите ѝ от влагата; или може би от горещината на смуцението ѝ?

— Виждам, че не ти е било необходимо много време да се сприятелиш — отбеляза тя сухо и се опита да се усмихне, но не успя.

— А, Шели, това е Коко. Коко, представям ти Шели. Коко е солистката на трупата на хотела. Адски ги бива — обясни Кит ентусиазирано.

— Не се и съмнявам. Новите „Бийтълс“ — заключи Шели.

Тя не изпита и капка съмнение, че Коко е от жените, които бръснат космите си навсякъде.

— Привет!

Певицата дари Кит с похотлив поглед, изправи се, докосна с дръзко начервените си устни бузата му и понесе впечатляващата си грива към залата за репетиция на трупата. У Коко имаше

съвършенство, което караше мъжете да я зяпат. Несвикналите на подобни гледки мъже около басейна килнаха глави назад, та очите им да не изпаднат от орбитите, докато стройната богиня минаваше покрай тях.

Сърцето на Шели пропадна в стомаха ѝ. Какво, по дяволите, прави той тук с тази мъжеядка? О, господи, похотта наистина уврежда женския мозък! Време е да престане да мисли като мъж и да започне да мисли като жена — тоест да скочи на първия самолет за „Хийтроу“ и да нахълта в първата попаднала ѝ сладоледена къща.

Но докато наблюдаваше как Кит бавно се извъръща на една страна и отпуска чело към рамото си със златист загар, кръвта ѝ неподчинително се разбунтува. Плъзна поглед по стегнатия му задник, едва прикрит от миниатюрните гащета, и неволно издаде звук като хищник, готов да прегризе уловения си в капана крак.

— Красота, нали? — провлачено се обади Кит.

Господи, да, помисли си Шели.

— Е — подхвана тя привидно непукистки, — с тези гащета няма начин в най-скоро време да не получиш слънчеви изгаряния.

— Имах предвид острова — уточни той дяволито. — Островът е самата красота, глупаче.

— Така де, и очевидно нямаше търпение да цъфнеш тук — добави тя язвително.

— О, отново ли започваш да се държиш като съпруга? Все така ли ще опяваш? Господи, все едно съм се оженил за Вирджиния Улф! — пошегува се той.

— Точно така, затова започвай да се страхуваш!

От устата на автодидакта изскочи бурен смях и Шели се поотпусна малко, наблюдавайки как той се протегна небрежно и мускулите на ръцете и гърба му сякаш се разпериха. И не сякаш, а наистина. И тогава си даде сметка, че всяка жена на острова — по-точно всяка жена в Индийския океан — не само е вторачила поглед в Кит, но е готова на секундата да зареже партньора си и да му предложи да му роди бебе. Никоя не откъсна поглед, докато той нанасяше плажното масло върху впечатляващото си тяло.

Кит се захвана да почиства слънчевите си очила с пешкира; погледна към Шели и премигна. Именно тогава тя забеляза миглите му — достатъчно дълги да връзваш морски възли с тях. Въздъхна. Защо

да не ги използва да го привърже към леглото? Ха! Но кое легло? Нали благодарение на Кит нямаше да делят общо легло. Как е възможно да е така примамлив и същевременно така изплъзващ се?

— Кит, тая история с отделните бунгала... Не я разбирам. Искам да кажа, като се сетя какво се случи вчера в лимузината... — подсказа Шели. — Какво стана с „любовта от пръв поглед“? Или за вековната традиция да се уреждат бракове? — Гласът ѝ звучеше неубедително. — Или за теорията „ако си в покой, ръждясваш“?

— Чакай малко — възпря я той, подпирайки се на лакът. — Хайде да уточним нещо. Когато каза „да“, ти въобще не мислеше за парите. По-скоро мислеше за онази си работа, нали? — предположи той.

— Ами отчасти... — отговори бързо тя, но гласът ѝ прозвуча сприхаво от умората. — Вие, мъжете, нали затова се жените? За да ви е гарантиран сексът? Искам да кажа, това е стандартното отношение на всеки тип. Защо тогава да е толкова шокиращо, когато една жена демонстрира похот?

— Нека направим рекапитулация. — Кит смъкна слънчевите очила към върха на носа си и я изгледа изпитателно. — Омъжи се, защото не си съгласна да правиш секс с когото и да е, така ли?

На Шели ѝ се стори, че в този момент всички около басейна се обърнаха към тях. Хората зяпнаха от смайване. Испита невероятен гняв.

— Не, естествено! Не ми допада случайният секс! Искам да е възможно по-официален. С медицинските преди това, автобиографиите и всичко там по реда си! А случаен секс специално с теб... Дори нямаше да съм тук, ако не ни бяха чифтосали. И то с компютър! Сред Бог знае колко хиляди участници. Анализирали са всичките ни данни и ние сме се оказали идеалната двойка. Логически сили, по-висши от човешкия мозък, са преценили, че сме изключително подходящи един за друг! Това нищо ли не означава за теб?

— Нямам нужда компютър да ми казва какво представляваш — засмя се Кит. — Ти си прозрачна, Шели Грийн.

— Не е вярно!

Той свали слънчевите очила и я погледна преценяващо и хладно.

— Подреждаш компактдискете си по жанрове.

Заинтригувана, но и леко смутена, Шели стрелна вежди нагоре, защото допускането му отговаряше на истината.

— Слушаш на уокмена си мотивиращи песни като „Трябва да изритам кармата си“ и други подобни.

— Нямам мотивиращи!

Макар че, ако се замисли, някъде из рафтовете с книги наистина имаше разни за самопомощ. По-добре да ги сложи в сектора „самонавреждащи“! Въобще не ѝ бяха помогнали!

— Не си прави никакви илюзии! Никой мъж не е в състояние да опознае жена! — срыза го тя. Стараеше се да не мисли за горещите му устни, които само преди два дни опознаваха тялото ѝ. — Ние притежаваме различна нервна възприемчивост. Жените си задават съществените въпроси на живота: Щастлива ли съм? Върви ли бракът ми? Добра майка ли съм? А мъжът си мисли: Имам ли време да я начукам и да оправя карбуратора, преди да почне мача?

Забеляза капчици пот на горната му устна и сърцето ѝ запулсира от ирационално удоволствие.

— Задавате си съществените въпроси на живота, така ли? — иронизира я Кит. — Не ме размивай! — Хвана я за китката, където биха се затегнали белезници. — Вие, момичетата, се питате едно-единствено нещо и то е защо тъпото ви гадже не поставя тоалетната хартия така, че да се виждат шарките, а обратно!

— Ха, това доказва колко не си наясно! Та вие, мъжете, НИКОГА не сменяте ролката тоалетна хартия! — извика тя.

Е, явно нямаше да оставят сладко съвместно съобщение на общия си телефонен секретар! За един час от медения ѝ месец на тропически остров напрежението вече достигна критичната маса на избухлива смес, достатъчна за две балкански държави заедно. Под зорките погледи на околните Шели издърпа Кит да стане и, влачейки го покрай басейна, го отведе до най-близкото усамотено място — поразнебитена барака с гордия надпис „Център по гмуркания“.

— Чакай сега аз да си обясня нещо! — просъска Шели. — Всички онези приказки, как чакам да бъда омаяна, впечатлена и обгърната с любов, да бъда опиянена от оргазми, носещи наслада, и всички подобни глупости, означават ли, че се ожени за мен само заради парите?

Кит се усмихна замечтано. Този мъж излъчваше сексуална арогантност от всяка своя пора.

— О! — вбеси се тя. — Майка ми е била така права по отношение на мъжете. Всички сте долни, лъжливи копелета и съществувате с единствената цел да направите жените нещастни!

— Пълни глупости — наежи се той. — За вас, мацките, животът е много по-лесен, отколкото за нас, това е истината. Та ние дори умираме по-рано от вас!

— Съвсем типично! И оставяте чистачката да оправи след вас!

— Ние, мъжете, умираме по-рано заради стреса. А той ни връхлита, задето ни се налага да живеем с жени. Постоянно хленчите за предменструалните си болки, спазмите при раждането, остъкления с огледала таван...

— Ей, друже, та тъкмо вие настоявате таванът да е облицован с огледала, а на всичко отгоре на нас ни плащат четири долара на час по-малко, отколкото на вас, за да го почистим!

— О, вие, мацките, сте толкова по-висши, знам. А какво ще кажеш за притесненията, когато питаме: „Ще излезеш ли с мен?“, „Ще спиш ли с мен?“ — не се предаваше Кит. — Но всъщност на вас, жените, не ви се налага да задавате тези въпроси, вие предварително знаете отговорите.

— Точно така, защото вие, мъжете, сте готови да спите с всичко живо на този свят — заключи Шели раздражено.

Той я хвана за раменете.

— Наистина ли смяташ така?

— Да — отвърна тя с усилие, понеже се стараше да си възвърне дъха, секнал от допира му. — Докато е топло и все още диша, мъжете първо ще му го наврат, а после ще броят колко крака има!

— Наистина ли смяташ така? — повтори той леко развеселен и я стисна по-силно.

— Защото въобще не обръщате внимание на чувствата.

— Нима? — усмихна се той цинично.

— Да. — Тялото ѝ се раздираше от копнеж по него. Въздухът вече не ѝ се струваше потискащ, а силно напоен с аромат на жасмин и лимон, разнасян от лекия бриз, ухаещ на всевъзможни подправки. — Мъжете просто не са наясно, че любовта е по-скоро между ушите, отколкото между краката.

— Така ли?

Разговорът положително щеше да има малко повече тежест, ако двамата не се опипваха един друг.

— Искам да кажа — измърка тя, отпусайки се под великолепната му тежест, — колко време ти отне да скочиш в леглото с френската богиня Коко? Изненадана съм, че дори си намерил време да узнаеш името ѝ.

Шели тъкмо се готвеше да се наслади напълно на допира му и Кит се отдръпна. Направи го доста грубо, поривисто и нетърпеливо.

— Все си мислех, че се шегуваш. Наистина ли ме смяташ за такъв? Представяш си, че съм само животоподдържаща система на някакъв член?

Шели нямаше думи.

— Ами...

— Ако искаш да знаеш, притежавам — как го каза? — чувства, Шели.

— Нима? Не съм забелязала.

— Според мен именно ти си безчувствена. Имам предвид, погледни се: за теб не съм нищо повече от парче месо.

— О, но доста вкусно парче. Най-малкото филе миньон! — снижи тя тона в стремежа си да го привлече обратно.

Кръвта ѝ, до последната капка, застана нащрек. Усещаше естествените си потребности от главата до петите.

— Ето, стоиш и хленчиш, че една връзка не бива да е изградена само на секса, а всъщност през цялото време си готова да употребиш тялото ми. Точно така, чувствам се използван — заяви той с язвителна усмивка. — Чувствам се като... мацка. Направо започвам да се притеснявам да не би задникът ми да изглежда голям в тези гащета!

Шели обаче не желаше да бъде развеселена.

— Ти ме увещавах да се подчиня на основните си сексуални потребности, без да позволявам на обърканите емоции да се намесят. Да се държа като... мъж.

— Никой никога не може да реши, че си мъж — парира я Кит, докато очите му обхождаха цялото ѝ тяло. — Имаш страхотна фигура. Но аз държа да ме оценяват заради ума и личността ми. Вербална съвместимост — това искам аз! И ме гризе лошо предчувствие, че нямаме нищо общо...

— Освен потребността да раздерем взаимно дрехите си със зъби. Направи опит да му се нахвърли, но той я отблъсна.

— Шели! — престори се на шокиран. — Да го направим още при първата ни среща ли? Ще ми излезе лошо име!

— Ти направи всичко друго при първата ни среща — напomini му Шели засегнатата.

Кит отметна глава назад и се разсмя с онзи непринуден, гърлен смях, който го правеше така неустоим. И въпреки това, не пропусна да забележи тя, очите му бяха някак тъжни и ни най-малко не съответстваха на демонстрираното му веселие.

— Ако открием, че се разбираме и в други отношения, едва тогава ще съм готов да доведе нещата докрай — заяви той.

— Какво! — Разочарованието обгърна Шели като мокра завеса за баня. Интелектуално бе съгласна с логиката му, но ѝ бе трудно да го обясни на либидото си, което се държеше като затворено в клетка зверче. — Кит, хайде да...

Тъкмо възнамеряваше да обясни, че не смята да проверява неговата надареност в момента само защото жената е в състояние да прикрива набъбването на похотливия си орган, когато върху ѝ се стовари лавина плът.

— Ех, деца, деца, да не би романтиката във вашата връзка да е изчезнала?

— Никога не е била налице — уточни Шели. — Работехме именно по този въпрос.

— А аз очаквах да сте вече в любовната лаборатория на Кит — разочаровано сподели Влекача. Намигна на Кит и на Шели ѝ хрумна, че с плешивата си глава и събрани очи този противен мъж дори се усмихва дебелашки.

Кит дари Влекача с една от мързеливите си, криви усмивки.

— Коя е тази отрепка? — обърна се той към Шели, но Влекача не ѝ даде време за отговор.

— Знаеш ли, Шели, този янки е прав. Вие, пиленца, спечелихте. Но, ако сме честни, пълна глупост е да си говорите за равноправието, темата въобще не се котира по телевизията — посочи той към прикрепения към дъното на раницата на Шели микрофон.

Кит застана нащрек и сграбчи оператора за врата.

— Да не би да ни снимаш тайничко?

— Естествено. Габи не откъсва очи от обектива, за да залови най-горещите ви пози.

— Освен това сте ни и снимали, така ли? — смая се Кит и придърпа Влекача така близо, че виждаше всяка една от разширените му като кратер на вулкан пори.

— Абсолютно вярно.

На Шели ѝ се повдигна.

— Документалното воайорство е стигнало до нови висоти — вметна тя саркастично.

— Прочети си договора внимателно — посъветва я Влекача. — Там пише, че може да бъдете заснети по всяко време, освен когато сте в тоалетната или се чукате. Хайде сега — усмихнете се. — Той посочи към скритата в храстите камера, поставена на триножник. — Тук е столицата на прекарващите медения си месец и на безбройните химени. — Сръга Шели в гърдите. — И ти можеш да ходиш без горницето на банския си, скъпа. Не си толкова зле. — Повечето мъже по света вече се бяха научили как да се държат с жените, помисли си Шели, но съвременният феминизъм явно все още не е стигнал до Влекача. — Наистина. Освен това искам цици, а и всичко останало!

— Забрави — срязва го Шели. — Гърдите ми не са за показ.

— Така ли? — Влекача измъкна банкнота от десет лири от задния си джоб и я стовари върху тезгяха. — На бас на десетачка, че ще накарам циците ти да се размърдат, без да ги докосна. — Не изчака отговора на Шели, а се наведе и оципа гърдата ѝ. — Печелиш! — обяви той; заливаше се от смях и намигна съучастнически на Кит. — Това ще я поотпусне, приятел.

Кит сложи двадесетдоларова банкнота на същия тезгях.

— Обзалагам се, че ще накарам топките ти да се размърдат, без да ги докосна. — После светкавично изрита Влекача между огромните му, космати крака. — Болезнена смърт очаква всеки, който дръзне да ме заснеме без мое разрешение — просъска Кит. — Разбра ли, тънкохуесто копеле?

— Него... Негодник... — успя да простене Влекача.

Кит се отпрати към плажа и Шели хукна след него. От покритата с пясък пътечка се надигаха горещи вълни, пееха цикади и размахваха криле като кастанети.

— Четири милиона години човешка еволюция и с какво разполагаме в резултат на това? Проклетата Риалити Ти Ви — фучеше той, когато тя го настигна.

— Знам. Риалити Ти Ви е за хора, които нямат какво да правят и са готови да наблюдават хора, които не правят нищо. Доста провокиращо мисълта, няма що.

— Да, и мисълта, която провокират, е: „Защо, по дяволите, седя и гледам тази помия?!“.

— Виждаш ли? — възторгна се тя. — Вече имаме едно общо нещо. Еднакво ненавиждаме подобни предавания... По този случай да отидем ли да направим заедно няколко креватни упражнения?...

Шели трепна. Говореше като Влекача! Спря, за да изчисти пясъка от обувките си, да навие крачолите на джинсите и да възвърне самообладанието си. Хвърли крадешком поглед към съпруга си, който мълчаливо преценяваше прелестите на заобленото ѝ дупе, докато стоеше наведена.

— Е? — попита тя с кокетна усмивка.

Противоречиви чувства — подобно на облаци във ветровит ден — преминаха през лицето на Кит. Под повърхността на темпераментното му поведение сякаш се таеше друг живот, подобно на подводните рифове под гладката синя морска повърхност. Шели откри, че ѝ е невъзможно да се справи с навигацията. Кой беше този мъж?

Кит се поколеба, заклати се и накрая реши кой курс да поеме.

— Съжалявам, не съм този тип момче.

Дари я с такава сияеща усмивка, че можеше да четеш на нея нощем, и побягна.

Човекът, с когото избереш да отидеш на ваканция, говори доста що за човек си ти. Да си заедно със съпруг, който отказва да спи с теб, означава, че си първокласна смотанячка, простена Шели вътрешно. Всички са така обсебени от желание за секс преди брака. Е, а какво става със секса след брака?

Най-сетне се бе научила да разсъждава като мъж, само за да открие, че мъжът в нея разсъждава като жена.

— Той иска... какво? — изпищя Габи задъхано, догонила я на плажа след секунди, размахвайки в ръка договора на Кит.

— Иска да увеличим вербалната си съвместимост.

— Аха. А представяш ли си как към края на живота си ще съжаляваш, че не си имала повече секс? Слушай, госпожо К., само два пъти съм правила свирка в живота си и да изтръгна съгласието да режисирам сегашното предаване е един от тях. Не ме ебавай.

— Но той ненавижда камерите!

— Може, но е подписал договор. Слушай, ще те оставя на мира през останалата част от следобеда, за да го спечелиш. Няма да снимам. Но след това започвам отново. Ясна ли съм? Вербална съвместимост — пълни глупости! Гарантирам ти, че продължава да се държи невербално с френската флъорца от шибаната група.

Ако Кит наистина се сваля на Коко, на Шели ѝ оставаше само да се моли той да се провали, а най-добрият начин да го постигне бе като открие какво общо имат помежду си. Компютърът ги посочи сред хиляди кандидати. Трябваше да са с еднаква настройка. Неговите сексуални сигнали определено я предразполагаха. Не е възможно единственото общо помежду им да е фактът, че нямат нищо общо... нали?

6. СЪСТОЯНИЕ НА ОБСАДА

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ВЪЛНЕНИЕТО

Мъжете се вълнуват от бира, футбол, блондинки, храна и канала на „Плейбой“.

Жените са в състояние да се развълнуват от нищо, а после се омъжват за него.

Една от големите загадки на живота е защо хората се делят на любители на занимания навън и на любители на занимания вътре и защо неизменно се женят помежду си.

През първото утро от своя меден месец в тропическия рай Шели откри, че съпругът ѝ енергично се занимава със сърф, ветроходство, водни ски, подводно гмуркане и летене с парашут над водата, теглен от моторна лодка. Естествената среда на Шели бе концертната зала, а се оказа, че Кит е от хората, които небрежно пъхат палатка в задния си джоб и после тичешком се изкачват на Еверест, за да прекарат там седмица-две.

Е, наистина, веднъж видяха и Шели да тича, но то се случи, когато апартаментът ѝ се подпали. Майка ѝ я записа в маратона на Лондон за подпомагане на самотни родители. Хората я смятаха за победител, докато не се оказа... че просто стига до финала на миналогодишната надпревара. Основната ѝ тревога в живота бе, че жестоката гадина, създава заниманията по аеробика, вероятно точно в момента измисля нещо ново, садистичното копеле!

Тя откри разположеното си на брега бунгало със сламен покрив, подрязан в прическа а ла „Бийтълс“, взе си душ и после нападна бутика на хотела, където си купи скъпи и прескъпи бикини и саронг^[1]. Сега Шели беше готова да тръгне да търси Кит. Откри го да кара водни ски (изкуство да забиваш лице във вълнолома, от което процъфтява кариерата на не един невропластичен хирург по света), ала категорично отказа поканата му да се присъедини с обяснението, че

предпочита да развива ума си вместо тялото... Успяваше обаче единствено да се пита защо той се отдава на маниакалната си страст към тези здравословни занимания, при положение че нередовното стигане до оргазъм увеличава мъжката смъртност с петдесет процента. Впусна се да информира съпруга си колко ефективен начин да поддържаш сърдечносъдовата си система е сексът, ала Кит, в бермуди и тениска, вече се бе отправил към плувния басейн.

— Ще дойдеш ли да поплуваш? Поне плуването ти харесва, нали?

— О, да. Имам само едно затруднение — трудно се задържам на повърхността. — Завладя я споменът за лепкавата топлина на кварталния басейн с неприятен мирис на химикали. Неволно потръпна. — Проблемът при плуването е, че човек се мокри от главата до петите.

Кит се засмя и със свършена парабола — както си беше с дрехи — се гмурна в басейна.

Жените с дълги бедра от класа по водна аеробика на Доминик заскимтяха като доволни хамстери, когато Кит изплува сред тях. Гледката на мокрите му бермуди, прилепнали към издутината на неговата надареност, накара повечето жени да забравят да дишат — причина организаторът на забавления да поеме дълбоко въздух в поддържания си с по 600 лицеви опори на ден гръден кош и да надуе яростно свирката.

— Какво става, Дом? — засмя се Кит, стиснал между силните си бедра розовия пояс, с който една от жените се държеше на повърхността. — Проблеми с оная работа ли имаш?

Когато не се занимаваше с физически упражнения, Кит обичаше да прекарва времето си изтегнат на слънце, да се маже с масла против изгаряне и да трупва карамелен тен със златисти оттенъци.

Шели болезнено съзнаваше колко е бяла нейната кожа. (Трябваше да лежи месеци наред под слънцето, за да получи някакъв загар.) Не обичаше и лепливите свойства на плажните масла. Независимо как лягаше на земята, доста бързо се облепваше с цигарени фасове, капачки от бутилки и нежелани местни плажни търговци, които продаваха туземни дрънкулки. Предпочиташе

солариума. Записа си час и прекара в гробница, предизвикваща клаустрофобия, легнала в саркофаг, обливан с ултравиолетови лъчи. В салона я уговориха да ѝ направят педикюр, маникюр, целулитно лечение и...

— Господи! Мислех, че предпочиташ естествения вид! Не са ти нужни всички тези пластове по лицето! Представа нямах, че си толкова суетна!

Така реагира Кит, часове по-късно, когато цялата нагласена и натъкмена, тя застана до него. Изтръска пясъка от хавлията с грациозността на матадор. В този миг Шели наистина видя червено пред себе си.

— Суетна! — промълви тя съкрушено. — Мъжете са много по-суетни от жените. Та вие си въобразявате, че въобще не ви е необходим грим!

Различаваха се и по отношение на обличането.

— Защо не отидеш да седнеш близо до онези германци? — предложи Кит, за да я дразни, докато пиеха по пиtie преди обяд на терасата. — Най-хубавото на германците им е, че се обличат по-лошо дори от теб.

— Не ти харесва как се обличам ли?

Шели, която предпочиташе евтина конфекция, хвърли поглед към купената си от бутик дънкова пола и щампована на цветя блуза.

Всичко, с което Кит се обличаше, естествено, му стоеше божествено. Дрехите сякаш боготворяха всеки контур на тялото му, все едно и те нямат търпение да го прегърнат. За тези дрехи Шели си мислеше, че ще изглеждат още по-божествено, нахвърляни на купчина върху пода в спалнята ѝ.

— Сметнах за логично да се облека лошо, за да накарам един мъж да изпита копнеж моментално да свали тези отвратителни дрехи от мен — промърмори тя зад гърба му, следвайки го към трапезарията. — Знаеш ли кое би ми стояло добре? — попита тя. — Ти.

В ресторанта Кит предпочете сектора за пушачи, докато тя би избрала маса за непушачи. Ако имаше и сектор, където мобилните телефони са забранени, щеше да се втурне към него, защото телефонът

на Кит постоянно звънеше — обаждаше се Коко с настоятелни покани да се присъедини към нея за десерта.

Оказа се, че и храната ги разделя. Кит обичаше да яде, а Шели определено не бе от типа готови да изядат всичко от шведската маса. Въпреки това, в опит да убеди Кит в тяхното сходство, тя се нареди на опашката. Масите се огъваха под количества, достатъчни да изхранят цяла Сомалия. Но гледката как подпухнали от въглехидрати туристи стават да си сипят втори, трети, че и четвърти път направо уби апетита ѝ.

— Защо хората във ваканция ядат така, сякаш имат седем ректума? — чу се да се оплаква тя. — След всяко ядене си като боа, погълнала прасе. Но вместо да лежат и да чакат храната да се смели за, примерно, шест месеца или там някъде, как постъпват те? Ами консумират същото огромно количество само три часа по-късно!

— Виждаш ли? Пълна несъвместимост — засмя се Кит и отиде отново да си напълни чинията.

При екзотичните плодове Коко загриза врата му като начин да го поздрави. Тази французайка определено страдаше от нарушение в храненето: обичаше да поглъща чужди съпрузи! Докато Шели олицетворяваше въздържанието на Кит: той се въздържаше от всяка частица от нея. Шели се наруга мислено. Би искала да му каже: „Ако е вярно, че представляваме онова, което ядем, мога да се превърна в теб до утре сутринта!“.

По време на обяда говориха за книги. Шели обичаше да чете Джордж Елиът, сестрите Бронте, Байрон, Кийтс.

Кит взе нейния екземпляр на „Война и мир“ и за пет минути го прочете от начало до край. Този мъж смяташе, че комиксите са се появили едновременно със скрижалите край Мъртво море. Същото, се оказа, смяташе и Коко, която бе отскочила до магазина на хотела да му купи вестници, за да ги прегледат заедно. Коко бе прочела от кора до кора само книги с диети от рода на „За кого удрят калориите“, „Брулени кантари“ и „Война и на брашното“.

Все пак се налагаше Шели и Кит скоро да правят секс, защото нямаха повече какво да си кажат. Завършила курс по Фройд при майка си, Шели без усилие анализира Кит. Никога нямаше да му се наложи

да се върне в детството си, понеже очевидно никога не го бе напуснал. Оттам и пристрастеността му към ресторанти, по чиито стени за украса висят огромни лъжици за салата, и към спортни програми, които, сега, след края на обяда, той бързаше да отиде да гледа в стаята си. Но когато се появи отново след часове и тя го попита за играта, той стана доста уклончив и озадачено попита: „Каква игра?“. Излегна се на шезлонга, а джинсите му бяха откопчани точно толкова, колкото да се вижда ластикът на гащетата му.

— Ако не си гледал бейзбол, къде беше цял следобед? — попита съпругата му суховато. — Прието е, знам, да не виждаш съпруга си преди сватбата, но никой не е казал, че не бива да го виждаш и след това.

Кит се ухили внезапно и стана така мил и общителен, колкото преди малко бе затворен и разсеян.

— А, да, играта — намигна й. — Трябва да отида да видя финала. Ню Йорк водеше пред Ел Ей — обяви той и отново изчезна.

Шели си отбеляза мислено: „Никога вече не се омъжвай!“.

— Хайде — подкани я Габи, приклецила я следобеда да пият заедно чай. — Консумирането на този брак е най-очакваното събитие в съвременната история. Правят се облози. Целият свят, или поне Канал 6, чака със затаен дъх да види дали ще се съешавате или не.

Влекача се отпусна в креслото до тях. Камерата му стоеше изключена и обвиняваща върху огромните му, космати крака.

— Ще си забравя занаята — изропта той.

— Какво да направя? — простена Шели. — Кит прекара целия следобед в стаята си. Не мога да го заставя да ме пожелае.

— Не, но можеш да го преследваш безмилостно, докато накрая се паникьоса и се предаде.

— Опитах всичко, Габи, освен рум сървис да ме достави в стаята му върху листа от маруля.

— Ей, чакай. Вероятно това е причината! — благочестиво реши Габи. — Кит очевидно се е сблъскавал с твърде много сексуална невъздържаност. И сега копнее за въздържаност. Защо не се опиташ да си по-недостъпна? Мъжете не обичат лесните мацки. Просто престани да му се предлагаш непрекъснато, става ли?

Лошото е, че да си недостъпен изисква много време. Шели се опита да смекчи раздразнението си, като изчете внимателно менюто с коктейлите. Но дори те имаха сексуални названия. Да избира между „Треперещи колене“ и „Лимонова близалка“, не ѝ помогна особено да не мисли за Кит Кинкейд. Над пастелното коктейлно чадърче наблюдаваше печално как като на конвейер пред нея минават двойка след двойка бледолики младоженци — образци на щастливи семейства. Не измисли друго и си поръча втора пина колада. Всички наоколо, с изключение на нея, имаха толкова щастлив вид. Дори извитите банани изглеждаха усмихнати в купите по масите. През първата вечер от медения месец на тропическия остров на Шели ѝ оставаше единствено да вдигне тост за цялото щастие наоколо и отново да вдигне тост, и отново...

— Ей, Шел. — Мелодичната интонация на гласа на Кит я накара да изтръпне. — Играта свърши. Какво ти се прави сега?

Шели се постара да се държи изискано, но пръстите на Кит случайно докоснаха рамото ѝ и тя се разтрепери като наркоман.

— Не 'нам. — Кубчетата лед весело потрепваха в чашата ѝ. — Какво ще кажеш да ти задържа главата под водата в басейна, докато решиш да правиш секс с мен? — попита тя, в опита си да се прави на недостъпна!

Кит преброи наум празните коктейлни чаши на бара пред нея.

— Май е най-добре да ти помогна да се прибереш в бунгалото — предложи той.

— Да! Хайде да отидем в моята стая и да направим всички онези неща, които и без това ще разкажа на приятелките си, че сме правили! — Господи, тя направо заслужаваше похвала: знаеше как да се прави на недостъпна! — Какво точно значи случилото се в лимузината? — Ледчетата издрънчаха мелодично, когато се опита отново да отпие от коктейла си. — Приятно ти е да възбуждаш жените, така ли, Кинкейд? — попита тя със силата на сирена, предупреждаваща за въздушно нападение, с което заглуши музиката на оркестъра и накара всички в

бара да погледнат към тях. — Вече не ме ли намираш... — изхълца — ... привлекателна?

Кит остана невъзмутим.

— Ей, сервитьор — провикна се Шели, — питие за мъжа ми и стрихнин за мен. Ще се самоубия, ако не ме любиш — заяви тя между две нови изхълцвания. — Ще помогне ли, ако падна на колене и оближа краката ти?

— Повече ще помогне, ако спреш да пиеш и ми позволиш да те отведа до бунгалото ти.

— Защо си даваш този труд? Най-добре да те продам на търг. „Чисто нов съпруг! Въобще неизползван!“ — Шели почука с лъжичка по чашата и клатушкайки се, стана. — Внимание, дами и господа...

Кит, забелязал насочената камера на Влекача към тях, се опита да спести по-нататъшните унижения на Шели, като я завлече на дансинга, където с еротична грациозност започна да се движи под звуците на „Ла Кукарача“.

Въпреки че бе музикална, Шели Грийн бе за танците онова, което е „Ал Кайда“ за световния мир. Тя определено се движеше под ритъма на други звуци. И за жалост коктейлите бяха притъпили критичното ѝ отношение до степен да си въобрази, че може да танцува. Именно затова само след секунди Шели откри как охлузва цялата кожа на носа си, след като го опря в блещукащата дискотопка, висяща от тавана, понеже приложи подскоклива танцова стъпка, на каквато е способно само момиче от Кардиф.

Кит занесе Шели до бунгалото ѝ на рамо.

— Дремни малко и ще се видим по-късно — предложи той мило.

— Се'а пък 'де отиваш? — успя да промърмори тя.

— Почва нов мач. Чикаго срещу Детройт.

Кит прехапа устна и извърна поглед.

Дори в алкохолното си опиянение Шели заподозря, че я лъже.

— Значи ще се видим след това, така ли? Към девет?

Веждите на Кит се стрелнаха язвително нагоре.

— Най-добре е сега да поспиш, Шели.

— Не, не, не. Не ми е нужен сън. Жените се нуждаят от любов. Питай авторката на „Колонката на доверието“. Ей, не ме захвърляй! —

провикна се тя след него. — Защо не останеш да спиш тук? Само ще спим. Обещавам ти, че нищо няма да ти направя. Няма да те докосна.

Нали мъжете все това повтарят? Е, сега той ще види какво е да се събудиш с отпечатък от възбуден клитор върху дупето си.

Но той я остави, без да се поколебае. Колко трае един футболен мач, запита се тя. В девет вечерта, чисто гола, отвори вратата на бунгалото само за да установи, че я безпокои портиерът, донесъл изгубения ѝ куфар, пълен с дизайнерски дрехи.

В десет часа на първата вечер от медения си месец Шели броеше космите под мишниците си от отчаяние. Цяла вечер вися по бельото, доставено ѝ от организаторите на „Отчаяни и без гадже“, и с терапевтична цел гледаше кабелна телевизия, където водещите бяха специално подбрани заради говорните си дефекти. Към единадесет ѝ се изкриви гърба от гледане на телевизия. Към дванадесет си даде сметка, че е досущ като Дикенсовата героиня — мис Хавишам: седи и чака в стаята си години наред да дойде годеникът ѝ, за да се оженят.

— Все едно аз седя с недокоснат химен, стиснала сватбения ни албум в засипаната с прах стая и наредената за сватбено тържество маса — довери тя на Габи по вътрешния телефон.

— Мъжете са негодници. Иди претършувай минибарчето за нещо, което да си втъкнеш — посъветва я Габи. — Аз действам с бутилчица джин, но не е особено тонизиращо.

Към един след полунощ Шели сравни сексуалния си магнетизъм с този на полуразмразено кюфте. Как иначе да си обясни, че явно се намира извън обсега на романтичния му радар?

В два, докато сваляше еротичното си бельо, Кит ѝ се струваше съпружески мираж или нещо като хормонална халюцинация. Само да не бе така привлекателен! Ако Кит Кинкейд не бе в състояние да възбуди страст в голямо геологично гранитно образуване, тя щеше да забрави напълно за него!

Опита се да го прогони от съзнанието си, но всичко ѝ напомняше за секс — включително и мидите, които си поръча от двадесет и четири часовото обслужване по стаите. Никога не бе мислила за тях като за вагините на морето, докато сервитьорът не постави чинията с набъбнали розови устни върху покритата с бяла покривка маса пред нея. Измъкваше ги от черупките им с език. Господи, дори храната

получаваше повече секс от нея! Имаше чувството, че либидото ѝ е с големината на Парагвай.

В три пружините на леглото простенаха, когато тя си легна.

В четири стоеше и наблюдаваше сребрилата повърхност на морето. Облачета като бял сатен се носеха към тъмния хоризонт; луната висеше над океана, все едно облечена в сватбена рокля. Шели се настани отново между самотните си чаршафи, погледна неотворената бутилка шампанско — подарък от хотела по случай сватбата — и синхронизира въздишките си с плисъка на вълните.

Очевидно бе жертва на незряло съжителство.

[1] Саронг — парче плат, носено от мъже и жени като рокля или препаска. — Б.пр. ↑

7. ВОДНИ МАНЕВРИ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПОДКРЕПАТА

Мъжете: Зад всеки преуспял мъж стои съпруга... Под всеки преуспял мъж стои любовница. (Иначе известна като метреса.)

Жените: Единственото нещо, което поддържа една жена, е „сутиенът чудо“. (Нарича се така, защото когато го свалиш, се чудиш къде, по дяволите, са циците ти.)

Да правиш секс с Кит е вълшебно, помисли си Шели, когато се събуди на следващата сутрин. Но много по-вълшебно щеше да е, ако той бе до нея, когато го правеха.

Между Шели и щастието стоеше само една дума: въздържание. Но очевидно Кит нямаше да го премахне. Добре. Няма да губи повече време, за да разбере защо съпругът ѝ не спи с нея. Просто ще си замине за Лондон. Веднага след закуска; макар да не бе особено гладна, след като през нощта преглътна такива количества смиреност.

Кит бе споделил, че не закусва, освен ако не е огладнял от прекалено много плътска каланетика, затова Шели се замъкна с тежки стъпки, изтощена и махмурлия до покритата със сламен покрив трапезария на открито — наричаха я „Каравелата“ — сама.

— Нямах вид на жена, на която ѝ се е отворил парашутът — констатира Габи, застанала до нея пред бюфета.

Шели се намръщи и се оттегли в усамотен ъгъл. Точно разбъркваше овесените ядки в купичката и погледът ѝ попадна върху Кит, който... закусваше с Коко!

Разгневена и едва поемайки си дъх, Шели стигна със залитаща стъпка до масата им. Кит я посрещна с едно снизходително „здравей“ и отпи кафе с мляко.

— Коко точно ми разказваше как е колонизиран островът. Гадните французи поробили африканците и ги заставили да се трудят

по кафеените плантации, а по-късно за захарните барони.

С шумно мляскане унищожаваше съдържанието на кошничката, пълна с кроасани. Откъде му се яви такъв апетит, запита се Шели горчиво.

Коко погледна към Шели с разтопени, шоколадови очи.

— Французите, те са като родителите: страшно отегчителни — сподели тя с подчертан парижки акцент. — Нали знаеш как надрастваш родителите си, започваш да ги мразиш, а после са ти нужни години терапия, за да преодолееш чувството за вина? Ти, като представител на Британската империя, какво мислиш по въпроса за колонизацията, Нели?

— Името ми е Шели.

— Кит, той разбира, нали така, миличък? Много хора просто влизат и излизат от живота ти, но само истинските приятели оставят диря в сърцето — изрече певицата с толкова сладникава усмивка, колкото бе и клишетото ѝ.

Преди Коко да продължи, мъж с бели дрехи тръгна заплашително към тях и привлече вниманието на Шели.

Коко го изгледа недоволено, но моментално стана и се отдалечи с котешка походка. Съблазнителното ѝ дупе, покрито с къси панталонки от ламе, предизвика тръпка на ревност по цялото тяло на Шели.

— Мосю — мъжът вдигна въображаема шапка, — мадам, моля да извините персонала. Не им е позволено да се сприятеляват с гостите. Особено на нея — посочи той към отдалечаващата се Коко. — Пристигна тук като добро френско момиче, но — както казвате вие, англичаните — се превърна в туземка. Не ме питайте защо. — Сви безпомощно рамене. — Преди ние да дойдем насам и да цивилизоваме чернокожите тук, основният им начин за придвижване бе с лиани.

Замълча, запали неизменния „Голоаз“, а Кит и Шели се спогледаха. И двамата съвършено ясно осъзнаха, че човекът има изключително високо самомнение. Едва след като свали очилата си, Шели разпозна бруталния полицейски началник от летището. Не би забравила лицето му. Беше толкова грозен, че тя се запита защо не са го напъхали в колба и не са го поставили в някоя научна лаборатория.

— Господи — прошепна Кит, — майка му явно му е подавала храната с прашка.

Впечатлението идваше от бузите на мъжа, осеяни с белези от акне. Още по-обезпокоително изглеждаше тонзурата на полицейския началник: от нея пролазваха три кичура лошо боядисани кестеняви коси, зализани върху опустошения от слънцето череп. Огромните му стъпала бяха напъхвани без чорапи в обувки от крокодилска кожа, а издутите като бременни влечуги едри крака бяха пристегнати от изгладени бели джинси. Над дебелиите белезникави наденици стърчеше корем, очевидно привикнал на прекалено много вино и гъши пастет, който опъваше копчетата на ризата му от „Пиер Карден“. Изглеждаше заплашителен и мощен, като готово да нападне огромно куче.

— Черните са толкова мързеливи. Проблемът е, че им плащаме прекалено много. Защото ние, французите, сме твърде либерални. Много сме щедри. Ако им плащаме по-малко, ще работят по-усилено — заключи той.

Шели усети как кръвта ѝ кипна.

— Нима? Мислех, че експлоатацията на труд, за който се заплаща колкото да не умреш от глад, е забранена, като се изключи бракът, разбира се.

(Майка ѝ непрестанно го повтаряше.)

Ала полицейският началник, вече поклонил се почтително, бе тръгнал да преследва красивата си плячка.

Шели се обърна към Кит.

— Знаеш ли, прав си. Обвързването е съсипваща работа. Вие, мъжете, се жените, за да колонизирате жените. Точно както французите са колонизирали тези окаяни чернокожи. Когато ние, жените, станем неспокойни, теглим големи суми от кредитните си карти, сменяме си прическите, ядем шоколад, докато вие, мъжете, колонизирате други държави. Англичаните и французите обикалят света, бият се помежду си за всеки новооткрит остров и дори не си дават труда да си избършат краката, преди да стъпят на него, а после карат робите да почистят след тях, точно както постъпват със съпругите си.

— А, значи си съгласна с Коко — заяви Кит победоносно и се ухили.

— Не. Да... Искам да кажа, че спрямо чернокожите е проявена дискриминация, точно както към жените. Майка ми не търпеше да ѝ заповядат нито баща ѝ, нито моят баща. Затова накрая ѝ се наложи да

ме отгледа сама в общинско жилище. Ако видиш какви са в Уелс, ще повярваш, че светът е създаден в някакви си оскъдни шест дни. През по-голямата част от живота си остана второкласна гражданка. С повечето жени се случва така. Съпрузите притежават отвратителния навик да се превръщат във викториански патриарси. Само камбанният звън да отбележи сватбата и започват: „Наистина ли смяташ за подобаващо да носиш такава къса пола на обществени места?“, „Смяташ ли за редно да питам шефа си как си обяснява, че лесбийките използват изкуствени хуйове, след като толкова мразят мъжете?“. Вие може вече да не ни карате да прикриваме краката на пианото, за да обуздате сексуалното си вълнение, но продължавате да ни обличате в емоционални кринолини и да не ни приемате сериозно.

— А те... защо го правят?

— Кое?

— Защо използват изкуствени хуйове? Лесбийките, имам предвид — уточни той, понеже не я приемаше на сериозно.

— Чу ли поне думичка от онова, което...

— Да, докато мозъкът ми не изключи. Не съм в състояние да водя дълго такива задълбочени разговори. Не и преди да съм си сложил костюма за дълбоко гмуркане. Между другото, ще дойдеш ли да се погмуркаш?

— Само психичноболни могат да се забавляват така. Освен това не притежавам необходимия противен, проблясващ костюм.

— Казва се водолазен — подсказа ѝ Кит и настоя: — О, хайде ела.

— Не! Питал ли си се защо рибите никога не смъркат кокаин? Защо са така неспокойни? Защото нещо много по-голямо постоянно се опитва да ги изяде!

— Няма ли поне един спорт, който да харесваш? — поинтересува се Кит.

Шели сви рамене и изяде недокоснатия от Коко кроасан.

— Може би голф...

— Голф? — смая се Кит. — Та това е спорт за хора, негодни да се справят с нищо друго!

— Оставам тук!

— Заедно с дебелия си задник — обяви той шеговито и я шляпна закачливо. — Това ви е проблемът на вас, британците: нищо не

правите спонтанно.

— Възнамерявам да извърша нещо спонтанно — увери го Шели.
— Например да те убия, Кит Кинкейд.

Кого лъже, питаше се Шели, докато си запазваше място за полета до Лондон. Отстъплението не е нищо друго, освен стратегическа маневра на човек, загубил битката.

Габи я завари на рецепцията да освобождава бунгалото си и направо изригна.

— А договорът ти? А онези двадесет и пет хиляди, които ще получиш в края на седмицата? — Гласът ѝ не спираше да жужи в ушите на Шели. — Слушай, съгласна съм, човек по-лесно ще се справи с еднооко извънземно, което се храни с човешка плът, отколкото с мъж, но не можеш ли да изтраеш този арогантен негодник още няколко дни? Какво ще стане с рейтинга на предаването ми?

— Съжалявам за шоуто ти, Габи. Но ми писна да ме унижават. Просто не ми е присъщо да преследвам мъж. Не съм устроена така. Освен това е безсмислено. Кит е прекалено зает с това да открие „женската“ си същност.

— Да. Олицетворена от друга жена.

— Какво искаш да кажеш?

— Коко току-що се цани на работа като част от екипажа на лодката, дето ще вози гмурците следобед.

Шели се бе примирила, че Кит не я забелязва, но Господ ѝ е свидетел — няма да допусне да ѝ го задигне друга жена.

Поради тази причина, след двучасов урок на дъното на плувния басейн, Шели представяше три различни документа, за да удостовери самоличността си, срещу което щеше да получи плажна хавлия. Погледна плахо към Индийския океан, който от време на време все още се виждаше сред мазните петна от плажно масло, сновящите с бясна скорост напред-назад моторни лодки, платноходки, хилядите жужащи като комари джетове и лодки с плексигласови дъна за разходки.

Моментално я заобиколи тълпа местни жители, подпрели по кошница с миди на коленете, и някоя и друга баба с панер ананаси и се разкряха: „Ще купиш ли?“, поради което едва след десет минути

забеляза Кит, легнал по корем върху черния вулканичен пясък до прозрачното море. Бейзболна шапка покриваше половината му лице и оставяше да се виждат само наситените му с чувственост устни, залепили се плътно към едно манго. О, какъв щастлив плод! В един момент спря да го яде, за да махне озовалото се върху езика му плодово влакно, наподобяващо косъмче от срамните части. Гледката си беше направо порнографска!

Шели преглътна с усилие.

— Е, откъде да си взема водолазен костюм?

Кит извърна глава, за да я погледне през присвитите си клепачи.

— Реши да се присъединиш към рискованото начинание, така ли?

Идеше ѝ да отговори: „То е номер едно в списъка на нещата, които най-малко бих искала да направя, преди да умра“, но вместо това потвърди:

— Точно така.

— Имаш ли свидетелство?

По-скоро трябваше да я освидетелстват след тлъстата лъжа, която се канеше да се измъкне през устните ѝ. Успя някак да промълви едно неутрално „Ъхх...“.

Шели бе твърдо решена да си възвърне чувствата на своя бог на любовта, дори да се наложи да изпочупи всяко кокалче от тялото си, което, естествено, щеше да постигне съвсем лесно, като се гмурне на тридесет метра под водата.

Час по-късно позеленя, понеже ѝ се повдигаше, зъбите ѝ тракаха, защото дупето ѝ измръзна, а тя седеше вкопчена здраво в пейката, за да не загине в отправилата се по бурните вълни лодка към открито море. Мощната, с осемдесет конски сили лодка изглеждаше прекалено крехка за тези дълбоки води. Най-последно двигателите млъкнаха и Шели, с нарастваща паника, установи липсата на суша наоколо; виждаха се само телата на облечените във водолазни костюми двадесетина желаещи да се погмуркат, напрегнати от възбудено очакване.

Като връх на всичко Шели сега забеляза, че на борда са не само Влекача и Мълчаливия Майк, но и полицейският началник, който с желанието си да командва би създал комплекс за малоценност на самия Наполеон.

— Как се казва полицейският началник? — попита Шели неукротимия отговорник по забавленията.

Доминик бе зает (и безкрайно ентузиазиран!!!) да организира дамите от курса си по водна аеробика — всички те се стараеха да изглеждат далеч по-млади, отколкото бяха в бикини и с изкуствения си тен — да надянат шнорхелите.

Мляс! Мляс! Бузите на Шели трябваше да изтърпят поредните слюнчести целувки, преди Доминик да ѝ отговори:

— Симон Гаспар.

Симон ли? На Шели ѝ звучеше като марка лошо вино.

— Някои хора го мразят заради нулевата му полицейска толерантност. Откакто пристигна от Париж, затегна нещата. По улиците е пълно с полиция, раздават се нелеки присъди, правят се рутинни арести на момичета, анархисти и нежелани персони. Във Франция е голяма клечка. Но имало някакъв скандал, скъпа моя. Тук е временно, докато — как да кажа — нещата там се успокоят.

— По-скоро съм склонна да мисля, че бяга от Международния трибунал за военновременни престъпления!

Какво ли правя тук, на лодката, запита се тя наум.

— Къде е операторът ти, скъпа моя? — попита Доминик с надежда да смени темата.

Междувременно повдигна единия си крак и го протегна като екзотично фламинго — причина дамите от курса по аеробика да се струпат около него и вкупом да настояват да им помогне да вдигнат циповете на водолазните костюми.

Шели забеляза как Гаспар хвърля изпепеляващ, отровен поглед към Коко. С нейната ленива, чувствена грациозност тя удряше всички други жени на лодката в земята; удаваше ѝ се още по-лесно благодарение на сребристия бански от ламе, толкова оскъден, че човек би го взел за молекула. Шели моментално се досети, че това е типът жена, която носи единствено дантелено бельо; с други думи — не е човек, комуто можеш да имаш доверие. Беше идеална от главата до петите, забеляза Шели, загледана в лакираните ѝ с розов лак нокти на краката, златната верижка около глезена и пръстена с тюркоаз на големия пръст на крака. Хвърли поглед към своите нозе: нямаше педикюр, петите бяха напукани и приличаха на парчето пармезан,

което изяде предишния ден на обяд. Бързо ги напъха в чехлите, макар да си помисли със съжаление, че едва ли някой ѝ обръща внимание.

— Можете да оставите скъпоценностите си на борда на лодката — увери Гаспар гмуркачите, когато капитанът пусна котвата. — Чернокожият персонал няма да се поколебае да претърси портфейлите ви — добави той шеговито и погледна многозначително Коко.

Дружките на полицейския началник се засмяха съучастнически. Ако Коко бе чула забележката му, то великата бунтарка и революционерка не трепна дори с намазана с туш мигла.

Шели надяна водолазния костюм, направен сякаш от неподдаваща се на разтягане материя. Холандският инструктор по гмуркане, когото видя за последен път на солидния циментов под на хотелския плувен басейн, затегна коланите на обезопасителната жилетка до задушаване и попита:

— Добре ли си?

— Естествено — увери го Шели. — Изтръпването на краката невинаги е признак за мозъчен тумор.

— Просто не забравяй международните знаци за под водата — нареди той и направи „О“ с палец и показалец.

Шели се опита да повтори жеста, но обемистата бутилка кислород се притисна болезнено към опашната ѝ кост. Загуби равновесие, залитна назад и се просна върху палубата като препариран бръмбар. Докато инструкторът ѝ помогне да стане, гмуркачите започнаха да скачат в сивите, неспокойни води. Много бързо дойде и нейният ред да се гмурне. Перспективата бе така противна на Шели, че тя затътри плавниците по палубата и остави дири, които можеха да се видят от космическата станция „Мир“.

— Нервна ли си? — попита Кит весело.

Точно в този момент Шели отново загуби равновесие и се стовари върху него. Той я дари с ленивата си, сияйна усмивка, която я караше да потръпва от желание, независимо колко му е сърдита.

— Нервна? Аз? Задето ще трябва да скоча в този пълен с акули гроб? Не бих казала... — заяви Шели, но гласът ѝ бе с няколко октави по-висок от обичайния ѝ тон. Кит я погледна озадачено. — Просто не съм свикнала много с гмуркането в открито море. Предпочитам да се гмуркам сред кораловите рифове — продължи да лъже тя.

— Единственият хищник, от който трябва да се пазим, е Влекача — увери я Кит и посочи към оператора. Двама от екипажа се опитваха да напъхат плътта му във водолазния костюм. Беше все едно да наблюдаваш как едър датчанин се опитва да мине през вратичката на кучешка колибка. — Акулите са по-тъпи дори от питбулите — продължи Кит. — И са по-свирепи. Не се паникьосвай и не размахвай ръце. Ще заприличаш на ранен тюлен. Потопи се на дълбокото. Аз обикновено се спускам до дъното и се правя на камък. Ако акулата все пак те нападне, гледай да я удариш в хрилете. Така ще я откажеш от идеята да обядва с теб. — Кит ѝ намигна и сложи маска върху лъчезарното си лице. — А, и недей да пикаеш във водата. Акулите обожават пикнята. Ще бъда наблизко, ако ти потрябвам.

— Да ми потрябваш ли? Не се ласкай, Кинкейд — срязва го Шели, опитвайки се да звучи непринудено и храбро.

Все пак мисълта да се гмурка в присъствието на квалифициран лекар ѝ действаше успокояващо. Кит отново ѝ се усмихна, налага шнорхела и безшумно се гмурна в морето.

Скокът на Шели не бе толкова елегантен. Приличаше повече на морж, който ражда. След като се повъртя на повърхността и глътна два-три галона морска вода, инструкторът сграбчи бутилката ѝ и я повлече през някакви водорасли към въжетото на котвата.

Спускайки се стъпка по стъпка и броейки до десет при всяко спиране, като стискаше носа си, за да облекчи налягането в ушите така, както се научи да прави в басейна, Шели не преставаше да си повтаря, че във всички нейни любими стихотворения боговете танцуват с русалки и нимфи. Водата, напомняше си тя, е нещо здравословно, естествено, красиво. Затананика си мелодия от Хендел, възхваляваща водата. Да, да... Чувстваше се уверена, в безопасност и добре, а освен това Кит бе квалифициран медицински специалист. Беше във възможно най-добрите ръце — или поне скоро щеше да бъде, след като инсценира удавяне, което изисква изкуствено дишане уста в уста от добър лекар.

Инструкторът направи знак на Шели да пусне въжетото; тя прие поканата с толкова жар, с колкото би се съгласила да ѝ премахнат по хирургически път и двете гърди без упойка. Подводните течения я обгърнаха отвсякъде. Това не бе море, а гигантска бетонобъркачка! Холандецът отново ѝ направи знак да го последва. Защо колкото едно

занимание е с потенциално по-опасни последици, се смята за толкова по-забавно, запита се тя. Директно потапяне в река Конго ѝ се струваше по-добра алтернатива, отколкото да пусне въжето по средата на океана.

Инструкторът направи международния знак, който Шели научи в басейна, че означава: „Добре ли си? Имаш ли нужда от помощ?“. Шели се запита какъв ли е знакът за: „Има ли начин да ми се направи трансплантация на белите дробове?“.

С огромно търпение инструкторът разтвори вкопчените ѝ във въжето пръсти и ѝ даде знак да го последва през мътните води към неясните сенки. Балончетата наоколо издаваха присъствието на другите гмуркачи, а краката им пореха водите като ножици. Тежестта на бутилката я принуждаваше да залита наляво-надясно сякаш е пияна, но успя някак да приближи групата. С тревога забеляза, че се канят да влязат в потънал плавателен съд, полегнал на пясъчното дъно. Един по един гмуркачите изчезнаха през люка. Шели направи международния знак за „В никакъв случай“ на инструктора си. Той сви рамене и изчезна след другите в тъмната вътрешност на онова, което приличаше на товарен кораб.

Шели се постара да не се паникьосва от факта, че е сама на дъното на Индийския океан. Цареше пълна тишина, като се изключи собственото ѝ учестено дишане.

Внимателно приближи задната част на потъналия плавателен съд; мислено се поздрави с каква лекота се движи, независимо от обемистата и неудобна бутилка на гърба. Надяваше се всеки миг останалите да изскочат през някой от люковете.

Тръгна да заобикаля кораба, но сърцето ѝ лудо подскочи: вместо да види позната физиономия, се озова лице в лице с огромно, мъртво куче. Подпухналото му туловище се рееше във водата, завързано с въже, в другия край на което имаше огромен камък. Съществуването сякаш наблюдаваше Шели с известно любопитство.

Сега вече се паникьоса. Добре — мъртво куче е по-добро от жива акула, но живата акула не би ли търсила точно мъртво куче?

Замаха отчаяно ръце и крака; стараеше се да не вижда акула във всяка сянка. В следващия миг видя акула! Древният хищник, сив като водата наоколо, се устреми към нея с шеметна скорост — на Шели не ѝ остана време дори да се престори на камък. Напротив. Започна да се

държи като стръв. Махаше с ръце и крака, подмокри дъното на водолазния си костюм. Опита се да натисне бутона, който би я устремил към повърхността, но вместо това обезвъздуши костюма и се спусна към дъното на океана. При спускането си загуби маската, а крайникът за дишане изскочи от устата ѝ. Задържа дъха си и трескаво започна да го търси. Напипа го и го напъха в устата си, но забрави да натисне бутона, за да извлече солената вода от маркуча. Морската вода нахлуваше в дробовите ѝ и тя започна да се задушаваше.

Изведнъж пред очите ѝ причерня; усети нечий ръце да я обгръщат. Поради липса на кислород явно халюцинираше, защото ѝ се стори, че Кит постави своя крайник в устата ѝ. Усети хладен, свеж въздух в гърдите си и си даде сметка, че Кит наистина е до нея. Внимателно, за да не я стресне, той измъкна крайника от устата ѝ и вдиша дълбоко, после го върна между сините ѝ, треперещи устни. След това постави маската на лицето ѝ и с жестове ѝ показва как първо да махне водата, както я бяха учили в басейна. Докато не видя Влекача, изпаднал във видим възторг, да заснема всеки миг от унижителното ѝ преживяване, Шели не си даваше сметка, че акулите ловуват на стада. Бяха заснети как с Кит дишат от един и същи апарат, докато стигнат до повърхността, вплетени в крепка прегръдка.

Шели никога не бе виждала нещо по-красиво от заслепяващата слънчева светлина. Дробовите ѝ се напълниха със свеж въздух. Първите двадесет минути лежа на палубата с широко разперени ръце.

— Някой някога казвал ли ти е колко си красива, когато кашляш, за да изкараш морската вода от дробовите си?

Гласът на Кит ѝ действаше като разхладително питие в жегата.

— Господи! Животът ти премина ли пред очите ти? — попита Коко, приклепнала до нея, като загрижена домакиня.

— Нищо чудно да имаш лоша карма.

Шели премигна насреща ѝ; от носа ѝ потече солена вода.

— Някога — в един минал живот — вярвах в кармата — сподели тя.

Кит оцени остроумието ѝ — изсмя се, — но Шели с изненада забеляза, че не остана безразличен към татуировката от вътрешната страна на бедрото на Коко.

— Очаквах днес да се случи нещо лошо! — продължи Коко. — Усещах го. Знаеш ли, че съм психопатка? — Шели я погледна

озадачено. Дали пък тя не е недоволната собственичка на мъртвото куче? Коко продължи с обясненията си: — Досещам се какво ще се случи на хората пред...

— Искаш да кажеш телепатка, а не психопатка — поправи я Шели. Грабна пешкира, който Коко току-що бе подала на Кит, и започна да суши оплетените си с водорасли коси. — Тогава не се налага да ти казвам да се разкараш от съпруга ми — промърмори тя под нос.

Гаспар спря да се бърше с хавлията и погледна с недоверие към Коко. С разкрасени едри крака и с ръце на кръста явно подчертаваше мъжката си надареност, прикрита под оскъдните гащета. Коко стисна чувствените си устни и се отправи към носа на лодката, за да донесе сандвичи и бира от хладилната чанта. Гаспар се прокашля многозначително и я последва.

— Тази жена е живо доказателство, че за да си богиня на любовта, не е достатъчно да имаш само напомпани гърди и копринени бедра, а трябва да си и глупава — просъска Шели злобно, докато солена вода продължаваше да се стича привлекателно от носа ѝ.

— Коко глупава? По-скоро ти си глупава да смяташ така.

— О, стига, Кит. Нали не продължаваш да живееш с илюзията, че е политическа активистка? Тази жена е изхвърлена от Университета на Живота. Макар че поне по флиртуване там щеше да получи шестица. — Очите на Кит не се откъсваха от полуголата фигура на Коко. — Дръж — нареди му Шели. — От теб се очаква да избършеш плувналото ми в пот от треската чело. Така се постъпва според „Наръчник на съпруга“.

— Ти май забравяш, че там долу ти спасих задника. Това ме подсеща — продължи той с по-висок тон — да поставя въпроса, защо няма втори инструктор? Всъщност си беше доста опасно. То всичките им спортни занимания тук страдат от недостиг на персонал. Къде са хората?

Кит бе насочил въпроса към Гаспар, който отново се бе приближил към тях, този път с бира в ръка.

Полицейският началник сви рамене и запали пура.

— Знаете какви са хората в Третия свят. — Говореше с отегчения тон на скучаещ човек. — Сигурно са видели лицето на Дева Мария в черупката на някоя мида и са заминали масово на пилигримски поход.

— Гадните му дребни очички не се откъсваха от Коко, която помагаше на един от чернокожите да измъкнат нова хладилна чанта с бира от склада. Шели настръхна от враждебните, зловни думи на Гаспар. Заедно с Милошевич и с хуна Атила, Гаспар щеше да е сред първите изгорели в ада заради липса на загриженост и доброта. — Всички, предполагам, извършват жертвоприношение с животно в момента — продължи полицейският началник, след като дръпна от пурата си. — Най-вероятно принасят в жертва някое животно в зоологическата ни градина. Забелязали ли сте, че там, пред клетките, има табелки с описание на затвореното животно, а отдолу — рецепта за готвене?

— Ей — подвикна Кит на чернокожия член на екипажа до Коко, — как е на вашия език „Яж си говната и умри, задник“?

Гаспар се завъртя към Кит, готов да го удари, но Коко се вкопчи в ръката на Кит и изгука:

— О, миличък, порязал си се на корал!

Започна да търси из аптечката алое вера и евкалипт. Коко явно бе от момичетата, които си падат по наранявания. И определено се бе превърнала в туземка, щом предпочиташе хомеопатията.

— Ало! Забрави ли за жертвата, която едва не се удави? На мен ми е нужна лекарска помощ — обади се Шели навъсено.

Влекача най-сетне успя да се измъкне от тесния водолазен костюм и сега разтърсваше плътта си. Във всички посоки от него се сипеха капки, все едно си застанал до отгърсващ се от водата лабрадор.

— Ей, Жаклин Кусто. — Намести по-удобно камерата на рамо и ги приближи, свързан като с пъпна връв с тонооператора. — Заснех всичко на целулоид за публиката вкъщи.

— О, не ме снимай сега — простена Шели. — Изглеждам ужасно.

— Да, но от очите ти струи поезията на душата!

Дори Шели да не разпозна приповдигнатото чуруликане на отговорника по развлеченията, мокрите устни, лепнали се на бузата ѝ, подсказаха, че това е Доминик. Обгърна я и сияещ погледна към камерата. Този човек имаше способността да надуши камера от петдесет метра.

— „От очите ти струи поезия“? Не е ли това начин вие, французите, да кажете, че някой е грозен? — Отгърси се от ръцете му и се загърна с пешкира. Документираха унижението ѝ, щяха да го

покажат на целия свят. — Днес просто си бях дала свободен ден — обяви тя пред камерата. — Утре ще демонстрирам пред всички колко водолюбива съм всъщност.

Силното изревяване на двигателите заглуши последната част от неискрената ѝ реплика.

Беше ред Кит да коментира пред камерата. Какво смяташе за инцидента на Шели, настояваше да узнае Влекача.

— Ако не се справиш първия път, значи гмуркането просто не е за теб, скъпа.

В тона на Кит имаше присмех, докато отмяташе водорасло от челото ѝ.

Шели копнееше за питие, а всички ѝ предлагаха само презрение. А, да — и бира.

— Присмиваш ли ми се? — просъска тя на Кит. — Трябваше да се досетя, че ще използваш гмуркането, за да ме унижиш!

Кит изсумтя.

— Хайде, Шел, не бе кой знае какво предизвикателство! А и във формуляра си написала, че обичаш заниманията на открито. „Особено водните спортове“, ако трябва да съм точен. За какво друго си излъгала?

Не тя, а учениците ѝ бяха излъгали! Въпреки това се налагаше да признае, че това въоръжава проклетия Кит Кинкейд с още една точка срещу нея.

През обгърналите я мрачни мисли се прокраднаха слънчеви петънца и настроението ѝ се подобри, когато доктор Кинкейд нежно взе ръката на пациентката си, за да премери пулса ѝ. Усещаше слънчевите лъчи върху лицето си като милувка. Мелодичното напяване на двигателите ѝ действаше успокоително.

— Слушай, ако отново ти се прииска да се гмуркаш, ще трябва да се върнеш в началото — добави той грижовно.

Но на Шели не ѝ се връщаше в началото, а в хотелската му стая, където да се съблече гола.

— Искам да те държа под наблюдение, момиче — прошепна той дрезгаво. — Има риск по-късно да изпаднеш в шок. Трябва да стоиш на топло и тихо и да пиеш много течности.

— Тъй вярно. Най-последно открих нещо общо помежду ни: алергия към кармата и всички онези хипарски приказки, дето Коко ги дрънка.

Нали не вярваш в подобни глупости? Все пак един лекар не може да се отнася сериозно към прераждането, нали? — намигна тя.

— Нямам представа. Не съм лекар.

— Какво? — Шели я побиха тръпки. — Но във формуляра си написал, че си лекар.

— Така ли? — Мускулите на изсеченото му лице се стегнаха. — Вярно е, веднъж играх ролята на фелдшер в сапунен сериал.

— Телевизионен сапунен сериал?

— Не е особено престижно, съзнавам. Все пак е по-добре, отколкото да играеш типа, дето убива извънземните, което е другата ми телевизионна изява. Гледала ли си ме?

Беше сигурна, че не е; иначе устните ѝ още щяха да са прилепнали към телевизионния екран.

— Мислех, че се гмуркам с лекар до себе си. Само поради тази причина се реших да се потопя. Смятах, че ще съм в безопасност. За малко да загина! — Стомахът на Шели се разбунтува, и то не поради морска болест. — Честността явно така страни от теб, както вампирите бягат от слънчевата светлина!

Кит понечи да отговори нещо, но прехапа устни и извърна тъжно глава. Въпреки пристрастеността на съпруга си към заниманията на открито, Шели долавяше у него някаква душевна борба; той се поддаваше или на минорни, или на мажорни настроения; в него имаше нещо объркано и неясно. Обзелата го внезапно мрачност контрастирала с лазурното море и сапфиреното небе.

Шели се раздражни от собственото си лековерие. Реши да не му се поддава.

— Ще те изложи — заплаши тя. — Ще те разобличи като измамник!

— Мисля, че вече излагаш достатъчно от себе си, скъпа — обади се Влекача.

В едната си ръка държеше „Стела Артоа“, а с другата сочеше към бедрата ѝ. Шели погледна и откри, че днес наистина не ѝ е щастливият ден. Къдраво срамно косъмче се бе показало от края на банския. Тъкмо се готвеше да обяви, че Кит го харесва, ала си даде сметка, че вече въобще не е сигурна какво харесва Кит. Или кого, помисли си, защото точно в този момент Коко му подаде бира, след като бе опряла кутийката до гърба му, за да го разхлади.

Влекача отново включи камерата, за да запечата следващия ѝ монолог. Шели се постара да изглежда овладяна, но точно в този миг корабчето се залюля; същото стори и Шели, и едва не падна зад борда. Търсейки опора, навря ръка в кофата със стръв и се разпищя. Накрая все пак успя да промърмори:

— Горещо препоръчвам ваканция тук. Непременно елате. Насладете се на безупречната медицинска помощ. От сърце ви я препоръчвам. И вие, като мен, можете да се превърнете в стръв за акулите.

Акулата, опитаха се да я убедят всички едновременно, не била опасна. Великолепното същество било съвършено безобидно и само проявявало любопитство към мъртвото куче. И Шели прояви същото любопитство — как въобще мъртвото куче се е озовало там, — но явно никой не знаеше, нито го беше грижа.

— Акулите се страхуват повече от теб, отколкото ти от тях — проповядваше Коко.

Ала Шели категорично не желаше да приеме това клише. То бе поредната Голяма лъжа на Живота. Нещо като: „Хайде, омъжи се за мен! Аз съм... лекар!!!“.

Кит изведнъж се ухили.

— Всичко дойде от безкрайното ти размахване на ръце и крака. Това раздразни животното.

Засмя се заедно с другите, докато Коко бършеше прекрасното му тяло с пешкира.

Шели обаче знаеше истинската причина за раздразнението на акулата: и тя, като нея, е обречена да е сама цял живот!

8. ВОЕННА ЕКИПИРОВКА

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: КЪЩНАТА РАБОТА

„У дома, готви“, е именно мястото, където съпругът си въобразява, че е съпругата му.

Брачният живот щеше да е доста по-лесен, ако предварително те поставят на брачен тренажор, за да изпиташ ужасите и прелестите и да провериш дали притежаваш необходимите качества. Шели определено не ги притежаваше.

Три дни след началото на медения ѝ месец все още нямаше никаква надежда да консумира брака си; кръвното ѝ налягане достигаше термоядрени стойности. Никога не би го признала пред жива душа, *защото момичетата не постъпват така*, но тя мастурбираше толкова енергично, че имаше нужда от попиващи потта ленти около китките. Вече притежаваше най-тренираната ръка в историята на човечеството. Не бе имало такова дейно раздвижване на човешка китка откакто Пруст написа седемте си романа един след друг.

На вратата на бунгалото ѝ се почука. Не тропаше късметът, а Габи, Мълчаливия Майк и Влекача.

— А, вие ли сте? — попита Шели унило. — Какви спортни ужаси сте ми намислили за днес? — Уморено вдигна ръка да предпази очите си от пронизващите слънчеви лъчи. — Да отида да убивам носорози ли? Или да се изкача до кратера на вулкана? А защо да не кастрирам някой лос? — Кихна. Беше настинала от вчерашното океанско изпитание и изгоряла от бедрата до стъпалата и от лактите до върховете на пръстите на ръцете — болезнено слънчево изгаряне, очертано от тропическия ѝ водолазен костюм.

— Госпожо К., време е да се стегнете и да започнете да говорите с вагината си, ако мога така да се изразя. — Габи намести очилата си по-високо на носа и размаха договора на Шели пред очите ѝ. — Трябва да заснема материал.

— Забрави за материала и по-добре ме застреляй. Вероятно не съм се забърквала в нещо по-тъпо от тази глупава женитба. — Шели поклати невярващо глава, припомнила си незабравимите мигове върху задната седалка на лимузината, където усещането на мъжки устни промени целия ѝ живот. — Аз съм една окаяна, патетична, издънила се личност и отивам да постъпя в манастир, където ще се посветя — духом и телом — на пълно смирение.

Изпълзя обратно вътре, стовари се на леглото и пъкна глава под възглавницата.

— Понеже съпругът ти явно не се интересува ни най-малко от теб, ако ти се прииска малко развлечение, винаги можеш да разчиташ на мен, така да знаеш. С удоволствие ще ти надяна суджука си. Какво ще кажеш, Шели?

Шели погледна към гиганта с къси, щамповани на цветя панталони. Можеше да бъде окачен на въже и да бъде използван като гюле за разбиване на стени.

— Какво, по дяволите, да му кажа? — обърна се тя умолително към Габи.

— Не знам. „По-скоро ще си изям онази работа, преди да ти бутна, хуй такъв“ сигурно ще свърши работа. Как си въобразяваш, че някоя жена би проявила интерес към теб, Влекач. Това би го сторила само кукла, която лично си надул. Хайде, изчезвай.

— Благодаря ти, Габи — въздъхна Шели, когато Влекача излезе от помещението с тежки стъпки.

— Няма защо. Мъжете са като високите токчета: много лесно стъпваш на тях, стига да научиш как да го правиш. Дай сега да помислим. Пълна катастрофа си при занимания на открито. Сега вече сме наясно, че това е безспорен факт. Какво ще кажеш за занимания на закрито? Нали си културна? От това ще се възползваме. Облей този тип с изтънченост. Двадесет и пет хиляди лири трябва да те вдъхновят. Хайде, ставай от леглото и си сложи гел на косата.

Шели погледна режисьорката отчаяно. Всичко беше безсмислено, налудничаво. Да вложи и капчица енергия повече в този брак, ще означава, че е най-голямата глупачка във Великобритания.

От друга страна, предстоеше в края на седмицата да вземе втория транш от парите, а и бе задължена на Габи за окуражителното ѝ

поведение... Пък и щеше да ѝ се отвори шанс да зърне още веднъж Кит по бански.

Не, укори се тя. Къде отива самоуважението ѝ? Но от друга страна, самоуважението не е като мъжка целувка по клепачите ти... Самоуважението не гризе любовно меката част на ушите... Самоуважението не те кара да свършиш с оргазъм, все едно бърз влак пристига на гарата.

Във войната между половете униформата на жените не е патрондаш през гърдите, а КЧР (къса черна рокля). Лицето ѝ не е нашарено с камуфлажни краски, а добре гримирано. Именно затова Шели се яви точно така няколко часа по-късно — на високи токчета — в „Рандеву“, най-луксозния ресторант в курорта. Реакцията на Кит: „Бива си те“ нямаше точно да разчупи леда помежду им, но все пак ѝ даде известна надежда, че би могла някак си най-накрая да се окаже част от менюто на този мъж...

Вечерята започна с набор от френски сирена, които Шели степенува според миризмата им. От студентка знаеше, че вървят добре с бутилка „Мерло“.

Кит погледна скептично към парченцата сирене, провиснали през ръба на порцелановото плато.

— Келнер — обърна се той към сервитьора, — може ли да се преместя на друга маса?

— Да, сър. Къде по-точно желаете?

— Ами... на съседен остров, ако е възможно.

Беше ред на Шели да се обърне към сервитьора:

— Нали нямате нищо против да донесете на партньора ми кутия цветни моливи и картинки за оцветяване, за да има с какво да се забавлява? Благодаря ви предварително.

— Ей — възмути се Кит, — не аз се държа детински, а ти! Не осъзнаваш ли, че сиренето представлява просто развалено масло?

Припомняйки си инструкциите на Габи, Шели прехапа език, а после се насили да се усмихне.

— Тогава разрешаваш ли да погъделичкам небцето ти с нещо друго? — впусна се тя смело напред, като се стараяше да звучи

възможно по-шикозно. — „Шатобриан“ или пържола със сос „Тартар“, гъши пастет върху препечени филийки?

— По-скоро очаквах да хапна фишбъргър с пържени картофи.

— Кит, какъв е смисълът да си на френски остров, ако не опиташ храната им? — попита тя раздражено.

— Френската кухня, така ли? А, където ти поднасят всичко, плувнало в сгъстена лимфа. Френската кухня съществува предимно, за да я критикуват хората, притежаващи рафинирани вкусови жлези. А на мен определено не ми е по вкуса, ясно ли е?

— Кит, не става въпрос, че французите са арогантни. Те просто се чувстват по-висшестоящи от теб. А и кой да ги вини, като се има предвид, че си американец. Вашата представа за висша кулинария се състои в сос, от който да загребвате с чипсовете си.

— Намерил се кой да ми говори! Та вие, англичаните, ядете неща, които дори изпаднала улична котка не би погледнала!

— Може и да е така, но поне сме си запазили вкусовите усещания и сме наясно, когато ни поднасят нещо от висшата кулинария.

— Значи само защото французите са нарекли нещо долно като охлювите с гръмкото име escargot, смяташ за изискано да се ядат тези обитатели на локвите? Ей, garçon — щракна Кит с пръсти, — донеси ми охлюв и жаба в марината от комари.

Сервитьорът приближи с отворен бележник. Шели си поръча, като старателно натъртваше удължените гласни, все едно из устата ѝ се лее вино.

— А за вас, господине?

— Той иска мамут — отговори Шели вместо него, — понеже вкусът му е доста примитивен.

— Роба и пържени картофи — отсече Кит. — И някакво питие.

Посегна към масичката с вина.

Шели го хвана за ръката.

— Още не са готови. Оставили са ги да „дишат“.

— Да дишат? Какво им е? Да не са астматични?

Кит си наля от виното, изпи го на екс и попита:

— Я ми кажи, Грийн, винаги ли си била такава досадница, или взимаш специални уроци?

Седяха мълчаливо и се гледаха изпепеляващо. В този момент Габи, в камуфлажна униформа, с еспадрили и нахлузена на обратно бейзболна шапка, окичена с дати на различни международни филмови фестивали, тръгна решително към тях. Именно тя трябва да носи прякора Влекача, помисли си Шели, защото постоянно влачеше оператора след себе си.

Вдигна палец в знак на победа.

— Най-последно малко шибана романтика — поздрави ги тя. — Не вярвам на очите си. Такива неща страхотно се котират. А и рекламодателите ги обожават. Е, как тече срещата, деца?

— В момента временно преустановихме взаимната си атака с вилиците за ордъовъра — осведоми я Шели мрачно. — Все пак сме постигнали нещо.

Изражението на Габи стана сериозно.

— Защо не престанете да си говорите толкова много и не потанцувате малко? — Очите на режисьорката се насочиха към дансинга, където оркестърът и Коко красноречиво демонстрираха, че знаенето само на три акорда не е никаква пречка да направиш кариера в музиката.

— В никакъв случай — сръза я Шели. — Свирят толкова силно, че няма да успея да чуя собствените си мисли.

Оркестърът се впусна в изпълнение на „Ти си този, когото желая“.

— Хайде — обади се Кит. — Не ти ли допада музиката? Винаги съм обичал тази песен. — Посочи току-що запътилата се от съседната маса към подиума залязваща рок звезда.

— Рокаджиите обикновено са група от петима и всеки от тях е напълно убеден, че другите четирима въобще не могат да пеят. Защо хората не се интересуват от истинска музика — да речем, Бах, Моцарт, Рахманинов?

Кит обаче се интересува повече от Коко, която изпълняваше любимата му песен в бавен, съблазнителен, африкански ритъм. Освен това певицата не откъсваше очи от съпруга ѝ, докато полюляваше бедра.

— Оркестърът приема ли желания на клиенти? — попита Шели със сладникава усмивка.

— Да, защо? Какво искаш да изпълнят?

— Една игра на „Монопол“, ако зависи от мен — отвърна Шели.
— По дяволите, иди танцувай с него! — просъска Габи в ухото ѝ.
— Отвлечи вниманието му от Коко. Тя е доста шавлива.

Шели отиде да заложи романтичните си капани. Виното я замайваше, а музиката караше кръвта ѝ да вилнее. Е, като начало ще започне с малко отъркване на бедра. Поведи го към дансинга. Точно си помисли, че да отъркваш бедра в непознат не е чак толкова лошо — пък и очевидно това щеше да е най-много, което щеше да получи като брачен секс, когато оркестърът засвири „Ла бамба“. Преподаваше тази песен в училище. Учениците така и никога не успяваха да я изсвирят правилно. Беше прекарала часове да слуша отчаяните им опити да нагодят мелодията.

— Не, не. Не искам да танцувам на тази песен. Преподавам я в училище.

Завлече Кит обратно при масата.

— Както отбелязах, на вас, британците, ви липсва спонтанност. Та вие сте в състояние да организирате дори оргия, като предварително отбележите мястото на всеки участник и поставите картонче с името му, а после ще пишете благодарствени писма: „Благодаря много, че се отзова“ и така нататък...

— Би било хубаво, ако вие, янките, проявявате известна въздържаност и влагате малко мисъл в действията си — не му остана дължна Шели. — Например, когато спонтанно изсипвате тонове бомби върху мирни градски райони. Какво общество сте само! Разполагате с конституционната свобода да носите тениски с глупави надписи, да поставяте намекващи за секс лепенки по колите си и да си избирате слабоумни президенти.

— Е, поне имаме конституция. А вашата каква е? Дава ви правото да се чувствате окаяни. Гордеете се с ледените си бани, топлата бира и най-отвратителния океан — всъщност една огромна тоалетна. Освен това и времето ви е отвратително.

Кит хвана приборите и започна да тропа с тях по чиниите, все едно са барабани.

— Знаеш ли защо Америка въобще съществува? — надвика Шели създаваната от него дандания. — Беше подходящо място, където ние, британците, да изхвърляме тормозещите бога религиозни манияци.

Кит продължи да тропа още по-силно и Шели се запита дали компютърът не е бил сериозно повреден в деня, когато е определил, че тя и Кит Кинкейд имат нещо общо. Не успя да се въздържи повече; наведе се напред, измъкна приборите от ръцете му и грижливо ги подреди върху покривката с цвят на съомга.

— Съзнавам, че вероятно използвате краката си, за да се храните, но в Европа го правим по друг начин — обясни тя.

— Господи — простена той. — Вие, англичаните, имате научни степени по подреждане на маси. Защо се придържате към всички тези старомодни правила? За твоя информация сега сме двадесет и първи век. Съпрузите и съпругите вече не се разделят след една съвместна вечеря.

— Напротив. Разделят се в края на вечерта, та всеки да отиде при своя си любовник — просъска Шели и кимна по посока на Коко. Точно в този момент залязващата рок звезда я замести на сцената и се впусна в гротескно изопачаване на класическо парче на „Ролинг стоунс“, като през цялото време притискаше Стойката на микрофона плътно към чатала си. — Продължаваш ли да искаш още доказателства, че рок певците заемат по-ниско стъпало в биологичната еволюция? — смени темата тя. — Подобно на животни носят дрехи в ярки цветове и излагат на показ гениталиите си, за да привлекат вниманието на женските. Погледни само този идиот и ще разбереш за какво ти говоря.

Габи се приближаваше към тях. Разпери отчаяно ръце, като чу романтичната тема, избрана от обектите на телевизионното ѝ предаване. При този жест бутна минаващ сервитьор и той изпусна таблата с цялата посуда; разнесе се страхотен трясък. Салонният управител, французин, моментално се появи до него, бесен от инцидента. Макар и да не разбираше много френски, Шели се досети, че нещастният туземец е уволнен мигновено.

Влекача и Майк тутакси насочиха обектива и микрофона към сцената. Само след секунди вездесъщият полицейски началник се надвеси над масата им. Марковите му слънчеви очила (независимо от тъмнината) се мъдреха на върха на обемистия му нос, а кашмирен пуловер (независимо от топлината) бе завързан небрежно около врата. Грабна камерата, изтръгна батерията и касетата и ги хвърли в декоративното басейнче със златни рибки.

— Снимането на персонала — забранено е — обясни той, отмести микрофона и погледна навъсено Майк. После пристъпи към Шели и Кит и толкова силно стовари ръце върху масата, че чиниите и чашите се раздрънчаха. — Туризмът поддържа тези хора. Но са толкова глупави — не си дават сметка. След всичко, което сторихме за тях. Ха! Никаква благодарност. Преди да дойдем, това бе една джунгла по средата на Индийския океан. Без нас още щяха да са си диваци. Имам приятел в Дърбан. Знаете ли как нарича негър върху дърво? Клонов управител.

Отметна глава назад и шумно се изсмя.

Кит избра точно този момент да заговори на Шели за Париж и французите — нещо от рода на това как французите лягали и разтваряли краката си за нацистите.

— А знаеш ли как се наричат сто французи с вдигнати ръце? — добави той, за да е още по-изразителен. — Френска армия.

Гущероподобните клепащи на полицейския началник се присвиха, без той да престава да се усмихва любезно. Имаше същото изражение, което Шели видя на летището, и това я накара да потрепери от ужас.

— Извини го — изхили се тя глуповато. — В края на краищата той е американец. Длъжни сме да му простим.

В този момент управителят със зализана прическа влезе в ресторанта. На лицето му бе изписано изтерзаното изражение на ветеран от туристическата индустрия; старяеше се да изглежда сърдечен, но всъщност приличаше на човек, току-що чул силна експлозия и още не възвърнал напълно слуха си.

— Сега ще видим какво ще каже управителят за поведението ви — просъска Габи и се впусна към него.

Гаспар сви нехайно рамене и се върна при френските си гости. Шели видя как се изляга в шезлонг до бара, все едно е собственик на заведението. Възможно бе и да е точно такъв, защото постоянно висеше в хотела. Въпреки очевидната слабост на този мъж към луксозен, петзвезден начин на живот, Шели изпитваше чувството, че има по-зловеща причина за постоянното му присъствие... Хубава, чернокожа сервитьорка се наведе към него и той собственически я ощипа по дупето. В замяна тя му изпрати тайна въздушна целувка. После Огромното туловище се извърна и целуна ръка на свадлива жена

на средна възраст. Ако се съди по незаинтересования, но същевременно дебнеш начин, по който прие ласката му, Шели я взе за съпругата му. Толкова по въпроса за прословутата френска изтънченост и примитивизма на туземците. Полицаят се мятеше между любовницата си и съпругата с изящството на орангутан.

Влекача се оплакваше на всеки, готов да го слуша, колко му е писнало от режисьорки, дето хич не си разбират от работата; после се отпрати с тежки стъпки към бунгалото си за нова батерия и касета, като подвижна на Майк да го последва. И така, за пръв път през медения им месец, подбраната по компютърен път двойка се озова напълно насаме. Обединени срещу полицейския началник, за момент настъпи примирие във взаимната им враждебност.

— Не мога да повярвам, че изговори всички тези неща в лицето на ченгето. Обичайна процедура на френските полицаи е първо да удрят, после да задават въпроси. Толкова си смел — отбеляза Шели възхитено. — Много си самоуверен, Кит. Обзалагам се, че дори кръстословиците решаваеш с мастило!

— Смяташ ме за самоуверен, така ли? — попита Кит разсеяно, съсредоточил се върху метрономните движения на пръчицата, с която разбъркваше коктейла си.

— Господи, да. Проявяваш предпазливост единствено в луксозни хотели. Избягваш да се възползваш от огромните, пухкави двойни легла, имам предвид — добави тя, за да е сигурна, че я е разбрал.

— Опасявам се, че никой няма резервация за моето легло в момента. Поне докато не си намеря, как беше... Чувствата — отвърна той шеговито, но не особено весело.

Шели отпи от виното за кураж.

— Слушай, Кит, не говорех съвсем сериозно, когато обвиних мъжете, че нямат чувства. Не ти отива да носиш на чатала си табелка „Не ме безпокойте“.

— Но аз все още искам да опозная женската си същност — усмихна се той дяволито. — Открих, че съм маниакален на тема храна, килограми, тен, капризи и целулит.

Независимо от външната непринуденост на Кит, пръстите му барабаняха неспокойно по масата.

— Кит, защо се държиш така тайнствено? Щом не си лекар, какъв си? А и защо излъга? Постоянно бързаш да се прибереш в стаята

си. Дори се храниш там. Като се изключи вчерашното гмуркане, никога не се отделяш на повече от две минути спринт до бунгалото си. Защо? Да не си извънземен, който трябва да си презарежда батериите? Или изпращаш съобщения до кораба-майка? За Мосад ли шпионираш? Какво става?

— О, нищо... — пробва да се измъкне той, но пръстите му го издаваха: той ги свиваше и разпускаше, все едно се подготвя да свири на пиано.

Шели положи ръце върху неговите.

— Хайде, Кит, поговори с мен. Ако ти иде да крещиш в съчувствено ухо — давай. Имам отличен слух. — Бяха поръчали миди за нея и риба с пържени картофи за него, но какво ядеше Кит отвътре оставаше мистерия за Шели. — Хайде, докторе — усмихна се тя да го насърчи.

Кит погледна изпълненото със състрадание лице на Шели.

— Ха, не бих споделил нещата, които ме тормозят, дори пред свещеник, а камо ли пред нещастната си смаяна съпруга — промърмори той мрачно.

Ала Шели нямаше да му позволи да се измъкне току-така. Съпругът ѝ напомняше на Концерта за китара на Родриго, пред който за малко също да се предаде, но накрая успя да го разучи. Затова реши да смени тактиката.

— Добре, нека хванем друга тема. Защо не споделим житейските си философии?

Кит извърна глава, сложи си слънчевите очила и се загледа през прозореца на ресторанта под претекст, че наблюдава как последните слънчеви лъчи изтичат в океана. Сякаш държеше част от себе си в тайно кътче. Именно там се оттегли той сега, без дори да си дава сметка, че Шели го наблюдава.

— Кит?

— Философията ми в живота ли? Ами ако имаш халка на срамните си части, не носи найлоново бельо — ще му пуснеш бримка. А, и още нещо: никога не яж хотдог от крайпътна лавка. Особено ако родителите ти са собствениците.

Шели наклони подозрително глава.

— Родители ли? Нали каза, че родителите ти са мъртви?

— Живеят в каравана в градче с името Чистилице и продават нездравословна храна, затова може да се каже, че са мъртви, поне преносно — опита да се измъкне той.

Лицето на Шели пламна от възмущение.

— Ще престанеш ли да ме лъжеш? Стига с този образ на мистериозния мъж. Кой точно, по дяволите, си ти?

Вдигнатата яка на черната му риза и тъмните очила го правеха съвсем да прилича на шпионин.

— Шели — промълви той името ѝ тихо, а по лицето му се изписа тъга. — Ти си готино хлапе. А аз съм негодник. Истината е, че не бях свършено откровен с теб.

— Така ли? — попита тя саркастично.

Той я докосна нежно по бузата, свали тъмните очила и се загледа в очите ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо — обяви той интригуващо.

Шели се приготви да чуе истината.

— Слушам те.

— О, толкова съм гладнаааа!

Коко, с лъскава минипола от ликра, се настани на празния стол на масата им и започна да опитва от сирената.

Шели погледна вокалистката на групата със смаяно негодувание.

— Ти ядеш? Та ако погълнеш една троха, ще заприличаш на бременна. Вие, французойките, си поръчвате едно крутонче за обяд и след това си го делите!

Кит се засмя и погъделичка Шели по бузата.

— Кой е тесногръд сега? Отнасяш се така расистки към французойките, както Гаспар се държи спрямо туземците!

— Осъзнавам, че правя обобщения — съгласи се тя и поруменя, — но както винаги, когато обобщавам, пет пари не давам!

Тъй като вече доста бе изгоряла от слънцето, се надяваше да не забележат изчервяването ѝ.

— Обожавам всички плътски удоволствия — изгука Коко с невинно пърхане на миглите. — Не съм като някои жени... — продължи тя и погледна многозначително Шели. — Много съм предпазлива какво ям. — Потупа се по стегнатия, оголен корем, от което гърдите ѝ се разтресоха подканващо. — Тялото ти, това е твоят храм.

— Днес няма да има служба — промърмори Шели под носа си в стремежа си да откъсне погледа на съпруга си от деколтето на Коко.

— По тялото има точки, които, ако ги масажираш, намаляват апетита. Да ти ги покажа ли, Кели?

— Името ми е Шели! И не, благодаря — тросна се Шели.

Коко се обърна към Кит.

— Има и еротични точки. Да открия ли твоите? — попита тя напевно.

— Най-добре открий пътя си обратно към сцената — предложи Шели.

Желанието ѝ се сбъдна, понеже в този момент пристигна първото блюдо. Коко, вегетарианка, погледна смръщено чинията с миди на Шели, след което побягна към сцената, където се впусна да пее под звуците на необичайни африкански ритми реге и блус.

Тези миди въобще не приличат на сгъстена лимфа, опитваше се да си внуши Шели. Моментално разкарай тази мисъл от главата си! Под развеселения поглед на Кит тя се впусна да консумира блюдото. Напъха нещо, което приличаше на размекнат гол охлюв със сос, в устата си и преглътна, за да докаже своята висша изтънченост, вещина в светските дела и общо предимство пред анорексичната, ядяща само тофу певица.

Най-после една точка в моя полза, поздрави се Шели Грийн.

Триумфът ѝ обаче бе краткотраен. Шели усети как чилито изгаря очните ѝ ябълки, преди да схване, че гърлото ѝ е пламнало. Сграбчи се за ларинкса, кръстоса очи в агония и изигра отчаяна пантомима да получи хляб, като същевременно се стараеше да накара Кит да разбере, че стомашните ѝ ензими вече не си говорят със сливиците ѝ. Миди с чили! В менюто не пишеше нищо за чили! Последва кашлица, достойна за цял взвод плевритно болни. Гости на хотела се обръщаха да наблюдават как се вкопчва в покривката на масата и се гърчи в процеса на храносмилането си. Както обикновено Влекача и Майк се появиха точно навреме, за да увековечат поредното ѝ падение.

— Оооо... миличката ми... — Доминик, изкрещял като аларма на кола, я прегърна. В сравнение с прегръдката на Доминик мечешката прегръдка е нежна като майчина ласка. Веднага се захвана да пъха лъжици с кисело мляко в устата ѝ. — Ние, в Реюнион, разбира се,

знаем, че най-сигурният начин да се облекчиш, след като си ял чили, е гаргара със сперма — изгука той и намигна към камерата.

Но нещо още по-шумно заглуши агонизиращите викове на Шели. Отначало реши, че барманът е пуснал миксера за коктейли на най-силна степен, но после осъзна истината: звуците на електрическата китара се бяха превърнали в остър, фалшив писък. Цялата публика погледна към сцената, където Гаспар държеше Коко за китките. Размахващи пистолети мъже се нахвърлиха върху оркестрантите, събаряйки микрофони и барабани, и накрая изведоха всички от ресторанта. Друга певица се появи на сцената и запя с пълен глас.

— Какво, по дяволите, става? — обърна се Кит към Доминик.

— Групата е арестувана. Пеела песен, възхваляваща свободата.

— Какво от това? — Вените по врата на Кит бяха изскочили като кабели. — Гаспар да не мисли, че свобода е мръсна дума?

Доминик сви рамене.

— Смята се за нарушаване на обществения ред.

— Къде ги отведоха?

— В полицейския участък.

— Никой ли няма да предприеме нещо? Къде са човешките им права?

Доминик се изсмя тъжно.

— Според Гаспар нямат такива. Имало е скандал в Париж и са го изритали тук. Сега той трябва да се докаже.

Кит се тресеше като поразено от гръм дърво, дърво, което всеки момент ще пламне.

— Трябва да ѝ помогнем, Шели. Коко насаме с Гаспар... Това е все едно да се изправиш пред гризли с джобно ножче в ръка. А и очевидно никой друг няма да ѝ се притече на помощ — отбеляза той и хвърли обвинителен поглед към Доминик. — Освен това, Шели, имаш ли евро? Сигурно ще ми трябват, за да платя гаранцията.

В момента на Шели ѝ се струваше идеално Коко да е под ключ. След като възвърне способността си да говори, ще откаже най-категорично. Освен това щеше да обърне внимание на Кит, че вратът е нещо, което ако не го протягаш напред, няма да се забъркаш в каша. И най-важното: щеше да го накара да довърши изречението, което Коко прекъсна. Каква ли бомба се готвеше да ѝ съобщи съпругът ѝ, запита се тя.

Ала в следващия момент ръката на Кит лежеше върху рамото ѝ. Бе така топла, че тя позволи първо да я отведе до сейфа на хотела, а после до таксито. В колата той я прегърна през раменете и тя отново се разтопи от екваториалната топлина на допира му. Въздухът бе наелектризиран от очакване. Шели реши, че са близо до летището, преди да осъзнае, че всъщност излита собственото ѝ сърце.

9. ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ОГЪНЯ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ОБЩУВАНЕТО

Жените: Значи, ще ми звънеш утре?

Мъжете: Разбира се... (А всъщност си мисли: „Ти си идиотка, ако си въобразяваш, че ще ти се обадя“.)

Пътуваш ли в чужда страна, има само едно твърдо правило: въоръжената полиция е права за всичко. Нарушиш ли това правило, рискуваш да се окажеш надупчен от куршуми.

Първото ѝ впечатление от полицейския участък, обграден с бодлива тел и опасан от полицаи с насочени автомати, накара разбумтялото се като двигател на „Боинг 747“ сърце да замре. Но още преди да натисне паникбутоната и да активира емоционалния си катапулт, за да се спаси, се озова в сградата — сградата, където посетителите никога не са прави.

Двама полицаи за борба с безредиците пушеха с вдигнати визьори на каските, които им придаваха вид на водолази. Наблюдаваха влизащите Кит и Шели с бездушно безразличие. Полицейските кучета в краката им бяха погълнати от генитално почистване. Флуоресцентна крушка премигваше, а от малък радиоапарат се носеше музика. Гигантски фотос на самодоволно изглеждащ Жак Ширак, президент на Република Франция, доминираше над помещението. Декларацията за човешките права, окачена на срещуположната стена, многозначително бе превърната в мишена за стрелички.

— Слушай — прошепна Кит, докато чакаха появата на офицер Гаспар, — гледал съм „Битката за Алжир“^[1]. Да те ударят с приклад в лицето, е френският начин да ти кажат „здравей“. Затова ме остави аз да говоря, чуваш ли?

— Бъди предпазлив — чу се Шели да го съветва, а после, за да прикрие тази проява на чувства, добави: — В края на краищата си ми

единственият съпруг. Не разполагам със съпрузи за пропиляване, имам предвид.

В този момент се чу оглушително мяукане и всички се обърнаха към отворения прозорец, за да видят как в двора Гаспар храни полицейско куче с улична котка. Човешката добрина определено не бе сред отличителните му черти. Щом огромният мъж влезе в участъка, полицаите скочиха на крака и застанаха мирно като взвод за разстрел.

— Добър вечер, коменданте на ядящите сирене шимпанзета — поздрави Кит и се поклони. — Какво ново в света на престъпленията и наказанията? Все се каня да те попитам... — Сбръчка нос все едно го е лъхнала воня. — Не намираш ли всъщност бидето за прекалено малко, та да го използваш като вана, в която да се изкъпеш целия?

На Шели ѝ прималя. Нямаше начин с това да не си изкара едно френско „здравей“. Гаспар придоби изражение на човек, страдаш от болезнени хемороиди.

— Не му обръщай внимание — изсмя се тя фалшиво. — Нали знаеш как да унижиш един американец? Като му говориш на английски.

Ала вместо да заповяда: „Готови за стрелба! Огън!“, Гаспар посочи Шели, която да отведат в кабинета му. Комендантът ѝ предложи дървен стол да седне. Самият той, като в клише от полицейски филм, застана зад бюрото си и се надвеси над нея. Зад него, на перваза на прозореца, включеният вентилатор движеше летаргично перки, сякаш лишени от сън заради постоянни разпити. Стените, забеляза тя, бяха безлично бежови. Изобщо не ѝ допаднаше комбинацията от затворена врата и докаран до умопомрачение психопат.

— И така, госпожице... О, извини ме, госпожо Кинкейд, чувала ли си за закона ни срещу подмолна противодържавна дейност? Според този закон от 1881 година обидата на нашите министри, представителите на официалните власти и полицаите е сериозно престъпление.

— Разбирам, но не смятам Коко за бунтарка, размахваща знаме — отбеляза Шели.

— Онази песен е химнът на Движението за независимост тук, в Реюнион. В нея се казват много лоши неща за правителството ни в Париж. Тя я изпя нарочно.

Гаспар говореше през стиснати устни — тънка цепка между ноздрите и брадичката му.

— О, според мен единствената грижа на Коко е дали бижутата ѝ подхождат на лака за нокти — плахо възрази Шели.

— Коко — другарите ѝ я наричат Тигрицата — е изключително опасна жена — отсеке той с ледения тон на бирник.

— Опасна! — Въпреки цялото си притеснение Шели се засмя. — Та тя използва главата си само като място, където да постави слушалките на уокмена!

— Проявяваш наивност, мадам. Комунистическите терористи използват жени, защото те не пораждаат подозрение. Могат да проникнат навсякъде.

— Комунисти ли? Господин Гаспар, Коко не се интересува от никаква партия, уверявам ви, освен — разбира се — от добра партия, с която безочливо да флиртува.

Както постъпи със съпруга ми по време на вечерята, добави наум Шели.

— Сега тези жени новобранци постепенно изземват командването в свои ръце при всяка възможност — настояваше Гаспар.

— О, тази глупава крава дори не е подозирала, че песента е революционна, сигурна съм, а и какви доказателства имате срещу нея? Само някаква си изпята песничка.

— Залавяли са я... Как го казвате вие?... Да изписва прореволуционни графити със спрейове.

— Тя е на двадесет и две. На тази възраст всички се увличат по малко в някоя идеология. Тепърва има да научи, че като изпише със спрей думата еба върху стената на тоалетната, това още не обогатява живота на онези, които ще я прочетат.

— Коко има... Как да го кажа?... Луда е по черни хуйове — обясни Гаспар, ухилен цинично.

Шели намери за подходящ момента да изучи по-старателно местата по линолеума, изгорени от цигари.

— Преди три години — продължи Гаспар — я наеха като певица в хотел. Именно тогава се влюби и никога не се върна в Париж. Чернокожото ѝ гадже участваше в Движението за независимост, но го застреляха. При размирици, преди една година... И именно тогава тя се закле да мрази до смърт френските полицаи. А сега живее на

съпругески начала с наследника му. Кажу на мъжа си да внимава. Забърква се в неща, които не разбира. Трябва да го контролираш.

— Хммм... От това, че сме женени, не следва, че го притежавам — изтъкна Шели.

(Господи, довърши тя наум, нямам власт дори да го накарам да яде сирене, камо ли да промени моралните си възгледи, към които така страстно се придържа.)

— Коко има работа в хотел „Гранд бей“ като спална партньорка...

— Виж, това го вярвам — призна Шели. — Тази жена сякаш си е наумила да преспи с максимален брой чужди съпрузи. Това ли имаш предвид?

— Да, мадам, точно това. Съблазнява мъже, а после изцежда пари от тях за Движението за независимост. Смяташ ли, че този твой съпруг ти е верен? — попита той с леден като скалпел тон.

— Да — излъга Шели. — Вярвам му напълно.

— Все пак го дръж под око. Тези терористи са като заредени бомби. Най-сигурното ни оръжие е интелигентността. Черните военни са много трудни за хващане — всичките имат едно и също ДНК, което обяснява и защо са толкова глупави.

Шели не разбираше защо тези борци за независимост са толкова неуловими. Какво пречеше на французите да се разправят с тях?

С енергично движение на китката си, върху която се мъдреше „Ролекс“, Гаспар ѝ подаде визитката си.

— Ако забележиш нещо подозрително, веднага ми се обади.

— Искаш да шпионирам собствения си съпруг?

— *Шпионирам* — каква агресивна дума. Да го *защитиш* имам предвид. — Тонът му стана доброжелателен. — Да го защитиш от него самия... и от прелестите на Тигрицата. — Усмихна се, но веселието така и не стигна до бездушните му очи. — Иначе... — изправи се рязко и отново заговори гневно: — ... нищо чудно бракът ти да се окаже доста краткотраен, мадам.

Леденият, монотонен глас на Гаспар ѝ подейства като затръшване на врата на затворническа килия. Шели също се изправи. Най-добре бързо да се измъкне, преди той отново да смени настроението си.

Отиде в опушеното с цигарен дим преддверие; тук Кит заплашваше да извика адвокати и удряше с юмрук по бюрото —

настояваше да узнае къде е отведена Шели. Когато я видя, за малко да я прегърне от облекчение.

— Господи... — Шели размаха ръка, за да разкара застоялия дим от „Житан“ пред лицето си. — Те могат да унищожат революционерите си, като ги подложат на пасивно дишане на дима от цигарите.

— Добре ли си? — попита Кит тихо. Тя кимна. — Какво искаше кучият му син? Чакай, ще поговорим в таксито.

Кит бръкна в задния си джоб и трима полицаи моментално насочиха автоматите към него и му направиха знак да вдигне ръце.

Докато обискираха Кит, един от жандармите измъкна така рязко портфейла му, че той се отвори — изпаднаха банкноти, бележки и... малка снимка. Шели я взе. Беше фотография на високомерна на вид руса красавица. Имаше скулптрираното лице и високите скули на манекенките, рекламиращи петзвездни хотели.

— Нямам чувството, че това е майка ти — успя да промълви Шели. — Май си пропуснал да ми съобщиш за наличието и на друга жена в живота ти.

Защо, наистина, да не го шпионира?

Кит сграбчи снимката и яростно я разкъса.

— Вече няма други — заяви той. Насочи вниманието си към формуляра за пускане под гаранция. — Ще пиша твоето име, защото парите са твои. Не ми се губеше време да се отбиваме в хотела да сменя лири за евро. Като каква да те пиша? Партньор? Близък сътрудник? Роднина? Приятел? Да, да — ще те пиша *приятел* — рече той и започна да пише.

А защо не „жената, която редовно ме кани в стаята си“, запита се Шели. Защо, продължи да разсъждава тя, този мъж, който скачаше от хеликоптер със ски на краката, спускаше се до дъното на океана и не се страхуваше да се озъбва на полицейския началник, така се ужасяваше да се приближи до нея?

Подписаха формуляра, Шели предаде хиляда лири от скъпоценните си пари — само толкова бе обменила в евро — и Коко се появи с изражението на постоянно обгръщана с внимание кокетка. Шели никога не бе виждала човек по-малко да прилича на терорист. Впечатлението ѝ само се дозасили, когато Коко заговори.

— Явно не съм се погрижила добре за чакрите си — реши Коко и хвана Кит под ръка, за да излязат от участъка. — Можеш да промениш живота си чрез медитация, знаеш ли?

Шели се влачеше след тях.

След няколко крачки спряха.

— Защо беше цялото суетене, когато оркестърът засвири? — попита невинно Коко. — Според мен това е прекрасна народна песен.

Усмихна се, въздъхна, махна им за сбогом и се отдалечи.

— Добре! Приемам, че тази жена си пада по някои -изми: тофизъм, даоизъм, но... комунизъм? Тигрицата? Въобще не го вярвам — сподели Шели, докато с Кит влизаха в таксито.

— Значи смяташ, че Тигрицата не сменя шарките си, така ли?

Кит хвърли кос поглед на Шели, който тя не разбра съвсем...

Таксито подкара по крайбрежния път. В пристанището, върху водата, се полюшваше впечатляващ кораб — копие на старите френски клипери, докарали на тези острови първите колонизатори.

— Е, разкажи ми за Гаспар. Какво, по дяволите, искаше от теб?

— О, не е ли страхотен? — заговори едновременно с него Шели и посочи кораба. — За утрешното тържество е. Ще отпразнуват с възстановка настаняването на френската колония на Реюнион през 1642 година — изрецитира тя напевно запомненото от рекламната брошура, която прочете във фоайето на хотела.

Шофьорът, местен жител, изсумтя насмешливо. Шели трепна и долови — правилно — че е направила неуместна забележка.

— Ха! Няма какво да празнуваме — обади се шофьорът. — С изключение на деградацията на африканския народ през последните триста и петдесет години. — Мъжът, явно, не бе преодолял изкушението да даде гласност на недоволството си. — Превърнали са в роби нашите прадеди и с техния труд са забогатели британците на Мавриций и французите на Реюнион, а ние сме ставали все по-бедни и по-бедни. — Шофьорът сви по тъмна уличка, отдалечаваща ги от пристанището. Схлупените колиби тук, артритно облежани една на друга, силно контрастираха с луксозните колониални къщи в парадната част на града. Въздухът вонеше от запушените отводнителни канали и гниещия боклук. Шели бързо затвори прозореца си. — Този остров е част от Африка — не спираше да се гневи шофьорът. — Ние искаме самоопределение и независимост. Искामе свой представител в ООН.

Искаме да задържим богатствата за себе си, а не да ги изпращаме в Париж! Тази възстановка на колонизирането, дето ще я правят: тя само сипва сол в раните ни.

Полицейска блокада спря лекцията и автомобила му.

— Съжалявам, мосю — извини се един от униформените, — налага се да се върнете пеша до хотела.

Шели с облекчение слезе от колата. Докато вървяха по брега, откъм джунглата ги заляха тропически звуци: екзотично чуруликане на птици, баритоните на жабите, жуженето на насекоми. Въздухът ухаеше на канела, палмите ѝ махаха приятелски. Спряха, за да се събуят боси, и продължиха.

— Благодаря ти, Шели.

— За какво?

— Задето зае на Коко парите. Знаеш ли, ти си първото маце, на което мога да разчитам.

На Шели ѝ се искаше да може да му отвърне същото.

— Значи онази жена от портфейла ти... Истински те е наранила, така ли?

— О, не повече от един средно зъл сатана — отвърна Кит.

За пореден път под привидната му напереност Шели долови тъжна душа. Но щом се опиташе да разбере какво точно го измъчва, той се обгръщаше с непроницаема стена. С какъв ли ключ се отваря душата му, запита се тя.

— Слушай — подхвана тя, — и двамата излъгахме във формулярите за състезанието, но хайде сега да сме честни. И така — продължи Шели, имитирайки говора на ведро, американска водеща на телевизионна игра, — състезател номер едно, разкажете ни нещо за себе си. Този път истината.

— Факти ли искаш? — попита Кит и погледна Шели замислено. — Ами, надявах се да стана професионален футболист, но травма сложи край на спортната ми кариера. Затова станах първокласен неканен гост в светския живот на Ел Ей. Ходех навсякъде, където даваха безплатно питиета. Придружих един приятел на интервюто му за работа като манекен, а те избраха мен. В следващия момент се озовах на огромен билборд на кръстовището на Сънсет и Ла Сиенега. Рекламата за бельо на „Кевин Клайн“ предизвика страхотни задръствания и последваха множество оплаквания.

Шели бе готова да се обзаложи, че за шофьорките това са били едни от най-безболезнените пътнотранспортни произшествия. Самата тя с радост, още сега, би се навряла в неговите гащета. О, удари ме още веднъж с камшика, скъпи!

— Е, след това реших: никакви реклами повече. Създадох поп група, но се издъни, опитах това-онова и накрая тръгнах да пътешествам. Станах неволна жертва при разправия между наркособосове в Боливия, в Малайзия ме порази светкавица, за малко да стъпя върху противопехотна мина в Сиера Леоне, загубих кучето си при атака на алигатор в Мадагаскар... Нали разбираш: обичайните неща.

Обичайните? Шели го слушаше прехласната. Засади, урагани, пожари, лавини — това са по-скоро обичайни неща за Индиана Джоунс.

— Е, а ти, състезател номер две? — попита предизвикателно той. — Кои са най-впечатляващите моменти в твоя живот?

— Ами... Миналата година дирижирах концерт в училището и никой не се изпърдя по време на изпълнението на солиста. Беше доста изненадващо.

— Добре. Следващ въпрос. Защо винаги имаш чувството, че чашата на живота е наполовина празна, а не наполовина пълна?

— Не е задължително да познаваш в детайли Фройд, за да си наясно, че е свързано с баща ми — изповяда се тя тъжно. — Баща ми, който така и никога не дойде да ме види. Беше прекалено зает да свири по кръчми с имена като „Флегмата“, „Марулята“, „Тестисите“.

Кит поклати смаяно глава.

— Как е могъл да зарече хубавото си малко момиченце?

Сребристото море потрепери под лунната светлина; и Шели потрепери, но не от студ.

— Макар майка ми многократно да ми е обяснявала, че непоявяването му няма нищо общо с мен, как може при подобни обстоятелства едно дете да не се чувства отхвърлено и необичано?

Кит се усмихна — топло и съчувствено; и усмивката бе предназначена единствено за нея. Когато ѝ се усмихваше така, светът определено ставаше по-топло и приятно място. Кръвта ѝ закипя, после премина бавно през сърцето ѝ. Краката ѝ потънаха в обливания от морските вълни влажен пясък — те вървяха към хотела със

синхронизирани крачки, все едно ги командваше метроном. Наложил се да прибегне до силата на цялата си воля да не го хване за ръката. Беше готова да се разтвори напълно, като мида.

— А после? — попита Кит нежно.

— После мама умря и целият ми свят умря заедно с нея. Постоянно се питам къде ли е отишла.

Кит спря.

— По дяволите, Шели, успя да ме разчувстваш. — Този път, когато ѝ се усмихна, имаше очаквателни пламъчета в очите му. — Колко жалко, че се интересувах единствено от тялото ми.

— О, не. Не проявявам интерес към теб заради тялото ти. Сега, когато си смъкна гарда, ме интересува съзнанието ти.

Навътре към брега се разля вълна и обля босите им крака.

— Е, значи това няма да има никакво въздействие върху теб — рече той, наведе се и я целуна по шията.

При допира на устните му Шели бе готова да припадне, все едно е на концерт на „Бийтълс“ през 1966 година.

— Никакво — излъга тя и погледна през рамото му към непознатите звезди, които се мяркаха пред очите ѝ.

Вече ѝ бе трудно да се въздържа не да го хване за ръката, а да го сграбчи за слабините.

— Нима? Ами ако направя така? — Пъхна езика си с вкус на карамел в устата ѝ и я задържа в целувка, която продължи цели пет минути. — За това какво ще кажеш?

„Начукай ме още сега“ ѝ се струваше подобаващо, или може би по-официално запитване от рода на: „А защо не се впуснем в буйно преплитане на крайниците в дюните ей там?“ бе за предпочитане.

— Ще кажа, че прилагаш биологично оръжие. Моите хормони стават заложници на твоето излъчване.

— А, типичният стокхолмски сексуален синдром. Е, готова ли си да се сприятелиш с похитителя си? — Лицето на Кит, огряно от лунните лъчи, изглеждаше закачливо и игриво. — Готова ли си да признаеш поражението си? И да понесеш наказанието си заради престъпления спрямо човечеството? — прошепна той гърлено в ухото ѝ.

— По-скоро ти готов ли си, искаш да кажеш. — Прехапа устната си почти до кръв. — За престъпленията си спрямо женската половина

от човечеството?

Кит сложи край на състоянието на чувствена обсада с въоръжена намеса, като я притисна към черен, гладък камък на плажа и впи устни в нейните.

— Е, Шели Грийн, готова ли си да бъдеш разоръжена?

Нощта тихо се стелеше около тях, морето мъркаше. Усецаше пръстите му като нежен бриз върху кожата си. Шели се изненада от топлината, която я заливаше, все едно в тъмнината я огряваха слънчеви лъчи.

Той я сложи да легне върху мекия пясък, а после я покри като възможно най-вкусния сос по цялото тяло. Вдигна роклята и се нахвърли върху гърдите ѝ все едно са най-божествени бонбони. Тя се гънеше под него и се наслаждаваше на всеки грам от тялото му. Гореща вълна заля цялото ѝ съществуване, когато я погали между бедрата. Дантелените ѝ пликчета се стопиха в ръката му като бучка лед върху горещ котлон. Разтвори краката ѝ с отмерени милувки. Тя простена и стисна с мускулите си пръстите му.

В следващи миг се нахвърли да сваля джинсите му; раздражни се от неподдаващия цип. Сърцето ѝ биеше като барабан по време на демонстрация на протестанти в Ълстър, което очевидно бе причината да не долови шума от прокрадващата се като акула към тях кола. Нямахше представа, че ги наблюдават, докато сянката на Гаспар не ги покри като паяжина.

В бъдеще явно е необходимо човек да проявява минимална предпазливост — по-точно, да знае местонахождението на всеки изпълнен с желание за отмъщение полицай, преди да излага гениталиите си на природните елементи. Шели се опита да изплува от вълните на насладата си, но когато най-после пристигна на брега, откри, че продължава да не е напълно на този свят.

— Нарушаване на обществения ред. Залавянето в неприлични пози е подсъдно престъпление. — Гаспар насочи злобния светлинен лъч на фенера към телата им, докато те трескаво се гърчеха в стремежа да нахлузят дрехите си. Фаровете на колата блестяха, а Гаспар, който душеше наоколо като митничарско куче, се изсмя присмехулно. — Хванах те без гащи. Какви сте тъпи вие, американците — изрече той подигравателно, с тенденциозно подбран тексаски провлачен акцент за радост на жандарите му.

Нагло ухилени и с праметнати през рамо автомати, те излязоха от колата.

— Ей, Шел — провикна се високо Кит, — забелязала ли си, че колкото е по-голям калибърът на едно оръжие, толкова по-малък е калибърът на интелекта?

— Наблюдавам всяко ваше движение — увери ги Гаспар с тон на ловуваща през нощта змия, поставила нащрек всичките си сетива. — На теб и на госпожица Коко — уточни той и дръпна от неизменната си пура.

— Знаеш ли, Гаспар, много по-разумно е никога да не пушиш пура, по-голяма от оная ти работа. Само ти докарва стипчив вкус в устата.

Шели потрепери вътрешно. Явно Кит никога нямаше да престане да се държи предизвикателно.

Колата на Гаспар обаче вече се отдалечаваше в тъмнината. Кит запрати камък след нея.

— Този тип има изписано „Корумпирано ченге“ върху лицето си: равномерен тен, часовник „Ролекс“, шибаните му ръце са с безупречен маникюр. Всичкото това с полицейската си заплата ли го постига? Надушвам нещо нередно в полицейските редици.

Настроението му бе станало мрачно и вулканично — като силуета на планината зад тях.

Кит пое с тежки стъпки към хотела. На Шели ѝ се наложи да се затича, за да го догони. Обви трескаво с ръце талията му и го обърна с лице към себе си.

— Слушай, все едно няма да направим кой знае какво за премахването на всичкото злощастие по света, но това не означава, че и ние трябва да допринесем за него. В смисъл — нашата задача не е ли да се забавляваме възможно повече? — попита тя с малко повече трепет, отколкото ѝ се искаше.

— Защо той постоянно виси в хотела? — попита замислено Кит. Шели разбра, че каузата ѝ е загубена. Гаспар се изля като тропически дъжд върху манифестацията ѝ на страст. — Трябва да се върна — обяви той и разсеяно и леко раздражено отмести ръцете ѝ, все още обвити около кръста му. — Извинявай.

— За какво?

Не виждаше лицето му — бе обгърнато от тъмнина и сведено към морските води.

— Налага се. — Този мъж държеше козове си така близо до себе си, че само зърната на гърдите му знаеха какви точно карти има. — Утре ще подхванем оттам, където прекъснахме. Става ли? Искам да го направим както е редно, Шели. А в момента не съм в подходящото настроение.

— Е, поне ми кажи какво се готвеше да споделиш в ресторанта — подкани тя и обрамчи лицето му с ръце.

— Искан просто да ти кажа, че човек може да се удави в сините ти очи. Ще потъне така бързо, че няма да разбере кога се е спянал.

В следващия миг изчезна с бързината на котка, тръгнала на лов.

Шели се опита да го догони, но видя само как гърбът му се отдалечава към бунгалото. Отпуснал рамене, той приличаше на изчезващ в сенките въпросителен знак.

В този момент стреснато осъзна, че ѝ се иска тя да е отговорът.

От предварителната любовна игра Шели се почувства понатегната от навиваща се играчка. Обикновено избягваше „Каравелата“ с нейните проблясващи златни украси, чадъри, хора със зъби по поръчка и с прекалено впити в телата дрехи, но сега отчаяно се нуждаеше от едно питие.

С влизането в опушеното помещение съжали за решението си, защото — както обикновено — мигом налетя на Габи и екипа ѝ.

— Пак ли си сама? — простена Габи. — Ти си невъзможен случай!

— Господи — пригласяше ѝ Влекача, — не е чак толкова трудно да свалиш панталоните на един мъж!

— Кит има чувството, че е редно да го направим както трябва — поясни Шели сдържано, — и затова...

— Чувство? — прекъсна я Габи. — Нали не си го питала какво точно чувства, защото един мъж никога не е в състояние да определи нещо, за чието съществуване не подозира!

Мляс! Мляс! Това можеше да е единствено Доминик.

— Скъпаааа... — Този мъж бе усъвършенствал ентусиазма си до крайна степен. Наведе се и възторжено ѝ целуна ръка.

— Искаш ли да потанцуваме? Не бива да отказваш на отговорника по забавленията да те забавлява! Тук не е позволено да не прекарваш добре времето си. Под всеки чадър в заведението дебне шпионин и наблюдава дали изпълнявам задачата си. Ти си красива жена, Шели. Нужен ти е мъж, който да те оцени истински. — Говореше съвсем тихо, та ѝ се наложи да се наведе, за да чува по-добре. Техника номер едно от наръчника на Дон Жуан. — Пълна загадка е защо си сама в такаваааа красива нощ. Ако аз ти бях любовник, щях... — направи пауза, а през ума му очевидно се изнизаха клишета.

— ... да съм като вятъра под крилете на летяща птица. Каж ми, скъпаааа, какъв е зодиакалният ти знак.

— Знак ли? — попита Шели строго. — На моя определено е изписано: „Не ме закачай!“.

— Ние, от Франция, знаем как да се грижим за жените. Ела в моята стая, скъпаааа. Морето ти от желаниа ще прелее. Шели — продължи той с несекващ ентузиазъм и поставил ръка върху дупето ѝ, — кажи ми: мястото заето ли е?

— Доминик, май е убягнало от вниманието ти, че съм омъжена жена — отвърна Шели и отмести ръката му все едно е умряла хлебарка.

— А къде е съпругът ти, скъпаааа?

— Това е информация, която мога да ти дам — намеси се полицейският началник, изплувал в полезрението им като измъкнала се от цепнатина змиорка.

Шели го погледна възмутено.

— Следиш ли ме, инспекторе? Съпругът ми...

— ... долу на плажа — прекъсна я той, — с език в гърлото на онази salore — мръсница!

Шели погледна към красиво загорялата му кожа, изрядния маникюр и долови аромата на внесения му от Марсилия одеколон; усети как страхът ѝ се стопява от горещината на гнева ѝ.

— Знаеш ли, наистина започваш да приличаш на необлечен човек, ако не си нахлузиш усмирителната риза, господин Голяма работа.

Гаспар я дари с усмивка, с която би я дарила и някоя пираня, ако можеше да се усмихва.

— Ела тогава сама да се увериш — предложи той високомерно.

Придружи я надолу по стълбите и покрай палмите по алеята към плажа. Тя проследи посоката на протегнатия пръст на полицейския началник към скалистото заливче, където, щом очите ѝ се приспособиха към тъмнината, различи две прегърнали се фигури.

На фона на прибоя на вълните чу собственото си затруднено дишане.

— Може да са кои ли не — възрази тя храбро, въпреки съмненията, пробиващи дупки в мозъка ѝ.

— Разреш ми да ти помогна — предложи Гаспар галантно и извади бинокъл.

Какъв чудесен начин да си прекарваш медения месец — да гледаш с копнеж любимия си, отчаяно си помисли Шели, докато почти като хипнотизирана вдигаше бинокъла към очите си. Докато го фокусираше, пред очите ѝ преминаваха джетове и моторници, впуснали се в нощни разходки. После отмести бинокъла малко наляво и най-последно видя прелестното тяло на съпруга си (нагласи бинокъла така, че да го вижда още по-добре), с ръце, обгърнали крехкото тяло на Коко.

Мъка, подобно на нож, се заби в сърцето ѝ. Отстъпи назад, все едно са я зашлевили, и изпусна бинокъла, сякаш изгаряше ръцете ѝ. По бузата ѝ се плъзна сълза, а в следващия момент усети соления ѝ вкус върху устните си.

Гаспар извади следващия си коз. Явно бе планирал вечерта така идеално, както бе подредил рядката си коса върху темето.

— Какво говореше за верността?

Изсмя се гръмко, като наказателен взвод.

Шели хукна по плажа, преди да осъзнае какво прави. Цялото ѝ тяло се тресеше като пикиращ боинг 747, а пилотът бе нейният съпруг. Върна се в бара и се тръшна — бясна — пред коктейла си (в момента смяташе коктейл „Молотов“ за по-подходящ). Допусна да се почувства заинтригувана, впечатлена и дори увлечена от този смайващо привлекателен, дързък тип, но както можеше да се очаква, той се оказа поредната измама: герой с фалшив блясък, самовлюбен и изменчив като баща ѝ. Болката от отхвърлянето бе така обсебваща като пристъп на мигрена. Но на нея се падаше ролята да е капитанът и екипажът на кораба „Самозаблуждение“.

Толкова по въпроса за прекратяването на огъня между половете. Да я загърби заради онази фриволна никаквица, заради която изнуди Шели да плати сумата за освобождаване под гаранция, бе равностойно на обявяване на война. Време бе този брак да бъде подложен на изпитание. Шели реши да удави унижението си в чаша с размерите на Лох Нес, пълна с бърбън „Джак Даниелс“ (любимото питие на баща ѝ, което той гальовно наричал „вода за промиване на зъбите“) и погълна половината на един дъх.

Кит се оказа прав. Нямахше значение дали чашата е наполовина пълна или наполовина празна, защото тя всъщност съдържаше арсеник с лед.

[1] Филм за войната в Алжир (1954–1962) между националноосвободителното движение в страната и френската колониална армия, подкрепяна от местните френски заселници, довела до независимостта на Алжир през 1962 г. — Б.пр. ↑

10. СТУДЕНАТА ВОЙНА

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ВЕРНОСТТА

Жените: Ако не ги разгневят, женските екземпляри от вида са склонни към вяроност и постоянство.

Мъжете: Съществуват няколко вида, при които мъжкият екземпляр остава верен, докато умре, но това е в резултат на факта, че след съвкупяването женската го изяжда.

На следващото утро Шели се събуди легнала върху барплота и с главоболие, голямо почти колкото самия Реюнион. Благодарение на огромните колкото състезатели по сумо комари на острова се оказа и обсипана със сърбящи пъпки от изпохапването. Е, помисли си тя примирено, защо пък да не отстъпи главата, която така и така не използва, на главоболието? С какъв акъл снощи тръгна да си разкрива душата пред този измамен и подвеждащ никаквец? Чу крясъка на присмехулник, който открито ѝ се присмиваше, че е била такава идиотка. Добре дошла в страната на тъпанарите. Населението там наброяваше един жител.

— Току-що научих. — Гласът принадлежеше на Габи. — Наречи го болно, извратено, мъжко. Страшно съжалявам, госпожо К. — каканижеше тя съболезнованията си. Подаде ѝ газирани коктейли, но Шели го отказа, понеже не издържаше на шума от мехурчетата. — Е — продължи Габи предпазливо, — как си?

— Ако трябва да съм откровена, мисля, че е време някой да ми вземе колана и връзките на обувките, за да не се обеса.

— Толкова ли са зле нещата? Е, какво ще правиш?

— Обмислям дали да не се оттегля някъде на усмотено място, за да умра. Ех, само да можех някак да повърна... Сетих се: покажи ми пак записа на сватбата ми!

В залива величественият клипер, който видя снощи (оказа се, че корабът носи името „Величествен“), се подготвяше за днешното тържество, при което щеше да има възстановка на колонизирането на острова. Докато го наблюдаваше как се движи напред-назад, на Шели още повече ѝ прилоша. Стисна силно клепачи с надеждата да попречи на мозъка си да изтече през очите ѝ.

— Съжалявам, Габи, но днес съм в състояние да се включа единствено в занимания, които са на една крачка разстояние от тоалетната.

Габи отметна залепналата, влажна коса от лицето на Шели. Този неочаквано нежен жест стана причина Шели изведнъж да простене като хамстер, коготодушат.

— Как можа? — изропта тя. — И то с нея...

— Говори с мен, Грийн. На твоя страна съм, знаеш го.

— Тази Коко! Държи световния рекорд по водене на разговор, от който не си заслужава да запомниш нищо. Какво вижда Кит в нея?

Габи понечи да ѝ отговори, ала я прекъснаха.

— Вярно, няма кой знае какво в главата, но балконите ѝ са впечатляващи.

Чула този стържещ глас, Шели застина. Не бе забелязала Влекача: стоеше зад тях с изгорял нос и цинобърни бузи, в едната ръка държеше чаша „Блъди Мери“, а в другата — камера, за да я снима, а зад него подобно на сиамски близник се мъдреше Мълчаливия Майк.

— Снимаш ме в момента? Как смееш?

— Влекач, моментално изключи проклетата камера! — нареди Габи. — Пред мен е жена на ръба на нервен срив! Изчезвай и иди да снимаш онзи френски кораб, дето се готви да прави възстановката. Тържеството ще започне всеки момент. Шели, съжалявам за поведението на този тип, но не се притеснявай. Ще изтрия целия запис. Ние, момичетата, трябва да се поддържаме една друга. Сестринско състрадание и така нататък.

— Благодаря — промълви Шели.

Присви очи от яркото слънце и видя как противният едър мъж си пробива път през тълпата към плажа, където вече се събираха високопоставените особи. Величественият клипер, сега приближил кея, се опъваше на хвърлената котва върху буйните води. В елегантни костюми с вратовръзки кметът и други официални представители на

френската власт се трупаха върху черния вулканичен пясък. Духовият оркестър, в парадни, безупречно бели униформи и бели ръкавици като на Мини Маус, свиреше с пълна сила в стремежа си да преодолее шума на вълните и вятъра, който заплашваше да отвее белите им шапки. Свиреха „Марсилезата“.

— Е, какво стана с романтиката? Напълно ли умря? — попита Габи настойчиво.

— Е, не е умряла напълно, но ѝ е трудно да диша без помощта на вентилатор.

Мляс! Мляс! Само това липсваше!

— Скъпаааа, махмурлук ли имаш? Ще ти помогна. — Доминик натика розов спасителен пояс в ръцете на Шели. — Включи се в групата ми за водна аеробика за церемонията. Водата ще ти се отрази благоприятно!

— Да плувам? Там? — Шели посочи към контейнера с мъртви кожни клетки, косми и бактерии, иначе известен като плувния басейн на хотела. Поради някаква причина никак не ѝ се искаше да се потопи във вода, пълна с детска пикня. — Само ако ме уредиш да съм в сектора „Уринирането забранено“.

— Физическото натоварване е единственият начин да се съвземеш след емоционален тормоз, скъпа. А и забавленията помагат. Довечера трябва да дойдеш с мен на карнавала!

Този мъж винаги бе така приповдигнат. Шели се запита дали не страда от болезнена полова възбуда.

— Никога ли не униваш поне малко? — попита тя направо, едва говорейки заради главоболието си.

Той се наведе над нея и така страстно целуна ръката ѝ, че за малко да свали лака от ноктите ѝ.

— За мен ще е огромна чест, скъпа, ако приемеш да си моя партньорка на бала.

Шели, отвикнала мъже да ѝ обръщат внимание, не знаеше как да реагира.

— Доминик, ти случаен посетител от тринадесети век ли си, или възнамеряваш да се заселиш тук завинаги?

Но той вече беше изчезнал, с цел да се включи в церемонията.

— Възможно е май все пак да излезе нещо от документалния ми филм за романтиката — обяви Габи и се потупа замислено по

брадичката. — Едно момиче никога не бива да хаби туш за мигли, като рони сълзи по някой мъж, а просто да се провикне: „Следващият!“.

— Габи, престани! Та той е толкова млад. На двадесет и две, или три...

— Млад, глупав и навит. Хммм... Би могъл да накара онзи плиткоумник да ревнува. Виждала ли си Доминик по бански? Направо е трепач!

Отправи се към Влекача да му обясни новия си замисъл. Ала Шели мислеше единствено за копринения допир на устните на Кит. Чувствените, лъжовни устни на Кит! Къде всъщност бе проклетият негодник? Отчаяно искаше да го види отново, за да му каже, че никога повече не желае да го види! Съзнанието на Шели обаче бе в такова алкохолно опиянение, че въобще не различи през присвитите си очи приближаването на своенравния си съпруг.

Забеляза го едва когато Кит се облегна на бара като каубой: постави крак върху металния пръстен в основата на стола и си пъкна непринудено лявата ръка в джоба на джинсите, с отпуснат върху колана палец.

Докато чарът на Доминик се нуждаеше от блясъка на искрящи златни и диамантени колиета, увиснали по врата му, Кит с лекота натрапваше своя само с помощта на скъсаните си на задника джинси и кобалтовосиня риза. Тенът му ставаше все по-тъмен и бронзов, а краищата на тъмните му кичури бяха изрусели. Кит бе висок, ослепителен и покъртителен.

— Какъв е този вятър? Защо бризът изведнъж задуха така силно? — Кит я погледна въпросително. — Ако не те познавах по-добре, щях да кажа, че си се измъкнала от леглото на някой тип. Какво ти е, хлапе?

— Нищо, освен че съм зверски настинала, имам убийствен махмурлук, болезнено слънчево изгаряне и съм изпохапана от комарите, но ме е страх да се почеша, за да не получа алергичен обрив!

— От какво ще получиш алергичен обрив? Ще се оправиш за двадесет и четири часа.

— Да, сигурно си прав, Кит Кинкейд, след като си лекар! Но моята диагноза е: алергична съм към теб, Кит Кинкейд.

Но преди Кит да успее да подложи Шели на кръстосан разпит защо така внезапно се е настроила срещу него, се появи управителят на хотела с притеснено изражение на лицето.

— Ей, приятел, къде е персоналът? — попита Кит. — Цели два часа пробвах да се свържа с обслужване по стаите. Ще трябва да издигнете паметник на храбрите туристи, умрели, докато се опитват да се свържат с рум сървиса, за да получат някаква храна.

— Днес главният готвач се чувства неразположен, но аз умея да правя палачинки...

— Хммм... Палачинки за закуска, обяд и вечеря? Няма ли да е отегчително? А и какъв е този проклет вятър?

— О, обикновен морски бриз, мосю — отвърна управителят с репетираната любезност на дипломат. — Отличен за плаване.

Постара се да остане усмихнат, но кръговете около очите издаваха загрижеността му. Когато управителят на един хотел започне собственооръчно да реже хляба, да подрежда масите и да чисти стаите, а после да свири на маракаси, за да осигури вечерното развлечение, човек започва да подозира, че положението е сериозно. Проследиха с поглед как се хвърли да укрепва чадърите и да спасява отвените от вятъра курортисти в морето.

Шели, на която продължаваше да ѝ е лошо, сега забеляза Коко, пристъпваща грациозно към тях. Черните ѝ коси се вееха зад раменете. Мъжете обожаваха гъстата, тъмна грива на Коко, но Шели я възприемаше като коса на горгона — кичурите ѝ напомняха за съвкупяващи се змии в гнездо.

— Днес нямам репетиция, защото следобед ще се явявам в съда. Да отидем да покараме сърф, а? Довечера няма и да пея, защото е планиран класически концерт. Реквариум или нещо подобно.

Шели се изсмя. Кит ѝ хвърли пълен с укор поглед, преди да поправи Коко.

— Казва се реквием.

Коко сви небрежно рамене и без да се смути, се отправи към бунгалото за женската част от персонала, за да си вземе бикините.

Шели се обърна към Кит.

— Не мога да повярвам, че ме придума да платя парите за пускането ѝ под гаранция — рече тя. — И само защото си падаш по нея и я гледаш все едно е Кастро в женски образ.

— Не я подценявай, хлапе — отвърна ѝ Кит.

— Единствената политика, от която тя се интересува, е сексуалната. Завърта всеки мъж около клитора си, секунди след като го

е срещнала.

— Само защото се облича като проститутка, не означава, че разсъждава като сводник — заяви Кит строго.

— Тази жена не е в състояние да разсъждава — не се предаваше Шели.

Кит потъна в опърничаво мълчание. Шели за пореден път долови опасната топлина, която се излъчваше от него. Защо се възбуждаше така в негово присъствие? Ядоса се на себе си, че допусна да изгуби контрол.

— Докато пиша благодарствените писма за всички сватбени подаръци, които получихме, да ѝ благодаря ли и на нея за венерическите болести, с които без съмнение те е дарила? — Шели бе разгневена до краен предел. — Пичите въшки според мен не говорят за съпругеска вярност, Кинкейд! — Разгорещените думи не преставаха да се леят от нея. — Преданият съпруг очевидно е пълна отживелица — заключи тя, едва поемайки си дъх.

— Хайде, поукроти малко този глупав порой от думи поне за секунда! Не съм докосвал друга жена, откакто се обвързахме.

— Снощи на плажа нямаше такъв вид.

Кит свъси недоволно вежди.

— Какви, за бога, ги разправяш?

— Гаспар ме предупреди да ти нямам вяра. Каза да те държа под око.

Кит извърна към съпругата си лице, на което бе изписано огромно недоволство.

— Шпионирала си ме? Снощи?

— Гаспар подметна, че си попаднал в лоша компания. Представа нямах колко си затънал.

Кит я изгледа изпепеляващо.

— И си склонна да повярваш на онзи никаквец, а не на мен? Господи!

— Видях те със собствените си очи! Когато ми каза, че „искаш да го направим както е редно“, ти повярвах, а в следващия миг беше в страстните обятия на друга! Между другото, не я прегръщай толкова силно. Ще залее със силикон ризата ти.

— Искаш ли да знаеш защо държах Коко в прегръдките си? Вчера бе годишнина от убийството на гаджето ѝ. След като ти и аз си

тръгнахме с таксито от полицейския участък, Гаспар я последвал. Въобразявал си, че ще го отведе до бунтовническо свърталище. А Коко отишла с цветя на гробищата. Гаспар побеснял. Настоял да го отведе в централата на бунтовниците. Тя отказала и той започнал да се държи грубиянски. Престорила се, че ще му помогне, и успяла да се измъкне. Именно затова той стоеше с изгасени фарове на онзи пуст плаж: търсеше я.

— Нима? А тя защо не се е оплакала?

— На кого? На полицията ли? Стегни се, Шели.

— Склонен си да повярваш на всяка дума на тази жена. Коко е от певиците, които оставят мъжете да видят какво има под полата им, а после се оплакват, че не гледат на тях като на сериозни артисти. Сега разбирам защо французите ви наричат тъпи американци!

Думите ѝ увиснаха във въздуха, нямаше как да си ги вземе обратно.

— Права си, Шели. Явно съм глупав, щом съм се оженил за теб.

— Върви в ада — просъска Шели.

— Ще ми платиш ли пътните?

Кит се завъртя на пети и се отправи към тържеството по възстановката. Пътем избутваше с лакти журналисти, фотографи и високопоставени лица, които се стараеха да си опазят перуките и шапките да не ги отвее вятърът. При първите капки дъжд мъжете прихванаха шапките си и погледнаха нагоре, за разлика от жените, които сведоха глави и като разтревожени щрауси хукнаха да търсят подслон. Ала нито една жена не пропусна да вдигне глава от пясъка, когато Кит минаваше. За миг забравяха за дъжда и спираха, за да му се усмихнат лъчезарно.

— С този брак е свършено — провикна се тя след него.

Избягваше да гледа към съблазнителния му стегнат задник. Тя си е виновна заедно повярва, че е достойна за мъж като него, а и че такъв като него някога ще се превърне в нормално човешко същество, а няма да си остане арогантният, лъжлив негодник. Мъже като Кит трябва да носят табела с предупреждение: „Прекалено сексапилен дори за свое добро. Опасност. Не го приближавайте. Управата не отговаря за унищожени сърца, химени и т.н.“.

Защо, запита се тя, хората празнуват брака, преди да се е осъществил? Обикновено нещо се празнува, след като е станало!

Наградите „Оскар“ ги дават, след като филмът е направен; кръщаването е след раждането; олимпийските медали — след състезанието. И знаете ли защо хората празнуват брака, преди да се е осъществил? Защото след това просто няма какво да се празнува! Колко бързо се минава от „Докато смъртта ни раздели“ към „Какво ли съм видял у теб, глупав задник, такъв!“

И именно тогава видя Коко отблизо. Шели се бе оттеглила в кабинката за преобличане до басейна, за да скърби необезпокоявана. Там завари Коко да намята саронг и тениска върху бикините си, имитиращи леопардова кожа, но преди това Шели зърна, че ръцете ѝ са осеяни с лилави като патладжан петна от натъртвания. Имаше порезна рана на шията, синина от вътрешната страна на бедрото и гневна, зачервена контузия на гърба.

Разкажанието обля Шели така, както водите са залели „Титаник“. Коко се дооблече бързо и излезе, преди Шели да отрони и дума. О, господи! Защо повярва на Гаспар, а не на собствения си съпруг?

Шели си запробива път сред официалните гости, приветстващи в момента веещото се френско знаме. Сграбчи Доминик за рамото.

— Видя ли накъде отиде Кит?

— Кануто — отвърна Доминик, вече с подпухнали от целуването на гостите устни. — Май към острова.

Посочи към пясъчната златиста ивица, която опасваше покрития с палми коралов остров, на около половин километър навътре в лагуната, след която започваше рифът.

О, страхотно, няма що! Отново ще се наложи да влезе в пълните с акули води. Но нямаше избор. Ако крехкият брак на Кит и Шели се оприличи на кола, то можеше да се каже, че тя току-що се е повредила и закъсала в опасен район...

11. БИОЛОГИЧНА ВОЙНА

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПРОМЕНИТЕ

Жената си мисли, че дори избраникът ѝ да има някои недостатъци, с времето тя ще ги промени.

Мъжете са наясно, че жена ги е променяла един-единствен път — когато е променяла пелените им.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Кит изплю нагълтаната вода и се хвана за водното колело на Шели, което подскачаше по бурните вълни, разбиващи се в брега на островчето на половин километър в лагуната. — Дошла си да ме шпионираш заради онзи негодник Гаспар, предполагам.

Шели леко се смути.

— Слушай, по повод на тази сутрин... Излиза, че си ми казал истината за Коко. Извинявай, задето не ти повярвах. Само защото Коко флиртува с теб, не означава, че и спи с теб. Искам да кажа: кучето всъщност не възнамерява да ухапе колата, по която лае. Прави го просто по навик.

Той поклати глава, озадачен от нейното сравнение, и забели очи. Вълни се разбиваха ритмично в лицето му, а краката му замахваха като ножици в дълбоките води.

— Качвай се на борда. — Протегна му ръка. — Там долу сигурно е все едно да плуваш в пералня.

Беше вярно. Вятърът бунтуваше водите, а приливът с тътен се устремяваше към нестабилното ѝ плавателно средство и го подмяташе насам-натам.

— Не мога.

— Защо?

— Гол съм.

Усети как я връхлетя похот. Да, помисли си тя, има господ.

— И какво от това? — престори се на безразлична Шели. — В края на краищата сме женени. Какво стана с банския ти?

— Когато пристигнах тук, онази гадина Влекача ме проследи с моторница. Отидох да поплувам, а той се промъкна зад палмовите дървета и открадна не само проклетите ми дрехи, но и шибаното кану. Сега е там, на острова, и е включил камерата. Няма търпение да заснеме голия ми задник. Карай към носа, а аз ще плувам след теб. Така онзи кучи син няма да има удоволствието да заснеме каквото и да било.

Стигнаха до точка, откъдето вече не се виждаха от пясъчната ивица на острова; Кит се измъкна от водата и се настани до нея. Шели за пореден път се възхити на великолепното му тяло — цялото му великолепно тяло!

— Мислех, че бракът е приключил. Нали бях лъжец, измамник и негодник?

Той се облегна назад и небрежно кръстоса крака. Този мъж имаше невероятно сексуално самочувствие и го оставяше да се излъчва, все едно е парфюм. Шели, разбира се, също ухаеше на парфюм. Нещо, наречено „Безразсъдност“. Опита се да се престори на равнодушна и да престане да хвърля крадливи погледи към придата на Кит, наподобяващ по-скоро площадка за излитане в Кейп Канаверал. Защо някой не създаде парфюм, който би казал на мъжете: „Езикът ми ще се плъзне по корема ти, ще се потопа в пъпа ти, а после ще те начукам, докато си загубиш ума“. Всъщност — толкова ли е много да поиска такова нещо, а?

— Явно никога няма да разбереш способността на мъжете да скапват нещата, Шели, но същевременно ми се струва, че си бясна на всички мъже! Защото са направили или не са направили нещо; защото биха могли да го направят или да не го направят; защото са го изrekli или не са го изrekli! А най-много, не се съмнявам, сега си бясна на мен, защото ти го казвам.

— Това е нищо. Да беше чул стандартната лекция на майка ми за мъжката неадекватност. От постоянното ѝ слушане все съм попила нещо.

Ала когато най-сексапилният мъж на земята седи чисто гол до теб, моминските ти представи за заеманото от мъжете по-низше

положение се променят донякъде. Шели се изчерви; неволно се раздвижи; обля я тропическа пот.

— Не бива завинаги да оставаш под бремето на майчиния си гняв към мъжете — увещаваше я Кит със сериозен тон.

Вярно, нейната майка ѝ внуши, че женитбата е равнозначна на затвор. Но по-добре ли е да си сама? Тогава си изолирана в самота. Не желаше да повтори начина на живот на майка си: всички чувства да са дълбоко замразени и поставени във вакуумирани пакети. Женската еманципация е едно, но да умреш сама в банята и да те открият само заради циганското лято и облака мухи — съвършено друго.

— Всъщност, преструвам се, че ме е яд, задето учениците ми са дали името ми за състезанието, а тайничко се радвам заради постъпката им. — Шели се смая от признанието си. — Нямах повече сили за поредната уговорена среща с непознат.

— Защо не?

— Кит, ако приятел те помъкне на среща с непознато момиче, като ти обясни: „Тя е индивидуалност“, ще отидеш ли? — Кит я дари с познатата ѝ усмивка: уж широка, а същевременно някак тъжна. — А после получи теб. Беше все едно лекар да ти препоръча да напълнееш, а не да отслабнеш! Имах чувството, че съм попаднала в приказка, и си помислих: „Благодаря ти, боже!“. Сватоса ни компютър, не го забравяй. Трябва да има някаква обективна, научнообоснована причина, за да го е направил.

— Вероятно само ние не сме споменали, че хобитата ни включват разходки под лунните лъчи по плажа, работа за постигане на световния мир, а и да не забравяме за нашето ДЧХ — добави той.

Шели, доказвайки си, че наистина има добро чувство за хумор, си позволи да изпита радостен трепет. Кит обаче тревожно изучаваше хоризонта.

Дъждът бе спрял, но въздухът продължаваше да тежи от влага. Облаците се носеха по небето като простряно да съхне на вятър сиво пране. Птици летяха бързо и хаотично над водата.

— Какво му става на шибаното време?

Шели го хвана за ръката.

— Нали помниш онази студена въздушна маса, която предрекоха по-рано? Е, вероятно среща горещ фронт.

Постави ръката му върху гърдите си. Той се загледа в очите ѝ, а пръстите му нежно обгърнаха едната ѝ гърда и стиснаха зърното под роклята. Отмести ръка и Шели остана с чувството, че там, където я бе докоснал, кожата ѝ гори.

— Наистина си страшно сексапилна жена, Шели.

— Проблемът е, че изгарям от желание вече... сто и двадесет часа, Кит. Затова нищо чудно да съм малко раздразнителна.

Дълбоките зелени очи на Кит я гледаха изпитателно.

— Наистина имаш най-сладката и гореща вагина, знаеш ли?

Сладка и гореща, добре, но защо не спомене и мокра? Шели бе убедена, че в гащите ѝ има условия за водни спортове. Хората можеха да карат там долу дори кану, по дяволите!

Топлите му пръсти се плъзнаха бавно нагоре по крака ѝ, все едно изпълняваха адажио за струнни инструменти от Албиниони.

— Е, какво казва женската ти същност в момента, Шели Грийн?

— Начукай ме, и то веднага.

За момент очите им се срещнаха. В следващия миг устните му се плъзнаха по шията ѝ и точно докато тя обмисляше колко е невъзможно да се бориш да останеш на седалката на водно колело, попаднало в буреносни води, без да напълниш някое свое отворстие с водорасли, пръстите му се вкопчиха в косите ѝ, езикът му бе до сливиците ѝ, а нейните крака — около кръста му.

Оргазмът кръжеше, а тя се въртеше отчаяно, за да се измъкне от роклята си. Вълшебната мекота на устните му създаваше илюзията, че светът наоколо е изчезнал; илюзия, бързо разбита, когато водното колело се удари в скала, счупи витлото и едва не ги събори в морето. Стояха в открито море, приливът прииждаше във видимо лошо настроение, дъждовните облаци се спуснаха още по-ниско, а птиците се разбягаха да търсят убежище. Гларусите врякаха като разгонени улични котки.

— По дяволите, вълните ни отнасят още по-навътре. Ще се наложи да стигнем с плуване до острова.

— Без плавници? Ще се удавя.

Тя вече се давеше в противоречивите си емоции. Бе на път да загуби здравия си разум, а подобно нещо е опасно. Неминуемо би отвел едно момиче в дълбоки води. Погледна мъжа до себе си. Какъв е той: акула или спасителна лодка?

— Няма да се удавиш, защото съм до теб. Бързо. Качи се на гърба ми и се дръж за раменете ми. — Кит се отпусна във водата; с една ръка се хвана за водното колело, а другата протегна към нея. — Хайде. Ще плуваш с крака, за да ми помагаш.

— Не.

— Повярвай ми, Шели. Какви взаимоотношения ще имаме, щом не ми вярваш?

Надигна се до кръста от водата и я целуна по устните. Тя усети, че е загубена. Помощ! Жена зад борда! О! Пое си дълбоко въздух и се спусна в разбушувалото се море.

Но явно нищо друго, освен позите при любене на плажа или върху несигурно плаващо средство не привлича така безотказно зяпачи. Щом небесата се разтвориха и превърнаха морето в развълнуван котел, иззад носа на острова се появи моторница. Насочи се към тях сред пелени от пръски. Управляваше я Коко. Тя спря двигателя, та те да се качат бързо по стълбичката, излизайки от кипящата пяна. На завет под тентата на лодката, двамата се покриха с хавлиите, които намериха там.

— Имате късмет, че умея да управлявам моторница. Целият персонал напусна в знак на протест. Известният тук Растаман се самоуби в затвора, след като по радиото съобщи: „Доброволно се призна за извършител на терористични актове“.

— Признал си доброволно? — изсумтя Кит. — Сигурен съм, че признанията са били изтръгнати с прикачени към тестисите му електроди! Според мен спокойно може да се обяви за подпомогнато самоубийство.

Коко сви рамене.

— Не се занимавам с политика. Не разбирам от тези неща. Но знам едно: ако не се бях появила — посочи към отдалечаващото се в морето водно колело, — щеше да стигнеш до Африка дори без тези билети. — Заровичка из чантата си и извади два самолетни билета. — За утрешния полет до Мадагаскар.

Кит се усмихна тъжно.

— Оценявам дискретността ти, Коко.

— Мадагаскар?

Тази дума разби на пух и прах илюзорното като сапунен мехур щастие на Шели.

— Ами... — Кит се поколеба, преди да погледне Шели смело в лицето. — Възнамерявах да си взема една малка ваканция от собствената си ваканция. Не си го споменавала пред друг, нали? — обърна се той към Коко, която отново бе запалила двигателя и потегли рязко, при което всички залитнаха неволно и инстинктивно се хванаха, за каквото успеят.

Докато моторницата подскачаше по вълните, Шели грабна самолетните билети от ръцете на Коко. Кит направи отчаян опит да ѝ попречи, но не успя. Тя ги разгледа бързо. Омаяна откри, че Кит е заменил своя билет Лондон-Реюнион-Лондон за два еднопосочни билета Лондон-Реюнион в икономичната класа.

— Дошъл си тук с друг ли? — попита тя изненадано. Кит заразглежда ноктите на краката си с невероятна съсредоточеност. — Какво ще кажеш за това: два еднопосочни билета до Мадагаскар? — Опита се да възвърне равновесието си, като се хвана за перилата на подскачащата моторница. Този брак приличаше на истински цирк. — Какво точно става, Кинкейд?

Кит не отвърна.

— Не ми се прави на монах — надвика Шели шума от двигателя.

Той продължаваше да мълчи. Жалко, че е отпаднала традицията хората да се наричат по прякор, помисли си Шели, например Иван Грозни. Иначе щеше да е много по-лесно: Кит Хронично лъжливото копеле.

— Ако не ми съобщиш какво става, ще кажа ужасни неща за теб в документалния филм за „Отчаяни и без гадже“ — обяви тя триумфално. Адамовата ябълка на Кит се движеше нагоре-надолу като миниатюрен асансьор в гърлото му, докато той преглъщаше емоциите си. — Наистина ужасни неща, и то в най-гледаното телевизионно време. Пред цялата нация. Ще заявя, че истински те харесвам, независимо от лошия дъх в устата ти или неудържимото ти желание да обличаш женско бельо. Наистина ли ще рискуваш да оглася сексуалния ти живот както правят таблоидите?

— Ти ще попаднеш в таблоидите, хлапе. Особено след като им опиша как си могла да свършиш единствено, след като съм смукал пръстите на краката ти, което не е особено приятно, като се има предвид, че страдаш от гъбички!

— О, престани да се държиш като дете. Наистина не понасям децата, особено когато са възрастни! Едно дете не може да се въздържа да не се изсере върху теб, но порасналите мъже не бива да имат такива непредвидими отделителни способности.

— Не обичаш децата? Поредното доказателство каква студенокръвна, себична и високомерна английска кучка си.

— Себична? Аз? Позволи ми да ти напомня, че спечелих половината от този отвратителен меден месец. Как ми се ще компютърът да бе избрал някой от другите двама финалисти! Например онзи симпатичен адвокат и юрист.

— Позволи ми да ти обърна внимание, че адвокат и юрист е тавтология.

— Завършил е „Итън“, ако искаш да знаеш!

— Да, знам. Но не успял да се дипломира първия път, та отново се явил на изпит. Ако не бях аз, ти въобще нямаше да спечелиш този проклет меден месец, защото аз те избрах! — призна той разгневено.

— Какво? Не ни ли е чифтосал компютърът?

С отдалечаването от острова моторницата се заклати застрашително.

— Не бъди такава ливада. Един от продуцентите ми е приятел. Дължеше ми услуга. Имах спешна нужда от пари и... Добре дошли в света, където мечтите се сбъдват!

Кит се засмя със свойския си смях, в който се прокрадваше болезнена, меланхолична нотка.

— „Отчаяни и без гадже“ е било нагласено, така ли?

— Всички тези игри са нагласени.

— Рискуваш да те обвинят в измама и конспирация. Но кажи ми... — В душата ѝ се зараждаше ирационална надежда. — Ако си могъл да избереш която и да е от жените, защо се спря на мен?

Коко, стиснала здраво кормилото, се насочваше към пристана. Кит, с препасан през кръста пешкир, метна въжето на кея, а после скочи, за да завърже моторницата.

— Ами защото изглеждаше така... безобидна — подметна той.

— Безобидна?

— Симпатична, имам предвид. Ненатрапчива. Обикновена. Предсказуема. — Подаде ѝ ръка да слезе. — Безопасна.

— Симпатична? — повтори Шели потресена. Кит се възползва от състоянието ѝ да сграбчи билетите. — Ненатрапчива? Обикновена? Предсказуема? — Шели вдигна поглед към тъмното небе, за да не заплаче. — Такава ли наистина ме виждаш?

Но той бе изчезнал по посока на плажа под дъжда заедно с надеждите ѝ.

Край на хетеросексуалната враждебност ли? В никакъв случай.

Излиза, че майка ѝ в крайна сметка е била права: едно момиче никога не бива да подхожда към някой мъж със зяпнала уста. Така само ще налапа мухите.

12. ОБЯВЯВАНЕ НА ВОЙНА

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: КАК ДА ВПЕЧАТЛЯВАМЕ

Как да впечатлим една жена?

С нежност, грижовност, посветеност, доверие, споделяне, близост.

Как да впечатлим един мъж?

- 1. Появете се гола.*
- 2. Доведете супермодел, собственичка на пивоварна, със сестра-близначка без задръжки.*
- 3. Бийте се в кал.*

Шели не бе особено сигурна как точно изглежда облечена като робиня на любовта с мрежести чорапи, кожено бюстие и къса поличка на зebрови шарки, но знаеше, че не изглежда нито безопасна, нито предсказуема.

Ако Кит остана потресен от трансформацията на Шели в сексуална богиня, то той определено не го показа. Дори окото му не трепна, когато я зърна в хамака до басейна, прегърнатата с отговорника по забавленията. За нейно разочарование Кит не каза нищо, само наклони глава, все едно слушаше рокендрола, който се носеше от бала с маски, организиран в „Каравелата“. От силната музика всички органи на Шели се тресяха (винаги трябваше да е подозрителна към музика, която ѝ се струваше по-хубава, когато е пияна, отколкото, когато е трезва). Но, слава богу, бушуващата навън тропическа буря заглушаваше шума от оркестъра и врявата, вдигана от облечените в причудливи костюми хора при басейна.

— Нали си даваш сметка, че Доминик те използва единствено за да се появи грозната му физиономия по телевизията? — заговори най-после Кит.

Пламъците на запалените около басейна факли потрепериха на вятъра, сякаш се възмущаваха от името на Шели.

Галските ноздри на Доминик се разшириха.

— Извинете, мосю. Великият есеист Монтен е описал най-добре нашата дружба: „Защото аз бях аз, а тя — тя...“. И за да ви доубеда в достоверността на тези думи...

Леко докосна устните на Шели със своите. Тя потрепери, при което Доминик моментално свали коженото си яке и я загърна.

— Виждаш ли? — попита сгушилата се в якето Шели. — Така постъпват любовниците! Подават ти дрехата си, когато ти е студено — не преставаше тя с лекцията си към Кит. — Рецитират ти поезия, ухажват те. Те са умни, чаровни, грижовни и интелектуални. Пълна твоя противоположност. Ти, Кинкейд, си животно.

— Е, животинското царство е определено по-висше от това на зеленчуците — възрази Кит, вторачен многозначително в организатора на забави. — Слушай, робиньо на любовта, имам нужда да поговоря с теб насаме.

— Имаш нужда? Е, и аз имам нужди. Които се задоволяват за пръв път, откакто се омъжих.

Обърна гръб на Кит и се сгуши в Доминик.

— Е, слава богу, пристигнах навреме, за да те предпазя от опасността всевъзможни бактериални организми да бъдат въведени във възпроизводителната ти система. — Кит обърна Шели с лице към себе си; при това не го стори никак нежно.

— Когато Доминик заявява, че е разкрепостен екземпляр от мъжки пол, напълно съзнаващ интелектуалното, сексуалното, емоционалното и икономическото заробване на жената и колко много се срамува заради събратята си супермачисти и шовинисти, това е жабешкият му начин всъщност да попита: „К’во ще кажеш, скъпа? Ще ми бутнеш ли?“.

— Теб това какво те засяга? — Шели се завъртя да е с лице към него.

— Ами все пак сме женени, ако си спомняш. През цялото време подлагаш на съмнение моята вяроност, а всъщност неверницата си ти.

— Аз? — Шели се загърна по-плътено с якето на Доминик. — Хайде да направим една проста сметка. Ти разполагаш с два билета от „Хийтроу“ и с два билета за Мадагаскар! Как ще ми го обясниш?

Кит погледна трескаво към Доминик, за да разбере дали е попил информацията. Отговорникът по забавленията обаче беше зает да

отпива от чашата си, докато балансираше с лакът върху ръба на хамака.

— Сигурен ли си, че виното е шамбрирано? — попита го Кит саркастично. — Шели го обича именно така — със стайна температура.

После наклони хамака с крак, при което заля любимия на Шели с вино и го изтърси на земята.

— О, извинявай...

— По дяволите! — възнегодува Доминик и се отправи към бунгалото си за пешкир.

Шели въздъхна.

— Щеше да е много по-лесно, ако вие, мъжете, имахте еленови рога, не смяташ ли? Според мен това е съществен недостатък в направата ви.

— Тръгнах да те търся, за да ти обясня за билетите — поде Кит тихо. — Съжалявам, задето те подведох. Но толкова отдавна нямам пари... Да, най-накрая наистина открих, че има нещо, от което парите не са в състояние да те откупят: лишенията! Всъщност, наложи се да използвам парите от наградата, за да върна борчове към приятели и кредитори. Именно затова замених билета си за връщане срещу два в икономичната класа — продадох единия на някакъв тип, който много искаше да се качи на самолета. Затова не разполагах с пари да платя гаранцията на Коко.

— А Мадагаскар?

— Изненада за теб. Истински меден месец. Бягство от сегашния кошмар, възможност да се опознаем по-добре без изпитателния поглед на Габи, на камерата и на цялото население на Великобритания. Вярно, в началото желяех само парите. Въобще не ми влизаше в сметките да те харесам! Имал съм си достатъчно разправии с жени през живота, бог ми е свидетел. Господи, а и ти си толкова вбесяваща... но и страшно забавна. Пък и навита... Всеки път, когато се целунем, изпадам в еуфория. Така се възнасям, че мога да се кандидатирам за летец. Никога не съм срещал жена като теб. Това е истината, Шели Грийн... и ми се ще да те опозная по-добре.

Лицето му, с очертани светлосенки под светлината на запалените факли, не позволяваше на Шели да види съвсем ясно изражението му, но ѝ допадаше онова, което чува.

— Продължавай — насърчи го тя.

— Постоянно повдигаш живака на моя романтикометър. Но не исках да ти съобщя за изненадата, преди всичко да е готово. И най-малко в моторницата, пред Коко. Исках да съм сигурен, че ще склониш да дойдеш. И че няма да кажеш нищо на никого. Не си го направила, нали? Не си казала на никого какво стана? — попита той с копнеж в неустоимите си зелени очи.

Шели поклати глава в отговор на въпроса му; поклати я, невярваща на думите му. Приемаше твърдението на Кит Кинкейд за истинските му чувства към нея по начина, по който светът приема твърдението, че Майкъл Джаксън никога не си е правил пластична операция. Нямахше начин някога отново да се хване на лъжите на този вагабонтин, никакъв начин.

— Наистина ли? Билетът е за мен, така ли?

Господи! Кой крепи този брак? Защо постоянно му прощава? Е, сигурно има връзка с някои от предишните ѝ гаджета. Челестът от Академията, чийто инструмент бе по-често в прегръдките му, отколкото тя; или онзи флейтист с чувствените устни от училище... Но едно момиче не е в състояние да оцелее дълго до човек, чиято първа работа сутрин е да пусне сопранова ария на касетофона. Следваше ужасът на случайно уговорените срещи с техните спираловидни, безсмислени разговори, докато се пият коктейли без никаква ясна крайна цел в далечината... Вероятно затова желаше безрезервно да повярва на Кит. Подобно на всички самотни жени, страдащи от липса на чувства към тях, тя се опитваше да разчете посланието му, но текстът сякаш бе написан на санскритски.

— Наистина ли желаш да дойда с теб? — чу тя собствения си разтреперан глас. (Внимание, пеперудке, приближаваш пламък!)

Кит я докосна по ръката и Шели се разтопи от ласката му все едно е масло, изложено на тропическото слънце. Защо да преустанови пътешествието към самоунищожението си точно сега? В лимузината той я бе попитал какво има да губи. Нищо особено, ако се изключат самоуважението ѝ, спестяванията и разума ѝ.

Шели рязко се отдръпна от ръката му.

— Съжалявам, но току-що проверих нивото на живака в нашия романтикометър; официално и двамата сме покойници.

Доминик се появи, вече облечен в костюма си за бала: кожено сако и панталони и камшик с шипове в ръка. За негова приятна изненада Шели го придърпа в хамака и се нахвърли върху шията му с ентусиазма на вампир.

Кит вдигна отчаяно очи към небесата и в този момент видя как Габи и екипът ѝ ги приближават с чадъри над главата.

— Олеле! — простена той. — Само това липсваше!

Нахълтвайки под навеса, Габи тръсна глава, за да отцеди водата от косата си.

— Шели! Доминик! Ето къде сте били! Къде ли не ви търсих, влюбени пиленца. — Направи знак на Мълчаливия Майк да се приближи. — Доста неочакван еротичен обрат за документалния ми филм, не мислиш ли, Кинкейд? Имаш ли да кажеш нещо на нацията?

Даде знак на Влекача да насочи камерата към отхвърления жених.

— Започва да ме гризе чувството, че жена ми губи интерес към мен.

— Нима? Кое те кара да мислиш така? — подкани го Габи.

— Струва ми се, че по време на медения ни месец лиже този облечен в кожа сексуален жребец със златни халки по тялото.

— Простете му, драги зрители — заговори Шели направо пред камерата.

— Аз поне съм мъж. А на това недоносче, което целуваш, на практика му предстои полово съзряване. Какво ще правиш с него: ще го превърнеш в свое гадже, или ще го осиновиш?

— Няма нищо лошо да си падаш по по-млади мъже... Тъй като вие, мъжете, никога не пораствате, няма особено значение, не смяташ ли? — сръза го Шели.

— Слушай, наистина трябва да си поговоря с теб. Насаме — настоя Кит, без да се интересува нито от съпротивата ѝ, нито от телевизионните зрители.

— Няма начин — намеси се Габи строго. — Госпожа Грийн трябва да остане на снимачната площадка. Предстои ѝ да изиграе нова роля... Сцена, в която мъжът не е гълъбът, а жената — статуята, върху която той се изсира.

— В името на старите времена — умоляваше Кит.

— Ха! — изсумтя Шели. — Какви „стари времена“?

— Искам само да си поговоря с теб, Шели. Няма да те карам да изпробваш военен изстребител.

— Щеше да ми е по-лесно — простена Шели раздражено, но все пак стана от хамака.

— Означава ли това, че все пак ще дойдеш с мен?

— Разбира се. Как иначе ще успея да те халосам с кокосов орех по главата, да те метна в басейна и да инсценирам нещастен случай на удавяне?

Шели вече бе започнала да разбира колко тънка е чертата между сексуалната неудовлетвореност и убийството.

— Паспортът ми, самолетните билети и всичките ми пари са изчезнали — изтърси Кит в момента, в който се отдалечиха. — Само един човек разполагаше с ключ — Коко.

— Коко? Дал си ключ на Коко? Защо си дал ключ на Коко?

Обикновено има една-единствена причина мъж да даде ключ от стаята си на жена и тя не бе, за да му подгъне пердетата.

Независимо от натъртванията на горката жена, Шели вече мразеше маниакално Коко. До тази вечер ненавистта се надигаше само при светски събития, но оттук нататък щеше да я мрази поне по сто пъти на ден. Да го формулира така: ако талибаните решат да нападнат острова и никой не предупреди Коко, която в този момент си е наумила да се поразходи с миниатюрна минипола по главната улица, Шели нямаше да има нищо против, призна тя пред себе си.

— Налагаше ѝ се да се скрие от Гаспар, но кучката ме е ограбила. Няма друго обяснение. Знам, че в момента е в гимнастическия салон на хотела. Няма да успея да се промъкна до женското отделение за персонала, но ти би могла...

— Коко ли се готвеше да заведеш на Мадагаскар? — попита Шели, обзета от внезапно, тъжно прозрение. — Господи, няма друго обяснение защо се преструваше, че се готвиш да заведеш мен. Да ме прилъжеш да ти възвърна билетите, нали?

Кит не бе Троянски кон, а Троянски мъж. Бе го допуснала да се вмъкне в нейната крепост, като го смяташе за подарък, а той се оказа пълен с изненади.

— Шели.

Обви бедрата ѝ с ръце и я придърпа към себе си. Докато от Доминик лъхаше на заучено прелъстяване, Кит излъчваше естествен чар. Само да успее да престане да мисли за прелестния му език, който прави чудеса с нея...

— Защо да ти помогна?

— Ами като начало, за да си получиш обратно парите за гаранцията. Съдът оневини Коко. Парите ти са в портфейла ми.

— О, по дяволите! — възкликна Шели.

От този ужасен меден месец оставаха само още три дни, мина ѝ през ума. Трябва да се опита да се стегне и да ги издържи, освен ако не извади късмет и не умре междувременно.

— Ще ти обясня всичко, повярвай ми, но след като вземеш обратно нещата ми. Сега не разполагам с време. Въпрос на живот и смърт е.

Кит говореше настойчиво. По лицето му пробягваха множество изражения и решимостта на Шели се отпусна като ластика на най-старите ѝ памучни гащи; гащи, каквито Коко, естествено, никога не е притежавала. Именно затова десет минути по-късно тя се озова в помещението за женския персонал, скрита зад слънчевите си очила от образа на робиня на любовта. Опита се да не прихне при вида на надписа на вратата: „Тъй като е нередно да се канят хора от противоположния пол в спалните, предлагаме да вършите това във фойето“.

Самотният пазач ѝ посочи стаята на Коко на първия етаж. След секунди долепи ухо до ключалката като камериерка. Отвътре не се чуваше никакъв шум и не се виждаше никаква светлина. Със сърце, опряло в сливиците, Шели завъртя топката на вратата и влезе в стаята на своята съперница.

Първо откри, че глезенът ѝ е създаден да уцелва масичките в тъмнината. Стараейки се да не извика от болка, тя се запита как допусна Кит да я уговори да извърши подобно нещо. Явно не можеше да разчита на себе си да стои далеч от този мъж. Ще се наложи да се обърне към съда да ѝ издаде забрана да го доближава. А също и да си наеме частен детектив, който да я предпазва да прави тъпи неща, например да нахълтва в спалнята на — в този момент лампата светна — маниачки психопатки.

Коко стоеше в центъра на помещението по бельо във фламинговорозово, насочила малък пистолет право в гърдите на Шели.

— Господи, за какво е този пистолет, Коко? Да, разгарът на туристическия сезон е, но това не означава, че трябва да ни изпозастреляте!

— Опасявах се да не е Гаспар. Това е моята предпазна мярка. Как да кажа: моята гаранция за безопасен секс.

— Дай ми паспорта, билетите и парите на Кит. Онези, които открадна. Не е за вярване! След всичко, което стори за теб. Не е много красива постъпка, нали?

Обучението ѝ в Кралската академия по класическо възпитание си казваше думата.

— Съжалявам, но планът не е такъв.

— Не е влизало в плана ти, предполагам, Доминик да ме чака до басейна, но ако не се появя до пет минути, ще извика управителя.

— Доминик? Въобразяваш си, че чака теб? — Коко погледна мрежестите чорапи на Шели. — Разсмиваш ме. Защо не свалиш слънчевите си очила, за да видиш колко нелепо изглеждаш.

Шели смъкна очилата, които бе забравила, че носи.

— За твое сведение Доминик ме намира за доста привлекателна.

— Да, това влияние на алкохола върху мъжете е известно.

Шели усети как побеснява. Посегна, сграбчи Коко за косата и дръпна с все сили прочутите черни къдрици.

Затова не видя насочения към нея крак на Коко, а само стената, която изведнъж застрашително се приближи към лицето ѝ. Падна размазана и зашеметена на пода, а главата ѝ се завъртя.

При наличието на амазонка с пистолет, устремила се към не особено смела преподавателка по класическа китара, не бе трудно да се предвиди резултатът. Шели се разкрещя с пълно гърло.

Коко ѝ запуши устата. Шели впи зъби в ръката ѝ и я принуди да изпусне оръжието. Хвърли се към него, но Коко настъпи ръката ѝ и я закова на място като прободена с карфица пеперуда върху табло. Сетне промърмори нещо, което Шели предположи, че на френски означава: „Сбогувай се с яйчиците си, скъпа“. Отчаяно се помъчи да се вкопчи в каквото и да било. Напипа флакон с дезодорант и напръска очите на Коко. Жената падна на пода и започна да се гърчи, покрила лице с ръце. За миг Шели бе готова да провери дали в хотела има хомеопат,

но веднага се отказа от намерението си. Вместо това се възползва от състоянието на Коко, грабна пистолета ѝ, после измъкна от чантата до леглото паспорта на Кит, портфейла и самолетните билети. В коридора се чуха стъпки и осветлението отвън светна. Коко, със зачервени и сълзящи очи, се надигна и скочи през прозореца на първия етаж с лекотата на балерина от Большой театър.

На Шели не ѝ оставаше друго, освен да последва примера ѝ, макар и далеч не така грациозно. Съзнаваше, че най-доброто ѝ постижение ще бъде да не се простреля в крака, тъй като бе напъхала пистолета и документите под мрежестия си чорап. Предпазливо провеси крака през прозореца, а после, подобно на лавина, се свлече по стената на сградата — пътем се хващаше за пълзящите растения и клоните, до които успяваше да се добере. Накрая, с изяществото на чувал с картофи, цопна в локвата дъждовна вода три метра по-долу.

От хоризонталното си положение виждаше как луната се люлее като пияна на фона на облачното небе, но все пак даваше достатъчно светлина, за да проследи с поглед стройната фигура на Коко във фосфоресциращо бельо, която се шмугна сред сенките, устремена към плажа. Най-после Шели, накуцваща и залитаща от падането, се добра до брега. Задухалият в лицето ѝ силен вятър направи по-нататъшното преследване невъзможно. През започналия отново да вали дъжд виждаше само светлините на огромния плавателен съд. Клиперът, докаран за възстановката на колонизирането, се мяташе във водата и се удряше странично в туристическата подводница, подарена от френското правителство за празненството.

Шели се върна, куцукайки, при хамака до басейна, но Доминик и екипът на Габи се бяха оттеглили на завет. Спря под лампата да разгледа плячката, за която рискува живота си. Прелисти паспорта и видя снимката на Кит — имаше пиратски вид. (Господи, дори на паспортната снимка изглеждаше дяволски привлекателен, а на своята тя приличаше на човек, току-що арестуван за опит да изкара язовец от дупката му с помощта на сопа!) А по-надолу... Погледът на Шели се плъзна по-надолу и тя издаде звук, все едно се пука автомобилна гума.

С ясни, черни букви под снимката на Кит бе изписано името на друг човек.

Шели усети началото на мигрена в лявото си слепоочие. За Кит Кинкейд истината бе не само неприсъща, а направо съвършено

непозната.

Брулена от вятъра, стоеше под дъжда онемяла от тази негова най-нова измама, дълбоко замислена — нещо, което, Шели трябваше да признае, напоследък съвсем трудно ѝ се удаваше. Разгледа фотогеничните черти на Кит. Предполагаше се, че можеш да четеш ума на американците като отворена книга, но нейният съпруг янки се оказваше абсолютно непознат йероглиф. Защо постоянно бе така тайнствен? Съвсем като шпионин. Представа нямаше за кого работи Кит, ала изпитваше доста силни подозрения, че е за врага.

13. ДВОЕН АГЕНТ

РАЗЛИКА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПОЗИЦИИТЕ

Мъжете смятат, че „Едновременен оргазъм“ е застрахователна компания.

Затова любимата поза на жената в леглото е чешката: той се моли като куче, а тя се обръща другата страна и се преструва на мъртва.

— Рупърт Рочестър от Рутингтън? Барон? Ти се казваш Рупърт Рочестър? — После малко по-бавно: — И си барон?

— Знаеш ли, не е редно след здрачаване да се разхождаш с портфейл в ръка.

Това бяха първите думи на Кит, когато я завари вторачена в паспорта му под светлината на факлата, а портфейлът му се валяше в краката ѝ. Кит го вдигна и го отвори; с облекчение откри, че всичките пари са налице.

— Рупърт Рочестър? — повтори тя потресено.

— Ами, всъщност, да — подметна той нехайно. — Не споменах ли, че пътувам под фалшиво име?

— От Рутингтън? Барон?

Съпругът ѝ явно имаше способността да сменя кожата си като змия; правеше го със свършена лекота. Кой всъщност беше този мъж? Съпругът ѝ трепна под изпитателния ѝ поглед.

— Ами... Хмм... Това е името, което приех след брака.

— Ти си женен? — Думите изскочиха трескаво от устата ѝ. — За друга, освен за мен? Какъв си ти? Мормон? Свършено добре помня, че първата графа във формуляра гласи: „Неомъжена/Неженен“, нали?

— Ами умствено, емоционално и физически съм неженен. Но от техническа гледна точка: да, женен съм.

— Значи си... — Тя се опита да накара застиналия си мозък да заработи. — Двуженец.

— Слушай, всъщност звучи по-привлекателно, отколкото е в действителност. Истината е, че ти се налага да хвърляш боклука на две места.

Няколко неща хрумнаха на Шели едновременно:

- 1) Как така не видя островърхата му опашка?
- 2) Как напъхва копитестите си крака в маратонките?
- 3) Трябва да избяга!

Решение номер три ѝ се стори най-приемливо. Шели се завъртя на пети и, доколкото ѝ позволяваше натъртеният глезен, се понесе под стичащия се порой към бунгалото си, където залости вратата зад гърба си. Да, досега живееше в мъгла, но тя започваше да се разсейва. Кит Кинкейд просто е дирижирал емоциите ѝ, а тя откликваше, все едно водена от невидима диригентска палка. Но последните разкрития сведоха температурата на жарта ѝ до тази на арктическо езеро.

О, благодаря ти, вагино моя, нахвърли се тя върху органа си. Много ти благодаря, че ме забърка в тази каша. Замисли се дали да не отстрани по оперативен път сексуалността си. Да, точно така. Ще оперира либидото си.

На вратата се почука. Но понеже се отказа от секса, тя бе свободен човек. Просто няма да отвори, а първата ѝ работа сутринта ще бъде да се настани да живее в някоя пещера и ще се посвети на калиграфия.

Кит продължаваше да тропа по вратата.

— Знам, че звучи ужасно, но не е каквото си мислиш. Пусни ме да вляза, Шели. Дай ми възможност да ти обясня.

— Разкарай се, Рупърт!

Шели прибра пистолета на дъното на чекмеджето, под бельото, съблече идиотските си дрехи, за да си сложи нормални, и като взе пакет цигари от минибара, запали една. Доста дръзко за жена, която не пуши!

— Отвори ми вратата, за да се подслоня от дъжда. Направо ще се удавя. Всичко ще ти разкажа. Моля те, Шели, пусни ме.

— Разкарай се, Кит. Не желая да те видя. Не знам как да те накарам да го проумееш, освен с... помощта на пистолет.

— Да, имам съпруга, за лош късмет. Но се чувствай свободна да я наричаш Плодяща се Сатана.

— Снимката в портфейла ти — досети се Шели. — Продължавай, слушам те.

— Както ти споделих, изпаднах във вакуум след участието си в сапунената опера и тръгнах да пътувам: Катманду, Гоа, Тайланд, Чанг Май, Маракеш, Бали, Бонди... Срегнах Пандора в Тайланд. И тя бе тръгнала да обикаля света. Преживяхме някои страхотни приключения. Това ни сближи, нали разбираш? Освен това се привличахме, защото бяхме съвършено различни. По време на пътуванията си развих имунитет срещу малария, тиф и хепатит, но не и срещу... Пандора.

— Виж, пробвай да сведеш разказа си до петдесет думи или дори по-малко — предложи Шели ледено иззад вратата. В края на краищата ѝ предстоеше да се оттегля в пещера. — Как тази твоя съпруга стана толкова заразна?

— Добре, ще ти представя краткия вариант. Мога ли да вляза? Тук продължава да е страшно мокро.

— Много се радвам — извика Шели.

Ако имаше властта да се разпорежда, щеше да заповяда да го бичуват с въжета, напоени със сол, а после да го разпънат върху пясъка, за да го оглозгат раците.

— Оказа се грешка. Оженихме се прибързано след два месеца познанство. Налагаше се, за да избегнем имигрантските формалности. После, в някаква разправия за дрога, убиха брата на Пандора и тя наследи дела му... Оттогава започна да се променя. Вече не се смееше на глупавите ми шеги. Започна да критикува облеклото ми, музиката, която слушам. Накара ме да се разделя с приятелите си и ме мъкнеше по снобските си събирания със снобските ѝ приятели.

— О, клетият — коментира Шели с леден сарказъм. — Сърцето ми кърви за теб. Наложило ти се е да покоряваш върховете на обществото, а на теб ти се завива свят от височините. Обърни се към „Амнести интернешънъл“.

— Може и да не го знаеш, Шели, но когато любим човек се отвърне от теб, доста боли. Психиатрите май го наричат отхвърляне. Помня, че ми идеше да се навра в някой пепелник и просто да си умра. Толкова я харесвах.

Шели изсумтя презрително.

— Ако си я обичал толкова много, защо не се опита да спасиш брака ви?

— Направих го, за бога. Четох какви ли не книги, ходих по психиатри. Междувременно тя търсеше рецепта как най-добре да прикрие вкуса на стрихнина, с който възнамеряваше да ме нахрани. Но какво ли значение има, след като сега съм на път да умра от пневмония.

Защо да му вярва? Той отново не ѝ казва истината. Пробутва ѝ украсена с измислици версия.

— И какво? — попита Шели. — Искаш да ти повярвам, че след всички преживени прежеждия по време на пътуванията си — лавини, горски пожари, урагани, гръмотевични бури, ухапвания от змии, земетресения — не си успял да се справиш с един брак?

— Спести ми треторазредния си сарказъм, Шели. Получих го в достатъчна доза по време на брака си. Едно семейство е в състояние да оцелее без любов, но не и без взаимно харесване.

— Продължавай — отсече безмилостно Шели, почти налапвайки фаса. — Стигнахме до момента, когато тя вече не би говорила дори на цветята ти, ако не присъства адвокатът ѝ, нали така?

— Точно така. Онова, което не знаех за англичаните от техните прослойки, е, че те никога не се женят по любов. Пандора се омъжи за мен само за да отмъсти на баща си.

— А, значи стари семейни дрызги — прозина се Шели. — Измисли нещо по-приемливо, Кинкейд.

— Повярвай ми — точно това исках да направя. Затова я напуснах. Както и да е. Когато корумпираният ѝ старец получи сърдечен удар — Пандора си го обясни с шока след смъртта на брат ѝ — тя оглави компанията.

— И?

— Ами с две думи: тръгна по пътя на баща си.

— Продължавай, Рупърт. Досега нищо не обяснява защо използваш фалшиво име.

— А, това ли. Ами по онова време Пандора започна да се притеснява заради присъдата ми за наркотици в Щатите и...

— Присъда за наркотици? Измамник двуженец, на всичкото отгоре обвинен, че е замесен с наркотици? — Шели дръпна така силно

от цигарата, че едва не глътна фасата отново. — Историята ти става все по-забавна и по-забавна.

— Обвинението срещу мен е само заради „Екстази“.

— О, какво огромно облекчение — увери го тя с дълбоко презрение.

— Пандора се опасяваше да не би обвинението срещу мен да ѝ попречи да пътува по света и затова ми извади фалшив паспорт. В Тайланд се ожених за нея под фалшиво име, което тя избра — Рупърт Рочестър. Добави барон, за да впечатлява приятелите си. Но истинското ми име е Кит Кинкейд. Опитвам се да кажа, Шели, че направих ужасна грешка. Искам да започна отначало. Само защото бях без пукната пара и отчаян...

— ... си представи, че ще участваш в спонтанна женитба, включваща меден месец в тропика, с всички платени разходи и това ще ти послужи като начин да се измъкнеш от Англия — довърши вместо него Шели оскърбено.

— Е, в общи линии, да.

— Затова ли носеше онази руса перука, когато се оженихме?

— Ами, да. Винаги съм разчитал на един начин да се справиш с всяка криза: да отстояваш позициите си, да преодолееш страховете си и после да лъжеш възможно повече!

Шели продължи с кръстосания с разпит.

— А заснетият материал от Габи? Там не си маскиран. Ако бягаш, появата ти по телевизията в най-гледаното време няма ли да разбули малко прикритието ти?

— Докато излъчат шибаното ѝ предаване в Англия, ще бъда в безопасност на Мадагаскар, където никой няма да ме открие. Но не мога да тръгна, преди да приберем остатъка от парите си от Габи утре.

— С други думи, обясняваш ми, че малко или много си ме използвал! И то през цялото време!

— Първоначално — да, признавам. Бях отчаян. Нямах друг шанс, освен да бръкна в шапката и да видя дали ще извадя нещо. Но после... започнах да изпитвам чувства към теб.

— А аз съм на ръба на нервна криза. — Шели запали нова цигара от фасата. — Защо да вярвам и на думичка от целия този порой, който изля пред мен?

— От време на време съпрузите се превръщат и в хора. Мога да те направя истински щастлива, Шели.

— Как? Да не би да си тръгваш?

— Да, но с теб. Отиваме в Мадагаскар. Веднага щом ми дадеш билетите.

— Аз? Да дойда с теб? В Мадагаскар? В никакъв случай. Вече никога никъде няма да ходя с мъж.

— Да, да, разбирам те. Майка ти е била права през цялото време: всички мъже са копелета, а вие, жените, сте прекрасни.

— Чуй ме, Кинкейд! Не съм ядосана, задето съм жена, а защото ти си такъв негодник.

— Ти ме обвини, че се държа като жена, нали? Е, а ти се държиш като мъж. Ето ме пред теб. Обричам ти се, а откривам, че прекалено много те е страх да се обвържеш!

— Нямам никакви проблеми с обвързването! Именно заради обвързване съм в тази каша. Би трябвало да ме натикат в дом за душевноболни, задето се омъжих за теб!

— Добре де, баща ти се е провалил, разбирам. Чувстваш се наранена. И сега, за да избегнеш ново предателство на мъж, си готова да саботираш връзката ни, като се навиваш, че вече не ме обичаш.

— Не е вярно. — Шели направи пауза, за да придаде по-голям драматизъм на думите си. — От самото начало не съм те обичала.

— Отвори вратата и ми го кажи в лицето.

Тя отвори вратата и му го повтори в лицето.

Той попита:

— Мога ли да те целуна?

— Само ако ми разрешиш да оставя цигарата в устата си.

Хвана я за китките, притисна я към вратата и залепи стегнатото си тяло към бедрата ѝ. Извади цигарата от устата ѝ и я целуна така продължително и чувствено, че ѝ прималя.

— Какво ще кажеш, ако те отведе в леглото? — попита той с грейнали от тъмни желания очи.

— Ще кажа, че не ми е възможно да говоря и да се смея едновременно — отвърна тя и го отблъсна.

Ще успее да сложи под контрол похотта си; трябва да го стори. Иначе ще се окаже, че е само вегетиращ организъм — сляпо,

безмозъчно морско водорасло, като онези, които видя на дъното на океана.

— Така ли? А, между другото, връщам си заема. — Напъха парите в ръцете ѝ, но не я пусна. — Леле, какви са тези синини и натъртвания? О, скъпа, заради мен ли ги получи? — Кит прокара нежно хладния си пръст по ръката ѝ. — Предписвам ти пълна почивка на легло поне една седмица. Лекарско нареждане.

— Лекарско, така ли? Още една лъжа. Предпочитам да ми бият смъртоносна инжекция, вместо да си легна с теб — заяви Шели, но не понечи да се измъкне от ръцете му.

— Не бива да отхвърляш обичта, скъпа. Все едно да се лишиш от въздух. Смъртността сред жените, които често правят секс, е наполовина по-малка, отколкото сред момичетата, които се въздържат. Освен това сексът придава на жените по-голяма устойчивост срещу стреса, изчиства кожата, увеличава търпимостта към болка, подобрява кръвообращението, заздравява костите, подсилва паметта, намалява риска от сърдечни болести и прави гърдите по-стегнати.

— Ти пък откъде знаеш?

— В сапунената опера играх лекар гинеколог. — Кит се усмихна ведро. — Е, майка ти те е учила да се съпротивляваш на мъжете, но аз ще те науча на други неща. Например как да предизвикваш контракции на вагиналните мускули по време на оргазъм.

— О! — Отново онова, същото „О!“. Сърцето ѝ биеше като на боксьор по време на тренировка. — И какво би предписал един... лекар за тези мои ожулени места?

— Пълно сливане на корем в корем — отвърна той и нежно целуна синините по ръката ѝ.

Тялото ѝ моментално я издаде. Предател, нарече тя подмокрените си слабини. Кит я взе на ръце и я отнесе до леглото. Тялото му излъчваше енергия и топлина. Какъв шанс има една жена? Мъжът стопява цялата ѝ логика и сдържаност. Веднага щом я постави върху възглавниците, започна да ближе тялото ѝ с онази самозабрава, която мъжете обикновено пазят за чиния с миди. Той легна отгоре ѝ и у нея чувствата преляха като шампанско. Най-последно, останала без дъх, Шели Грийн бе готова да се впусне в консумация на брака си. От устните ѝ се изтръгна дълга, дълбока въздишка.

За един кратък миг ѝ хрумна, че от брака им все пак вероятно ще излезе нещо. Вече нищо не бе в състояние да ги спре...

ПРЕКЪСВАМЕ СЪБЛАЗНЯВАНЕТО ЗА ИЗВЪНРЕДНА НОВИНА!

Трясъкът бе оглушителен и ужасяващ. И не можеше да бъде сбъркан с нищо: избухване на бомба! Кит скочи и полугол застана до прозореца.

— Корабът за възстановката! Гори! Сигурно е дело на Фронта за освобождение.

Готовата за съвкупление Шели откри, че в момента е доста безразлична към политическите реформи. Повика го в леглото, готова да се впусне в страстно, енергично любене. Искаше да се отдаде на райска консумация, и то в момента, независимо дали се осъществява терористичен акт или не, по дяволите!

Кит обаче не се върна. Тя неохотно нахлузи ризата му и отиде при него на балкона. Кеят също бе в пламъци, които се издигаха високо към небето. От топлината се възпламениха фойерверките, приготвени за тържеството, но отложени за по-късно поради силния вятър. Внезапно буреносното небе се изпълни с фантасмагорични блещукащи светлини.

Управителят тичаше по плажа пред бунгалото на Шели и обясняваше на всеки, готов да го изслуша, че туристическата подводница е открадната. Далечният вой на сирени оповести пристигането на линейки и полицейски коли. Гости в карнавални костюми тичаха от „Каравелата“ към плажа да разберат какво е станало.

— Трябва да отида до стаята си — обяви Кит ненадейно.

— Какво? Сега ли? Защо?

— Паспортът и билетите у теб ли са?

— Да, но... — Изглежда смаяно Кит. — Не знам дали си даваш сметка, но съпругът не бива да губи сексуалния си интерес към жена си преди, а след консумирането на брака!

— Не губя сексуален интерес към теб — сряза я той и облиза многозначително устни. — Как можеш да говориш така? Съжалявам, но случаят е спешен. Трябва да вървя.

Свали бързо ризата си от гърба ѝ и я навлече.

— Тогава ще дойда с теб — заяви Шели и посегна към чифт джинси.

— В никакъв случай!

Тя застина на място. Механично изстуденият въздух в стаята стана лепкав.

— В никакъв случай ли? — повтори тя. Кит погледна към пода, потънал в свой собствен тъмен свят. — Защо? Какво криеш този път? — Под повърхността на всекидневния живот Кит явно живееше и в друг свят. — Каж ми. Обясни ми.

Кит гузно чупеше пръстите си все едно наказваше ръцете си.

— Какво искаш за вечеря, Шели? Консервена кутия с червеи ли? Защото точно това ще получиш, ако продължаваш да ме разпитваш по този начин.

— Чудесно. Тогава да се обадим на рум сървис. Сервитьор — извика тя в слушалката, — консерва червеи и отварачка, ако обичате.

— Къде си ми сложила паспорта и нещата? — попита той, започнал да тършува из вещите ѝ.

— Няма да излезеш оттук, преди да си ми обяснил какво, по дяволите, става — извика Шели, препречила вратата.

Кит прокара раздражено ръка през косата си.

— Просто ще се наложи да проявиш доверие към мен — изрече лаконично той.

Отново става дума за доверие, помисли си Шели. Не е ли то сред първите жертви по време на война? Май ѝ оставаше единствено да предприеме собствено разследване. Сговорчиво му подаде скритите документи и го пусна. После се облече светкавично и го последва. И двамата избегнаха сблъсъци с полицаи, пожарникари, истерични гости и падащи кокосови орехи, но той продължаваше да не си дава сметка, че го преследват. Накрая стигнаха до бунгалото му в другия край на курорта. Пред вратата имаше чинии, доставени от обслужване по стаите, и с нарастваща паника тя забеляза, че яденето е за двама.

Щом той завъртя ключа, тя застана до него и стисна лакътя му.

— Кого, по дяволите, криеш вътре? Коко ли? Или тайнствена спътничка? Да не би да е Елвис Пресли? Или Осама бин Ладен?

Преди да успее да я спре, Шели Грийн го избута и влезе в стаята. От изненада застина на място, а от дрехите ѝ по пода се стичаше дъждовна вода. Телевизорът беше включен. При рязкото ѝ нахлуване се изправи възрастна мулатка. Но не това смая Шели. На пода пред телевизора седеше осем-деветгодишно момиче и пъхаше чипс в зяпналата си от унесеност уста.

Шели се извърна да погледне Кит, застанал зад нея.

В първия момент той очевидно не съобразяваше какво да каже, после сви примирено рамене.

— Шели, запознай се с дъщеря ми Матилда.

— Ти си... баща?

— Тъхъ...

Шели енергично разклати глава сякаш искаше да изтръска влязлата вътре морска вода.

— Значи не само съм ти съпруга, но съм и мащеха? — Изпадна в пристъп на кашлица, достоен за туберкулозно болен. — Господи! Преподавам на деца по цял ден. Алергична съм към тях. В определени дни направо ги ненавиждам!

Матилда я изгледа подозрително, надигна се от пода, приближи Шели и я изрита яростно по глезена.

Очевидно се слагаше началото на чудесно приятелство.

14. СЕКРЕТНА ИНФОРМАЦИЯ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПРИЗНАВАНЕ НА ГРЕШКА

Мъжете никога не признават, че са сгрешили.

Жените признават грешките си... като започват това, че са се омъжили за тип, който не е в състояние да го стори.

— Мати, това е моя приятелка — Шели. Сигурно изглежда, че не се разбираме особено...

— ... но дълбоко в душата си се ненавиждаме! — Поради стягането на мускулите в гърлото ѝ Шели говореше все едно я душаха. — Защо не ми каза, че имаш дете?

— Защото постоянно повтаряш, че не обичаш хлапетата. Заради нещо, свързано с непредсказуемите им отделителни навици, така ли беше? — Кит взе Матилда на ръце и я целуна нежно. Беше дългокрако дете, с буйни коси. Кит разреши кичурите ѝ с цвят на лимонов шербет. — Чух те да обясняваш на Габи, че децата са онова нещо, което застава между възрастните и дивидито, което гледат.

Детето на Кит извърна любопитното си, интелигентно лице към Шели и ѝ хвърли хладнокръвен, преценяваш поглед. Имаше карамелени лунички и зелените очи на баща си.

Шели разтърка глезена, където момичето я ритна.

— Колко съм глупава да не разбирам това твое прехласване да си родител! Слушай, Кит, или Рупърт, или който и да си, по дяволите. — Хвана Кит за ръкава на ризата. — Ти ме пре... — Погледна към Матилда и се автоцензуира. — П-р-е-е-б-а достатъчно. Искам истината, и то сега. Поне това ми дължиш.

— Татко, тази жена защо казва нещата буква по буква? — попита Матилда с кисела физиономия.

Кит погледна Шели с безизразно лице и пусти очи; видимо всяка готовност за битка го бе напуснала.

— Добре — промълви съкрушено той.

После благодари на детегледачката, плати ѝ и я изпрати. Прегърна дъщеря си сърдечно, настани я в леглото, пожела ѝ „лека нощ“ и изгаси телевизора.

И така, най-накрая, сред шума от вятъра, воя на сирените, крясъците на полицаите и детонациите на фойерверките Кит Кинкейд престана да лъже. След като затвори вратата, за да е сигурен, че Мати няма да ги чува, той настани Шели в шезлонг на балкона и подхвана своята изповед. Тя го наблюдаваше и слушаше напрегнато, защото всеки момент очакваше удар.

— Жената, която гледа Мати, е майката на гаджето на Коко. Онзи, дето го убили. Преди година. Когато пристигнах тук с детето преди теб и снимачния екип, имах нужда да се доверя на някого. Трябваше ми детегледачка и Коко ми помогна. Затова разполагаше с ключ за стаята ми. Дадох ѝ пари, за да е на моя страна. Парите ми от наградата се стопиха по разплащания и подкупи. Сега разбираш защо се налагаше да уредя да пуснат Коко под гаранция. Опасявах се да не каже на Гаспар, че крия хлапе. Не можеш да имаш вяра на революционерите. За да се спаси, сигурно щеше да изпее всичко на полицията, а за мен е непоносимо да застраша Мати по някакъв начин. — Въздъхна примирено. — Грижа се за дъщеря си откакто се е родила. Утешавах я, докато ѝ никнеха зъбките, гледах я, докато беше болна от шарка, и така нататък... Но колкото повече обичах Мати, толкова повече Пандора ме намразваше.

В далечината се чу тътен на гръмотевица, все едно изразяваше възмущение от името на Кит. Шели го погледна смаяно. Господи, колко пласта се крият у този мъж? Какво представлява той? Артишок ли?

— Както и да е, преди около месец Пандора ми даде ултиматум. Заяви, че индуската ни сватба а ла Мик Джагър и Джери в Тайланд не ни обвързва официално. Ако приема да взема сто хиляди лири като окончателно обезщетение и да се върна в Щатите тя вероятно ще ми позволява да виждам Мати веднъж годишно. Повече нямало да видя пари, „защото не съм спечелил правото да съм част от живота ѝ“. Дори когато говори за чувства, мисли за тях като за пари. — Лицето му се стегна от напрежение и по безупречното му чело се появиха бръчки. — Не ми трябват скапаните ѝ пари, но без детето си ще умра! Със същия успех Пандора може да ми отреже оная работа.

— Интересен начин за обезщетяване при раздяла — промърмори Шели презрително.

Защо, по дяволите, да му вярва този път?

— Заявих ѝ, че никога няма да се откажа от Мати, че ще се боря за родителските си права. — Крачеше напред-назад по малкия балкон. — Е, тя просто се изсмя в лицето ми. Никога нямало да получа родителски права, защото ще каже, че съм негоден за баща. Заплаши да съобщи в съда за осъждането ми за дрога. — Небесата се разтвориха, все едно плачеха от жал. — А и за онази история с груповия секс...

— Оргия! Трябваше да се досетя — простена Шели.

Ритмичните удари на капките дъжд по покрива на бунгалото отразяваха собственото ѝ раздражение.

— Напомних ѝ и за нейното участие в оргията. „Да — отвърна ми тя, — но не се бях дрогирала дотам, та да позволя някой да ме снима.“ Ние просто бяхме млади хора, решили да се позабавляват малко, но тя е в състояние да изкриви всичко, с цел да ме zlepостави. Няма да се поколебае да излъже и ще ѝ повярват заради произхода ѝ. Всичките ѝ чичовци са съдии. Настоя да постъпя както иска и да се разкарам от живота ѝ, в противен случай, ме заплаши, че никога вече няма да видя Мати. После сподели намерението си да замине по работа за месец, а докато я няма, да обмисля „любезното ѝ предложение“.

На оскъдната светлина Шели изучаваше хамелеона, който бе взела за съпруг. Представляваше хаос от противоречия: в един миг съвършен образ на лошото момче, в следващия — привързан, грижовен баща. Бе започнало обаче да ѝ писва от измислиците му.

— И какво стана? — попита, изпълнена с подозрение.

— В съответствие с прекрасния си характер тя закри всички банкови сметки, спря да плаща режийните. Изведнъж се оказах без пукната пара: няхах с какво да заредя колата, няхах пари да купувам храна. Кредитната ми карта бе блокирана. Започнах да обикалям супермаркета в „Хародс“, за да си припомня как изглежда протеинът — направи опит да се пошегува той.

Но настроението на Шели оставаше мрачно като небето над главите им. Тя потрепери и се загърна по-плътено в дрехите си.

— Продължавай.

— Пандора звънна да провери дали съм се отчаял достатъчно, за да приема условията ѝ. Заклех се да уведомя съда колко е стисната. И какво, мислиш, ми отговори? Щяла да каже, че ми е дала пари за Мати, но аз съм ги изхарчил за дрога и жени, защото не съм грижлив и отговорен баща. Не обличам, не храня и не се грижа за детето ни както трябва, защото — по нейните думи — съм бил използвач, разсипник, картоиграч и пияница.

— Защо не си потърси работа?

— Защото заплаши да съобщи за криминалното ми досие и да подскаже на имиграционните власти за пътешествията ми с фалшив паспорт. Ако ме депортират, въобще нямаше да получа родителски права. Такъв бе планът ѝ: да ме притисне финансово, за да приема предложението ѝ и да изчезна от живота ѝ.

— Доста тайни имаш — отбеляза Шели ледено.

Светлината от балкона на съседно бунгало изгасна. И луната вече беше изчезнала. Шели седеше в тъмнината, загледана в нищото.

— Далеч не съм идеален, съзнавам, но за нищо на света нямаше да оставя дъщеря си. Същевременно няхах пари за адвокат. А и бездруго той щеше само да ми каже онова, което и без това знаех, само дето щеше да го изрече на латински. Онзи мъртъв език, дето обичаш толкова много. — Кит се опита да се усмихне, но не се получи нищо. — А и съдилищата са склонни да взимат страната на майките, въпреки че Пандора никога нищо не е направила за Матилда.

— И тогава реши да избягаш с нея, така ли? — попита Шели, обзета от смътно безпокойство.

— Да. Звъннах на Алек, стар приятел. Оказа се, че работи! „Отчаяни и без гадже“... Е, останалото го знаеш. Шели, съжалявам, задето те излъгах, но исках едно-единствено нещо: да започна нов живот със скъпото ми момиченце. Подобно на туземците на Реюнион искам само свобода и независимост!

Направи театрален революционен жест.

— Но ти пътуваш с незаконни документи! — Гневът на Шели избухна. — Влациш необявено дете със себе си. На практика си го отвялякъл. Чувал ли си за Хагската конвенция? Всеки родител, хванат с откраднатото дете, отива в затвора.

— Знам я, разбира се. Затова именно възнамерявам да стигна до Мадагаскар: храната там е добра, не е много нецивилизовано. Няма да

екстрадират Мати оттам — не са подписали Хагската конвенция. С Алек го проверихме в интернет.

— Но какво ще стане, ако те заловят преди това? Господи! — Реалността се заби като нож в корема на Шели. — Аз съм ти нещо като съучастник.

Изведнъж си представи, че е героиня във филм като „Среднощен експрес“. Видя се как със зъби откъсва езика на надзирател и я изнасилват анално.

— Не, не си. Проверихме и Правата на детето. Разрешено ми е да изведа собственото си дете от страната за срок от един месец, така че фактически не върша престъпление. Поне засега.

— Да, бе, ако не броим двуженството, измамата и отвличането!

— Слушай. Във Великобритания стотици хиляди изчезват всяка година. На таблото за „Лица в неизвестност“ ще се появи наша размазана снимка от по-щастливи времена. Пандора ще обяви, че очаква да чуе някаква новина за нас и се тревожи за безопасността ни. След седем години официално ще ни обявят за мъртви, тя ще получи достъп до попечителския фонд на Матилда и ще живее щастливо до края на дните си. Нея само това я вълнува: някой друг да не се добере до парите на детето ѝ.

— Майката на Матилда ще страда много, когато открие, че си откраднал любимото ѝ момиченце.

— Ще страда ли? Пандора никога не страда. От време на време само я връхлита пристъп на самосъжаление. Тя е себична, жестока, безскрупулна кучка. Но ѝ желая всичко най-добро — завърши той язвително.

Шели си припомни благородната и сляпа обреченост на собствената си майка.

— Не е лесно да си майка, ако искаш да знаеш. Иначе бащите щяха да се посвещават на отглеждането — срязва го тя.

— Но аз съм се посветил! Познавам напълно Матилда! — настоя той. — Именно аз знам кога точно трябва да върне книгите си в библиотеката, колко донъти е изяла тайничко преди вечеря. Знаем коя е любимата ѝ храна, какви са скритите ѝ страхове. Пандора не я обича. Никога не я е обичала. Искане да я задържи единствено за да ме нарани.

Шели изпита известно съчувствие, но реши да го пренебрегне.

— Мястото на децата е при майките им, Кит — заяви тя.

— Божичко! Да не би да смяташ, че бащите не са достатъчно богати емоционално, за да се грижат за децата си? Подобна представа е от праисторическото време, когато се е смятало, че жените са прекалено крехки физически и психически, за да гласуват или пък да летят със самолети, или да се занимават с медицина. — Продължи да крачи напред-назад по-бързо. — Изкуството да си майка не е инстинкт, ако искаш да знаеш. Мъжете се грижат за децата си не по-зле от жените.

— Много трогателно. Значи искаш да прекараш повече време с дъщеря си. По-скоро — да излежиш повече време, защото и двамата ще попаднете в затвора.

— Родителството не е хоби. Не можеш да го зарежеш. Израснал съм без баща. Ти също. И това е оставило празнина и у двамата ни. Няма да позволя същото да се случи с детето ми! Добре, признавам силната, уникална връзка между теб и майка ти. И на драго сърце признавам, че от повечето жени излизат великолепни майки... Но те не могат да бъдат и страхотни бащи. А това хлапе определено няма страхотна майка. Пандора незабавно ще я напъха в училище с пансион.

— Училище с пансион ли? Там вече не е така ужасно, както по времето на Дикенс, за твое сведение.

Кит седна до Шели и заговори тихо, с тъга в гласа.

— Пандора гълта хапчета за сън — това го знаех, но не допуснах, че се е прирастила, а комбинацията им с алкохол я прави агресивна. В редките случаи, когато гледаше дъщеря ни, винаги заварвах Мати упоена и сънлива. Един ден открих, че Пандора я е тъпкала със сънотворните, за да не плаче. А ако все пак не е преставала да плаче, я удряла.

Шели се раздвояваше между съчувствие и недоверие.

— Пандора въобще не биваше да ражда. Трябваше да си вземе котка, за да я приспи, когато ѝ омръзне.

— Как можеш да говориш така, за която и да е майка? — прекъсна го Шели разгневено. — Ти си болен. Направо страдаш от психично заболяване, щом говориш подобни неща. Когато те изправят пред съда, можеш да се обявиш за невменяем, за да избегнеш процеса.

— Непременно, защото кой би искал да се изправи пред съдия, който не е виждал дете от 1925 година и смята, че децата предпочитат майките си. Такива хора си представят, че мама и децата стоят вкъщи

като едно време и приготвят торта, а татко се връща с месото. Няма да допусна да загубя дъщеря си — отсече той решително. — Ако оставя Мати при онази жена, горкото дете ще харчи джобните си пари за дрога само след седмица. Никой и нищо няма да ми попречи да стигна до Мадагаскар утре.

— С две думи: искал си единствено да ме използваш, за да се добереш до парите ми, така ли?

— Първоначално — да, но после ти си падна по мен и...

— Не съм си паднала! Бях тласната към теб! Ти ме прельсти!

— Не е вярно. Искях да те отблъсна. Още щом ни венчаха. Правех се на недостъпен, заминах от Лондон преди теб, наех отделни бунгала, преструвах се, че харесвам Коко, не се въртях около теб...

Всяка негова дума я изгаряше.

— Не си давай труда да ме щадиш — промълви Шели и неволно изхлипа. — Ясно ми е, че в началото си ме е използвал, но какво ще кажеш за тази вечер? Дойде само за да си върнеш билетите, нали? И ме излъга, че единият е за мен, права ли съм?

Шели усети как очите ѝ се насълзават и се сети за допира на нежните му устни върху своите.

— Не ми казвай, че жените не прибъгват до секс, когато искат да получат нещо, което желаят — напомни той.

— Но аз искам секс — призна Шели съкрушено. — Искам го откакто влязох в онази проклета лимузина!

— Харесвам те, Шели. Наистина. Колкото и да се съпротивлявах, някак си ми влезе под кожата. Забавна си, сексапилна си, умна си.

— Да, противоположностите се привличат.

— И с известен загар на лицето... — наведе се напред и проследи с пръст съзвездията от лунички по бузите ѝ, — ... и сол по косата изглеждаш все по-страхотно и по-страхотно. Всеки път, когато те видя, боксерките ми отесняват. И затова, Бог ми е свидетел, не желая да те нараня. Но Мати е на първо място.

— Бягството не е разрешение, Кит.

— Кой го казва? Ти си избягала от страх да свириш на сцената.

Шели трепна; попадението му бе свършено точно.

— Добре дошла си да дойдеш с нас, ако желаеш. Там купих малка къщичка до плажа.

Протегна ѝ ръка да се помирят.

— Чакай да помисля... Да замина за Мадагаскар с двуженец, отвлякъл дете, пътуващ с фалшиви документи и с криминално досие, свързано с наркотици, който в момента бяга от полицията... Хммм... Знаеш ли? Нямам чувството, че всичко това вече ме възбужда. Приятно ми бе да се запознаем, Кит, но преди да се разведем, има ли други нарушения, които би искал да извършиш? Да отровиш някого, например. Или би искал да ми довериш и други неща? Например, че си шпионин или извънземен. Или си спуснат от кораб на НЛО? Кит, направо си загубен!

— Загубен ли? Съвършено ясно знам къде се намирам.

— Къде си — да, но не и кой си — отбеляза тя тъжно.

— Баща съм, ето кой съм! Не искаш деца, но ако имаше дете, щеше да ме разбереш.

— Не че не искам свое бебе — възрази тя. — Но не желая да го отглеждам сама. Както е постъпила горката ми майка, защото вие, мъжете, винаги си тръгвате.

— Никога не бих изоставил свое дете.

— Да, но да го вземеш, е още по-лошо.

— Няма да ни издадеш, нали? — По лицето му премина сянка.

— Утре ще изчезнем. Ще бъдем в безопасност.

— Няма — кимна тя унило. Затвори очи като човек, готвещ се да скочи от висок мост. — Просто никога повече не искам да те видя.

— Добре.

— Добре.

Тя свали венчалната халка и внимателно я постави върху масичката.

— Не би ли се опитала поне да погледнеш на нещата от моята гледна точка? — направи последен опит Кит.

— Бих искала, наистина. — Извърна глава, за да не забележи той какво изпитва към него. — Но не мога да си протегна врата чак толкова напред.

Искаше да звучи непринудено, ала гласът ѝ трепереше от напиралните сълзи. Никога вече няма да целуне нежните му устни или да погледне танцуващите му очи. Но пък какво двуличие! Емоциите на една жена трябва да са с тефлоново покритие, за да не се чувства разстроена. Все едно я бяха хвърлили с главата надолу в ледената прегръдка на Атлантическия океан.

Докато се връщаше към бунгалото си под дъжда, Шели бе бясна на себе си, задето допусна да повярва на мъж. Потисна поредното изхлипване и призна, че когато става въпрос за научаването уроците на живота, тя определено е слаба ученичка. Защо? Защо се бе съпротивлявала срещу инстинктите си? Защото този тип бе в състояние да омае дори монахиня дотам, че тя да свали гащите си. Откри, че ѝ се искаше да го бе целунала още веднъж, да му покаже всичко, което изпитва към него, и веднага се укори за това желание. Похотта, реши тя, може да се категоризира като първостепенна пристрастеност. Но сега вече бе в стадия на рехабилитация от романтиката.

15. ПРЕВРАТЪТ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПРЕДАНОСТТА

Когато се появи подходящият мъж, жените намират сили да кажат: „Не, благодаря. Омъжена съм“.

Мъжете, от своя страна, минават направо от пубертета в прелюбодейнието.

Отначало сълзите на Шели бяха по-обилни от дъжда, но когато хлипанията ѝ попрестанаха, тя забеляза, че постоянното барабанене по покрива над спалнята ѝ определено се засилва, сякаш там са се събрали всички барабанисти на острова с инструментите си. Готически, изкривени като пръсти на вещица клони драскаха по стъклата на прозорците. Гръмотевици трещяха в унисон с пулсиращото ѝ главоболие. Шели точно се канеше да звънне в местния приют за душевноболни да разбере какви интересни занимания и терапии предлагат за новопристигналите, когато вратата на бунгалото ѝ се отвори с трясък и вътре влезе нейният мъчител, със сънливото дете на рамо.

В продължение на един нелеп момент ѝ мина през ума, че е дошъл да се извини, но отхвърли тази мисъл, забелязвайки, че Матилда не е единственият му товар. Към ъгъла полетяха две раници, последвани от менажерия плюшени животинки.

— Чакай да отгатна: тук си, защото висшето командване от Нептун е разпоредило да започне фаза две.

— Колкото и странно да ти се струва, не е така.

Обутите в розова пижамка крачета на Матилда обгърнаха бедрата на баща ѝ. Обвиха го като гигантски скоби.

— Тогава кой ти позволи да влезеш в стаята ми?

Шели облече хотелската хавлия върху памучната си нощница.

— Реквизираха бунгалото ни и го превърнаха в болница за нещастниците, станали жертва на бомбата.

Шели забеляза, че докато Мати е предпазена от дънковото яке на баща си, той е мокър до кости. Валеше вече като из ведро.

— В Лондон дори дъждът е възпитан — обясни Кит на Матилда, която се прозяваше и се разбуждаше. Сложи я да стъпи на земята. — Там се чува: „Туп, туп, туп“, а тук е: „БУФ, БУФ, БУФ!“ — Докато Матилда се смееше, той извърна лице със сериозно изражение към Шели. — Навън е направо като в библейските времена от потопа на Ной.

— Татко, знаеш ли какво все се питам?

— Какво, мила? — попита Кит и нежно я целуна по златната главица.

— Защо Ной все пак е качил и онези две оси?

Въпросът на Матилда накара баща ѝ да се разсмее от удоволствие и изненада. Този път и очите му се смееха, забеляза Шели.

Но нямаше да се поддаде на чара му.

— Не можете да останете тук.

Размахваше ръце, все едно пъдеше осите, споменати от Матилда. Ако не присъстваше момиченцето, Шели с лекота щеше да остави бушуващата в душата ѝ емоционална буря да се развихри като онази на Майката Природа навън. Неведнъж бе чувала сравнението: бракът е просто буря, която трябва да издържиш, но в момента не разполагаше с подходящия емоционален анорак.

Матилда се измъкна от прегръдката на баща си и, с ръце на кръста, тръгна към Шели като гладиатор бонзай.

— Я не се дръж лошо с баща ми! Татко е най-по-добрият!

Баща ѝ отвърна с поглед, пълен с неподправено възхищение.

— Казано от устата на невинно дете — отбеляза той. — Хайде, Шели, не можеш да ни изхвърлиш в такова време. Задава се ураган.

— Ураган? Това ли казаха в метеорологичната прогноза? Идва ураган? — Шели, вече на ръба на истерията, отиде при прозореца. Над черните води на океана летяха облаци. — Господи, какъв меден месец! Пръсни ми главата с куршум. Току-що загубих воля да живея.

Като по даден сигнал в нощта изтрещя гръмотевица. Очите на Матилда се разшириха и тя неволно изхлипа.

— О, кой ти слуша прогнозите — подметна престорено нехайно Кит и отново прегърна дъщеря си. — Единственото, в което можеш да

си сигурен, е въобще да не им вярваш, нали така, Шели? — попита той и ѝ хвърли умоляващ поглед.

— Какво? — Погледна насълзеното момиченце. — Ами, да. Никой не вярва на метеоролозите.

Кит ѝ се усмихна благодарно, а Матилда спря да хленчи.

— В основни линии те са хора, които си изкарват хляба, като зяпат през прозореца — обясни той търпеливо на дъщеря си, сложи я да седне върху леглото на Шели, започна да я гъделичка и малката се разсмя от удоволствие.

Матилда се насмя на воля, измъкна се от ръцете на баща си и се превърна във водовъртеж от активност: сновеше напред-назад, подскачаше, подреждаше част от нещата си и говореше, говореше, говореше. След минути цялата стая бе осеяна с нейни предмети: кукли Барби, лепенки на Хари Потър, плюшени животинки, наполовина изяден банан и мокрото долнище на миниатюрните ѝ бикини. Шели тичаше след нея и се опитваше да контролира хаоса.

— Хей — обади се Кит, когато дъщеря му профуча близо до него и той успя да я сграбчи. — Имам още една добра новина.

Шели, която, без да иска, бе размазала недоизядения банан върху килима, му хвърли изпепеляващ поглед.

— Ако е като последната новина, която ни съобщи, направо извикай парамедиците — посъветва го тя.

— Имам чипс — обяви той.

— Чудесно — зарадва се Матилда. — Аз съм чипсохолик — обясни тя със сериозен тон на Шели, преди да се настани на леглото ѝ, за да се отдаде на оргията си. — Кой спи тук?

— Само аз — отвърна Шели суховато.

— А какво правиш с другата част на леглото? — поиска да разбере чипсохоличката.

— Не бих казала, че се използва много — процеди Шели и хвърли многозначителен поглед към съпруга си.

Матилда щракна дистанционното на телевизора, но по всички канали на екрана се появяваха само снежинки.

— Не могат просто така да ви вземат бунгалото. Ще се обадя на рецепцията да оправим това положение — предложи Шели с компетентен тон. — Как се казва на френски: „Не желая да се проявя като безсърдечна кучка, като изхвърля баща и дъщеря в джунглата,

където вероятно вълчици изяждат малките си, докато ние говорим, но този маниакален мъж вече ме прецака достатъчно“.

— Хммм... Не знам. Но и без това няма персонал и телефоните не работят.

Шели сграбчи слушалката. Не се чу никакъв сигнал. Погледна Кит свирепо. Тътените на гръмотевиците ставаха по-силни и по-чести. Приличаха на оглушителни аплодисменти.

Той улови погледа ѝ и вдигна загрижено вежди. Едновременно с това свали мократа си риза. Гледката на загорялото му мускулесто тяло така наелектризира атмосферата в помещението, че тя достойно си съперничеше с бурята навън. Докато той, седнал по турски на леглото, започна да върти копчетата на радиото, тя се опита да не го гледа, защото позата бе подходяща и предразполагаше към любене. Защо го намира за така привлекателен след всичко, което ѝ стори, смъмри се тя.

— Според прогнозата ураганът ще подмине острова — увери ги той.

По местното радио военен оркестър свиреше стари хитове на Франк Синатра, прекъсвани от време на време от апели на френски: „Restez calme! Gardez l'ordre!“; на моменти ги превеждаха и на английски — смайващо благоволение спрямо английските туристи, които бяха приканвани да запазят спокойствие, да не излизат и да продължат да вярват на жандармерията.

— Жандармерията? Господи, значи не чуваме тътнеж на гръмотевици, а изстрели — прошепна Кит на Шели.

— Какво?

— Шели, не знам жабарския им език, но ми звучи сякаш сме в центъра на шибана революция!

Шели го изгледа за миг, преди да запуши уши с ръце.

— Съжалявам, но мозъкът ми е претоварен — простена тя. — Извини ме, но не възприемам последната информация. Всъщност, не съм в състояние да поема никаква информация повече.

Шели легна на леглото до Матилда — детето се бе сгушило под завивката и се бореше срещу съня. Трескаво запрелиства пътеводителя си. Беше сигурна, че там не е срещала да се споменава нещо за урагани или преврати. Напълно отчаяна, покри глава с възглавницата. Поради тази причина не чу отварянето на вратата при влизането на Коко. Косата ѝ, мокра от тропическия дъжд, приличаше на гнездо

преплетени червеи. Миниатюрната ѝ съблазнителна миниполичка бе изчезнала. Беше подменена с панталони в защитен цвят, военни ботуши и бронирана жилетка.

Шели я поздрави с целия ентузиазъм, с който би посрещнала смъртоносна, заразна болест.

— Какво става? — попита Кит. — Изстрели, взривени кораби, изчезнали подводници... Преврат, прав ли съм?

— Нападнато е кметството. — Коко едва си поемаше дъх. — Някои представители на властите са ранени. Полицията твърди, че редът е нарушен и има размирици. Това са глупости! Искат просто да обявят извънредно положение, за да смажат въстанието.

Кит изглеждаше разтревожен. Но самата Шели бе по-изненадана от факта, че Коко току-що използва няколко думи с по повече от две срички и малко или много ги бе подредила в правилен словоред.

— И затова, ако обичате, трябва да ме скриете.

— Нищо не сме длъжни да правим! — възрази Шели, скочила на крака. — Но бихме могли да те арестуваме.

— Точно така — добави Кит огорчено. — Особено след начина, по който ме ограби.

Коко сви рамене.

— Революцията е по-важна от теб. Парите ни трябваха. Щях да осребря билетите, за да купя бинтове и куршуми. Другарите ми са задържани. Сега трябва да ме скриете. Защото и ти имаш какво да криеш, нали? Ето я там. — Коко посочи към Матилда, сгушила се в ембрионална поза под завивката. — Няма да кажа за детето, ако ти не издадеш мен.

— Добре, ще те скрием — съгласи се Кит без секунда колебание.

— Нищо подобно! — възрази Шели.

— Нямаме друг избор.

— Ти може и да нямаш, но аз имам.

Шели подозираше, че човек би трябвало да е изпил поне две бутилки уиски, преди да му хрумне мисълта да окаже съпротива на полицейския началник.

Бурята отвън се засилваше. Градушка колкото човешки юмрук биеше по прозорците.

— Гаспар обикаля от врата на врата. Ще кажете, че не сте ме виждали. Хайде, съблечете се и правете онова, което правят

щастливите двойки. А после ще се престорите на истински ядосани, защото някой е дошъл и е прекъснал любенето ви по време на медения ви месец.

— Любене? — Шели се загърна по-плътно с хавлията. — По-скоро бих използвала водата за уста на Влекача, след като я изплюе!

— Хайде, Шели, прегърни ме — подкани я Кит с подкупващ тон и разтвори ръце.

За миг тя бе склонна да се залюлее като въжеиграч, но в следващия миг реши да не си позволи отново да излезе от равновесие.

— По-скоро бих се срещнала с теб в бракоразводния съд!

— Ще се развеждаш ли с него? — полюбопитства Коко.

— Да. Искам мъж с не толкова богат житейски опит.

— Хайде, скъпа. — Кит се опита да смъкне хавлията от раменете ѝ. — Ще си останем женени. Искам да кажа, виж само колко добре се караме. Но няма да го правим пред децата, става ли? — прошепна той и посочи заспалата си дъщеричка.

Шели отблъсна ръката му сякаш е отровна змия.

— Слушай, приятел, за мен си звездата в програмата „Най-малко желаният“. Няма да легна в едно легло с теб.

— Веднага престанете с тези глупости! — просъска Коко гневно. — Влизайте в леглото и се обичайте. Аз ще се скрия в банята.

Тя тръгна към банята, като пътем бършеше следите от мокрите си стъпки.

— Защо Гаспар те преследва? Какво си направила? — подложи я на кръстосан разпит Шели.

— Споделям мнението на гаджето си. Също като корсиканското съпротивително движение ще унищожим туризма, за да привлечем международното внимание към начина, по който френското правителство пречи на правото на Реюнион на самоопределение.

Шели се встрещи.

— Ти си терористка, така ли? — изкрещя тя толкова високо, че вероятно задвижи всички аларми на коли в Ню Йорк.

Мати скочи като ужилена.

— Шшшт... — Кит сложи пръст върху устните на Шели. — Хайде малко по-тихо.

— Аз съм член на Фронта за освобождение на Реюнион. Подкрепят ни Движенията за правата на туземното население на

аборигените и маорите. Новият ми любовник, Гастон, е ръководителят.

— Господи, а корабът? Вие ли взривихте кораба за възстановката?

Шели едва говореше от вълнение.

— Защо мислиш, че работих в тази адска дупка толкова време? На Гастон му трябваше човек, който да постави експлозивите.

— Е, наистина, кой би заподозрял една певица — довърши вместо нея Шели. Кой да си помисли, че тази празноглавка е жена, готова да извърши масови унищожения? От онези, дето са готови да умрат за убежденията си? Като освен това повлекат всички туристи със себе си? Погледна ужасена Коко. — Имаш ли представа какво е наказанието за участие в терористични актове?

Коко сви рамене.

— Никой не пострада. Беше дребен инцидент.

— Дребен? Няма такова нещо като хуманна война, Коко. Всички са нехуманни. И как се финансира Фронтът за освобождение на Реюнион? — продължи да разпитва настойчиво Шели.

— Помага ни Благотворителният фонд на Кадафи, а военното ни крило възнамерява да отвлича бизнесмени и да иска откуп за тях.

Кит се намеси в обясненията.

— Приятелят на Коко, ръководителят на революционната група, е или жизнерадостен йезуит, или мавритански марксист — зависи кой вестник четеш.

— Страхотно, няма що! Уклон наляво! — Шели плесна челото си с длан.

— Какво друго да направим, а? Французите не дават права на туземното население. Но народното движение набира скорост — съобщи Коко гордо. — Всъщност половината персонал на хотела тайно членува във Фронта за освобождение.

— Шшшт... — прекъсна я Кит.

И тримата едновременно извърнаха глава при шума от мъжки гласове. Чуваше се тропане по дървените врати.

— Това е Гаспар — прошепна Коко. — Трябва да ме скриете.

Шели препречи пътя ѝ към банята.

— Но това ще ни злепостави, ще ни направи съучастници на престъплението ти. „Съжалявам, но Коко не може да отвори вратата в

момента. Заета е да планира унищожаването на света!“; това ли се очаква да кажа?

— Ама ти си била голяма страхливка, Шели — обади се Кит, ритайки една от играчките на дъщеря си под леглото. — Не се учудвам, че си застинала на сцената в зала „Уигмор“. — Шели се престори, че думите му не са я жегнали. — Животът не е само игра с награди зад всяка врата, скъпа. Човек трябва да се бори за онова, което иска от живота.

— Не ме бива да лъжа. Не съм като теб.

— Става въпрос за старата дилема дали да направиш едно малко зло, което ще доведе до по-голямо добро в бъдеще — обясни шепнешком Кит. — Както аз излъгах, за да се включа в телевизионното състезание, та да успея да избягам с Мати, например. Умолявам те, Шели. — Хвана я нежно за раменете. — Няма да понеса да я загубя.

По вратата се похлопа силно и всички подскочиха. Коко взе спящата Матилда на ръце и изчезна в банята. Кит продължаваше да гледа Шели умолително.

Шели знаеше, че бракът не е лесно нещо, но как да преглътне и появата на преврати, полицейски началници психопати, урагани, фалшиви паспорти, укриващи се в банята терористи, разгневени бивши съпруги... Шели бе участвала в катастрофи, по-малко опасни от този брак. Отново се видя в непривлекателната затворническа униформа. Е, поне райетата са вертикални — щяха да създадат илюзията, че е по-слаба. Подаде хавлията и нощницата си на Кит с вид на мъченица.

— На едно момиче трябва да му плащат вредни, задето е омъжено за теб, Кинкейд.

Кит надяна венчалната халка обратно на пръста на Шели, свали си дрехите, загъна пешкир около кръста, разчорли си косата и точно когато тя се настани провокативно сред възглавниците, отвори вратата на Гаспар. Заедно с него в стаята нахълта воят на вятъра и талази дъжд. Едрото лице на полицаия изглеждаше като изсечено от гранит.

— Знаете ли защо съм тук?

— Ами сигурно да разискваме факта, че екзистенциализмът няма бъдеще — предположи Кит.

Въздухът се изпълни с напрежение. Кит обгърна нежно раменете на „съпругата си“.

— Терористи са поставили експлозивни на кораба, а после са откраднали подводницата. — Гаспар се надвеси над тях и ги посипа с ледени дъждовни капки. — Ще унищожа всяко дърво в джунглата, за да открия бунтовниците, сторили това — обяви той и ги лъхна с остър чеснов дъх.

— Мислех, че вие, французите, се гордеете с революциите си — обади се Кит. — Например онова мятане на камъни през 1789 година, а също и през 1968 година.

Лицето на Гаспар се изкриви в заплашителна гримаса.

— Не бива да се злоупотребява със свободата на словото, освен ако нямаш да кажеш нещо интелигентно, но случаят очевидно не е такъв. Затова си затваряй устата — заповяда и зашлеви Кит през лицето.

Кит си разтърка брадичката.

— Ако това е свобода на словото — измърмори той, — предпочитам да живея в Алжир.

Гаспар изгледа двойката както природоизследовател би наблюдавал някакъв незначителен вид насекоми.

— Режисьорката каза, че се развеждате — обяви той с тон, пълен с подозрение.

Кит мушна ръка под чаршафа и свойски погали Шели по дупето.

— Кой би оставил парче като това?

Шели, която се бореше да спечели златен медал за застинала усмивка, здравата ощипа ръката на „съпруга си“.

Кит нададе висок писък, но се опита да го маскира като закашляне.

Гаспар душеше из стаята като хрътка. Шели забеляза издънническата подутина на кобура под мишницата му.

— Видяхте ли нещо? Чухте ли нещо? Коко идвала ли е? — Полицаят прокара пръст по телевизора, а очите му продължаваха да обхождат стаята. — Тигрицата е новата любовница на Гастон Флок. Той я използва да му набавя пари, за шантажи, изнудване. Открихме също, че е превърнал малката плажна къща, наета от нея, в оръжеен склад. Сега имам заповед за повторното ѝ арестуване. Когато хванахме другарите ѝ, са я забелязали да тича обратно към хотела.

Шели рискува да хвърли поглед към Кит. Мускулче до долната му устна трепна, но той запази самообладание.

— Чувах единствено стенанията на красивата ми съпруга, приятел, а единственото, което видях, бе великолепната извивка на гърдите ѝ — отрони Кит замечтано и плъзна собственически ръка по тялото ѝ. — Нали така, скъпа? — попита, след като отново ѝ хвърли умолителен поглед.

— Тъхъ...

Шели се опита да запази неутрален тон, но не пропусна да забие нокти в ръката на Кит. Той съумя да превърне изохкването си в стенание, все едно предчувства каква наслада го чака. Шели се надяваше да го е разкървавила.

Гаспар се бе насочил към банята, размахвайки фенера си като мачете. Кит легна върху Шели, притисна тялото ѝ към леглото и разтвори краката ѝ с коляно.

— А сега, ако не възразяваш, коменданте, все пак ще ти напомня, че това е меденият ни месец. — Кит се намести по-удобно върху Шели и обсипа шията ѝ с целувки, видимо готов да се насочи към гърдите ѝ. — Явно за теб сексуалната страст е вече нещо непознато на тази възраст, но...

Полицаяте на вратата се ухилиха и се побутнаха взаимно с лакти. Хихиканията им секнаха под строгия поглед на началника им. Отвън продължаваше да вали като из ведро и вятърът не утихваше. Гаспар присви очи и направи крачка към леглото. Кит целуна Шели страстно и простена.

Гаспар неохотно се отправи към вратата.

— Ще ви държа под око — закани се той.

— В такъв случай ще трябва да си платиш, непослушно момче такова — ухили се Кит.

Шели стисна очи, предварително ужасена от отговора на полицейския началник.

— Коменданте! Сигурен съм, че в Полицейската академия не са ви учили на този жест с ръка — чу тя Кит да казва.

Вратата се затръшна. Шели яростно ухапа Кит по ухото.

— Слизай от мен, умопобъркано копеле — просъска.

Кит изруга под нос и бързо я освободи. Когато се посъвзе, констатира:

— Между другото, хубаво дупе имаш. Привлекателно е почти колкото и гърдите ти. А и не ми казвай, че не ти беше приятно. Гореше

от желание.

— Всъщност се стараех да не повърна.

Кит разтвори ръце.

— Ела и ми дай възможност да ти благодаря подобаващо.

— По-скоро бих правила изкуствено дишане на умряла сепия.

Освен това не се съмнявам, че в най-скоро време ще се озовеш в затвора!

Кит изчезна в банята да вземе спящата Матилда, която Коко държеше в скута си, скрита зад завесата на ваната. Шели забеляза как той нежно погали Матилда по бузата, а също и усмивката, която пробяга по лицето му. Привързаността му към детето я умилени; умиление, което се изпари при следващите му думи.

— Аз ще легна на лявата страна на леглото, а ти — на дясната. Матилда ще е по средата — разпреди местата Кит, внимателно положи детето под завивките и го целуна по челото.

— Ако искаш да знаеш, нямам никакво намерение да говоря с теб до края на живота си, а още по-малко да делим едно легло. Изпълних това, което поиска от мен. Изчезвай завинаги и никога вече не хвърляй сянка върху чаршафите ми. — С усилие на волята си наложи да не се размеква. — Матилда може да остане, но не и ти!

— Лека нощ — пожела й Кит, свали пешкира от кръста си и се настани в леглото.

Шели го изрита.

— Надявах се да приключим медения си месец без счупени кости, Кинкейд, но изглежда е невъзможно.

— Хайде, помръднете се, ако обичате, за да се настаня и аз — настоя Коко.

— Съжалявам, мадам — възрази Шели с тон на образцова стюардеса, — но това бунгало може да поеме само два експлозива и те вече са в леглото ми!

— Извинявай, че те ударих в стаята си. Но така е устроен светът: кучка изяжда кучка, не смяташ ли? — Коко се излегна направо в краката им. — Трябва да... Как го казвате? До сутринта да лежа пониско от тревата.

— Кит! Кит! — Шели го разтърси. — Знам, че не спиш! — Той изхърка високо. — Ставай — настоя тя. — Иначе един от нас ще бъде

новината на първа страница, като човек, извършил убийство, и това няма да си ти. Кит? Кит?

Той изхърка отново и се обърна на другата страна.

Шели седеше и гледаше леглото си, в момента препълнено с телата на хора, които я отвращаваха. Това, даде си сметка тя, правят ваканциите: изпълват те с ненавист към себеподобните ти.

И така, Шели Грийн най-после разполагаше с мъжа, когото искаше, в леглото си. Идеше ѝ да скочи от радост.

В най-близката пропаст.

16. НАКАЗАТЕЛНИЯТ ВЗВОД

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ВРЕМЕТО

Мъжете твърдят, че жените са като урагани: влажни са, когато пристигат, и отнасят къщата, когато си тръгнат.

Жените са по-наясно: Мъжете са като урагани: никога не знаеш кога ще връхлетят, колко дълго ще останат и... какво ще ти се случи.

— Вангия?

Това бе първата дума, която Шели чу, когато се изтръгна от лапите на неспокоен сън.

— Ъ?

Май в ухото ѝ бе попаднало парче чипс.

— Вангиялживеш?

Шели отвори едно око и различи зеленооко момиченце, сериозно загледано в нея. Деляха една възглавница. И тогава се сети — това е доведената ѝ дъщеря.

— Дали живея в Англия ли? Ами да.

Навън бурята продължаваше да бушува. Дъждът биеше косо по стъклата на прозорците. С облекчение забеляза, че Коко е изчезнала. Опита се да се съсредоточи върху въпросите на детето.

— Моля?

— Що не искаш да си новата ми мама?

Изражението ѝ бе невинно, открито. Притежаваше привлекателните черти на баща си, но омекотени, изгладени.

— Как да съм ти новата мама, когато вече си имаш майка?

— Тя е сепична.

— Моля? Да не е някакво ядливо морско мекотело?

— Мисли само за себе си — уточни Матилда.

— Не ти ли липсва, Мати? — попита Шели и извади парчето чипс от ухото си.

— Татко ми е най-по-добрият. А мама е най-по-лошата. Харесвам я, но някак... не се разбираме — обясни тя и си взе чипс от леглото.

— Но нали тя те обича?...

Матилда поклати глава и притисна куклата Барби към гърдите си.

— И татко ме обича. Затова си тръгнахме. Сега тя ще трябва да си сърба попарата, която си е надробила. — Шели се постара да потисне усмивката си. — Твоята майка обича ли те? — любопитства хлапето.

— Обичаше ме. Много. Но сега е на небето, при Господ. Зелените очи се разшириха от ентузиазъм.

— Господ е печен, нали знаеш?

— Искаш да кажеш вечен.

— Точно това казах! Баща ти ли се грижи за теб сега?

— Не съвсем...

— Е, тогава моят татко ще се грижи и за теб.

В този момент Кит отвори очи и я погледна дяволито.

— О, Шели, като се събуждам така до теб, се сещам за времето, когато бяхме щастливи.

— Сигурно съм проспала точно този ден, Кит Кинкейд. — Той се засмя непринудено и чаровно. Вероятно, предположи тя, защото вече не му се налага да лъже и заради радостта от предстоящото спасение. — Радвам се, че ти е смешно. Надявам се и аз да прозра хумора... след десетилетие-две.

По вратата започна да се тропа. Шели реши, че е Гаспар, и бързо скри Матилда под завивките.

— Господи! Узнал е, че сме укрили Коко. Всички ще попаднем в затвора. За съучастничество.

Кит не бе толкова убеден.

— Този тип не е в състояние да открие собствения си пенис без заповед за обиск — сподели той тихо, за да не го чуе Мати.

Радостта на Шели да види Доминик на прага бе краткотрайна. Онова, което вчера смятаха за тътен на гръмотевици, се оказа изстрели. Днес онова, което смятаха за изстрели, се оказа тътен на

гръмотевици. Доста оглушителен тътен; придружен със силни пориви на вятъра, които заплашваха да откъснат бунгалото от основите му. Ураганът явно приближаваше нетърпеливо и застрашително.

— Вълните вече заляха бунгалата най-близо до плажа — събщи Доминик задъхан. — От различни посоки се сблъскват вълни и заливат сградите. И ще става по-лошо. Трябва да отидете в противоураганното убежище, скъпа — настоя той, хвърляйки враждебен поглед към Кит.

— Ти върви, Шели. Аз не мога. — Прокара пръсти през разрешените си коси. — Искам да кажа, трябва ми парите от Габи, но не мога да издам присъствието на Мати — обясни ѝ той шепнешком, а по челото му се вдълбаха тревожни бръчки.

— Габи? — обади се Доминик, надал ухо да чуе какво си приказват. — Каква героиня! Тя и екипът ѝ са някъде навън и снимат урагана.

— Прекалено рисковано е — помайваше се Кит, но тонът му бе силно разтревожен.

— Слушай, Кинкейд — заговори настойчиво Шели, след като го дръпна настрана, — перспективата да прекарам още време с теб ме радва точно толкова, колкото възможността да ме екзекутират, но тук не е безопасно за Матилда. Освен това в убежището ще има толкова много хора, че може да мине за дъщеря на всеки. Ще твърдим, че е дъщерята на рок звездата. Обявил е, че няма деца, но счетоводителят му едва ли е на същото мнение.

— Побързайте — подкани ги Доминик, без да прояви никакъв интерес към осемгодишното момиченце, което Кит измъкна отнякъде и което сега притискаше към гърдите си.

Докато стигнат до вратата на спалнята, нощничката на Мати се изду като балон; навън се оказа доста по-лошо. От небето се стичаха безкрайни пелени дъжд; въздухът бе хладен като ментов бонбон. Шели натисна копчето на съваемия си чадър, но той се преобърна, а после излетя от ръката ѝ. Всички подгизнаха до кости в секундата, когато напуснаха прикритието на бунгалото. Вятърът брулеше всичко по пътя си; дърветата се клатушкаха като пияни, навеждаха се под странни ъгли, а гъстите им някога корони сега бяха видимо оплешивели.

Морето изглеждаше черно и неприветливо. Вълни, с бяла пяна като кучешки зъби по върховете, се вливаха в брега. При сблъсъка с кораловите скали навътре в морето вълните се издигаха като

хоризонтални стени. Солената вода обливаше олиселите дървета. В този момент една гигантска вълна се зададе от хоризонта; скоро заля курорта и сграбчи сградите с алчни пръсти. Беше невъзможно да се вижда на повече от крачка, толкова наситен с пръски бе въздухът. Четиримата се хванаха за храстите, за да си поемат дъх, преди да преодолеят последните метри до бункера.

С ниско сведени глави, превити на две подобно на герои от анимационен филм, те напредваха сантиметър по сантиметър през подгизналата от дъжда морава и най-накрая нахлуха в убежището — циментов бункер, вкопан в земята зад рецепцията на хотела. С двата си процепа, обърнати към поляната пред хотела, с прозореца на тавана от удебелено стъкло и двете тоалетни кабинки, мястото приличаше на обществена тоалетна, но не бе чак толкова просторно. Дори сардина не би се чувствала удобно тук. Очевидно ще се наложи да направят списък, та да определят чий ред е да диша, помисли си Шели. Циментовата кутия вече бе претъпкана и продължаваше да се пълни с гости на хотела: фотомодели във ваканция, богаташи от висшето общество, корумпирани южноафрикански счетоводители, телевизионни и филмови знаменитости, поувехнала порнозвезда. Залязващата рок звезда нахълта и нахално избута начинаеща журналистка от „Ванити феър“, за да се настани на мястото ѝ.

Все така твърдо решена да не говори на „съпруга си“, Шели скоро откри, че задълбочено дискутира с треньора по тенис на хотела кои са ядливите мекотели във водите около острова.

Междувременно Кит разговаряше с масажистката на хотела, но почти бе изчерпал всички теми.

Ако не искаха да полудеят до вечерта, на Шели и Кит не им оставаше друго, освен да си проговорят.

— Предполага се, че в моменти като този семействата укрепват, защото партньорите черпят сили един от друг. Ние как ще постъпим? — подхвърли Кит весело.

— Моля те да не седиш толкова близо до мен. Не искам хората да решат, че сме заедно — отвърна Шели.

— А още по-малко, че сме женени — добави Кит шеговито. — Ще вечеряме ли? — попита той и взе увит в целофан пакет от табла наблизно. — Знаеш ли какво най-много харесвам на ваканциите на тропически остров? — продължи, все така стараейки се да е

дружелюбен. — Солта, пясъка и екзотичните насекоми. И ти ги поднасят на сандвич.

— Вдигам тост за теб, Кинкейд — обяви Шели и отпи от топлата вода в бутилката, — защото ако те нямаше, как маларията, слънчевото изгаряне, инфектираните ухапвания от комари, гъбичките по краката и преждевременната смърт биха се превърнали в лелеяна мечта.

— Наложително е да поговоря с управителя, за да уредя излитането до Мадагаскар веднага щом летището отвори след урагана. Трябва също да открия Габи, за да получа остатъка от парите. И всичко това без някой да заподозре за присъствието на Мати.

— Горката Габи все още е навън и снима. Но какво значение има, дори да разбере? Следващото ѝ предаване „Меден месец в ада“ ще се излъчи едва след месец.

— Телевизионните работници са като ловците: поставят капани, ловят нищо неподозиращи жертви... На тях не може да се вярва.

— Да, не може да им се вярва така, както аз вярвам на теб — съгласи се Шели сухо. — Но не си прав за нея, Кит. Тя е добър човек и се държа с мен като приятелка.

— Приятелка? Шели, посредствените телевизионни журналистки са убедени, че единствените момичета, които имат нужда от приятелки, са лесбийките.

— Добре, признавам, напълно е отдадена на работата си, но знаеш ли колко е трудно да се наложиш като режисьорка в тази мъжка индустрия?

— Ха, та тя е готова да показва кадри с влагалищната си намазка, ако това ще увеличи рейтинга ѝ! — Кит се усмихна на Матилда, потънала в игра с куклата си Барби. — Както и да е. Нужно ми е някой да наглежда Мати, докато говоря с управителя. Поради отсъствието на отговорен възрастен ще трябва да опра до теб, предполагам.

— Отговорен? Ти си безотговорният! Напълно съм в състояние да се погрижа за едно момиченце. Удава се на повечето жени — добави тя многозначително.

Но веднага щом таткото изчезна, Матилда моментално се опита да приложи Пекинската конвенция за правата на детето — да остане будна след осем вечерта и да яде сладки с чая си. Предложението на Шели за зеленчукова салата, която всъщност е далеч по-сполучлив избор — да не говорим за здравословен — бе посрещнато с гримаса,

която човек моментално асоциира с реакцията, ако по невнимание изядеш гол охлюв.

— Електрична съм към зеленчуци — обяви Мати.

— Искаш да кажеш *алергична*.

— Точно това казах! Освен това имам главоболие в крака.

— О! И какво прави татко обикновено, когато имаш главоболие в крака?

— Дава ми от тези хапчета. Половинка от едно — обясни тя, след като поровичка в чантичката си и извади флаконче детски панадол.

— Дай, ще ти помогна да го отвориш. Капачката е направена така, че да не може да се отваря от деца.

— Но тя откъде ще знае, че съм дете? — попита Мати с широко отворени очи.

— Добър въпрос — засмя се Шели. — А не трябва ли да пиеш и панадолов сироп?

— О! — Матилда я изгледа надменно. — Това го пиех, когато бях съвършено млада.

— А, разбирам — кимна Шели. — А вече далеч не си такава.

Остатъка от времето Матилда посвети да задава всевъзможни въпроси.

— Кое е по-голямо: трилиона, милиона, газилъона, сквилъо на или Вечността?

— Тъъ...

— Защо имаме две ръце, две ноздри, два крака и само една уста?

— Тъъ...

— Как се нарича мъжката богомолка?

— Тъъ...

— Кралицата има ли паспорт?... Щом нощните пеперуди толкова много обичат светлината, защо не излизат през деня?

— Тъъ... Тъъ...

Мина половин час, преди Шели да се предаде.

— Не знам, ясно ли е? Нямам представа защо египтяните са увивали мъртвите си с бинтове, след като е било прекалено късно да им помогнат. Също така не знам защо Адам има пъп, след като Господ го е създал. Не съм и наясно как една котка остава суха, след като се е близала с мокрия си език. И не съм разбрала защо дъските на пода

скърцат само когато е тъмно. Възможно е баща ти да знае. Нека отидем да го попитаме, а?

Когато откриха Кит, той точно приключваше задълбочения си разговор с управителя. Мати хвана ръката на Шели и лепна стикер на Хари Потър върху китката ѝ.

— Това е за доброто ти начало като начинаеща майка — заяви Мати и се ухили.

Шели си дръпна ръката.

— Кой? Аз? О, моля те, не мисля, че съм такава — паникьоса се тя. — Защо не върнеш малкото си момиченце на производителя, Кинкейд, и не си вземеш ново? Това очевидно е дефектно.

— Говори така, Мати, само защото временно ме е разлюбила.

— Съжалявам, Мати, но не съм разлюбила баща ти, понеже никога не съм била влюбена в него.

В този момент изневиделица се появи Доминик, сграбчи Шели за ръката, обсипа я с канибалски целувки, изкачи се нагоре към шията ѝ и се насочи към устата ѝ.

— Момчето ти за забава, струва ми се, е останало с погрешното впечатление, че е изключително галантен — изкоментира Кит.

— Доминик винаги поздравява всички с целувка. Така постъпват цивилизованите французи.

— Това не беше целувка. Това бе изкуствено дишане уста в уста за възвръщане към живот.

— Опитен спасител е. Не знае какво друго да прави.

— По-скоро е спасител на тъжни, уязвими, понапили се в бара жени. О, майка ти би се гордяла с теб, ако те види!

— За твоя информация Доминик се е захванал с тази работа само докато пробие като актьор!

— О, сякаш на света му е нужен още един — простена Кит.

— О, скъпаааа, ти си прекалено чувствителна за този тип — изгука Доминик. — Прекалено чувствена.

Този път обсипа шията ѝ с нежни целувки.

— Виждаш ли колко е мил? — измърка Шели.

— О, престани. Навърта се край теб само за да попадне в кадрите на Габи. Ако не го схващаш, значи майка ти е пила по време на бременността си.

— Нищо подобно. Но аз заряхах някъде акъла си, когато се ожених за теб!

Видяха как Влекача си пробива път към тях, следван неизменно от Мълчаливия Майк.

— Господи, навън направо е ужасно — оплака се операторът.

— Да, тук ще имате повече възможности вампирски да нахълтвате в живота на хората, за да го показвате в патетичното си телевизионно предаване — процеди Кит.

— Ха, нямаше нищо против да нахълтаме в твоя живот, докато ти давахме онези двадесет и пет хиляди лири — намеси се Габи. Очилата ѝ се бяха изпотили. — Хайде, снимай го — нареди тя на Влекача.

Той я изгледа намръщено, но включи камерата.

— Е, този път наистина не желая да нахлувате в живота ми — срязва я Кит. — А и като спомена пари — дължиш ми още двадесет и пет хиляди. Днес. Шели и аз сме официално женени от цяла една седмица. Такива бяха условията на предаването.

— Какво предаване? Нямам никакво предаване. Диафрагмата на булката хвана паяжини. Тя живее в подножието на планината Развод. Филмът ми щеше да се провали напълно, ако го нямаше урагана. Заснехме страхотни кадри! Навън цари тотално разрушение — продължи Габи ентусиазирано.

— Къщите са останали без покриви, из въздуха летят дървета. Обадиха ми се от най-близкото бюро на Си Ен Ен в Мавриций. Искат материал от мен. Ако някой умре, ще ме излъчат навсякъде! Няма да е зле да заснема и какво става тук, в бункера. Майк, имаш ли звук?

Кит застина, сякаш бе попаднал в друго време.

— Си Ен Ен? — промърмори той. — Навсякъде?

Вече не бяха четиридесет души, натикани в едно помещение; бяха се превърнали в световна атракция.

Влекача насочи камерата към Матилда, която с наведена глава и със старанието на учен отстраняваше всичко неподходящо, като зеленчук или протеин, от сандвича си и го редеше в стройни редички върху книжна салфетка.

— Няма да ме снимате повече — отсече Кит и застана между камерата и Матилда. — Ясно ли е?

— Тогава ми върни парите. И билетите. Прибери се пеша — отвърна Габи.

— Парите ги няма. Изхарчих ги.

— Глупости. Телевизионната компания плати за всичко. Няма за какво да си ги изхарчил. Ако не позволиш да те снимаме до края на медения ти месец, нарушаваш договора, Кинкейд.

— Ще се наложи по хирургически път да извадиш камерата от задника на оператора си, защото именно там ще я натикам, ако ме заснеме още веднъж — заяви Кит и започна да си пробива път с лакти към другия край на убежището.

Шели направи знак на Матилда да последва баща си. Когато детето се отдалечи, тя започна да умолява Габи да даде следващата вноска на съпруга ѝ.

— Защо, по дяволите, да го правя?

— Има основателни причини да не иска го снимат повече. Особено ако материалът ще се излъчва по целия свят. Такова нещо не е включено в договора.

— Това какво го засяга?

— Засяга го.

Ноздрите на Габи трепнаха. Надуши нещо.

— Нещо става, нали? — попита тя.

— Ъхъ... — промърмори Шели и сви рамене.

— Не ми казвай: „Ъхъ...“, Шели Грийн. Хайде. Ние, момичетата, трябва да се поддържаме, нали? Не съм ли заставала винаги на твоя страна? Не спрях ли Влекача да не те снима пияна? Не те ли спасих от сексуалните му набези? Но старите грешки могат да се видят на видео, Шели, нали знаеш?

— Какво искаш да кажеш?

— Ако не ми кажеш какво става, рискуваш да се изкуша да пусна всичко, което Влекача все пак засне, без да го редактирам. Ще се види как повръщаш, давиш се и — божичко — как се опитваш да танцуваш!

Страхът, изтощението и разочарованието бяха притъпили умствените способности на Шели до степен не само да си помисли, че Габи се шегува, но и да сметне откровеността за най-доброто нещо в момента.

— Но ще ми обещаеш да не казваш на никого...

— Добре, добре — обещавам!

От нетърпение Габи постоянно оправяше очилата върху тънкия си нос.

— ... не е редно да ти го кажа, но докато се излъчи документалният ти филм за нашия меден месец, вече няма да има значение. Виждаш ли онова момиченце? Дето ходи като сянка след Кит? Дъщеря му е.

— Какво?

— Той просто се опитва да я защити. Затова я откраднал от майка ѝ. И затова не бива да го снимаш повече. Бяга от жена си. — Шели сглоби разкъсаната снимка на Пандора от парченцата, които бе прибрала в чантата си. — Това е главната му съпруга. Аз съм нещо като спомагателна — завърши тя тъжно.

— Господи! Искаш да кажеш, че съпругът ти има една жена в повече? — Габи свали очилата си и по навик ги избърса маниакално. — Това се нарича двубрачие!

— Той по-скоро би го определил като моногамия — въздъхна Шели.

— Дай да видим дали правилно съм те разбрала. Мъжлето ти е двуженец и освен това — похитител, така ли?

— Буквално. — И двете жени погледнаха към отвлеченото дете. — Не намирам извинение за постъпката му, Габи, но няма как човек да не си представи огорчението и отчаянието на баща, комуто е отказан контакт с детето му. — Макар това явно да не бе разстроило особено собствения ѝ баща, помисли си тя с горчивина. — Не съм напълно сигурна доколко е законен бракът им. Направили са го като Джагър и Джери с размяна на брачни книжа в Тайланд. Но това все пак не го лишава от родителски права. Когато се измъкнем оттук, ще го убедя да повярва в британската правна система. Може да използва парите от наградата, за да се пребори за опека в съдилищата.

— Хъъм... — бе всичко, което се чу от Габи. — Хъъм...

Но Шели се чувстваше прекалено изморена, за да разчете какво се крие зад тези „Хъъм...“

Ураганът кръжеше като отмъстителен дух около острова. Всички чакаха да настъпи най-лошото. Нощта се точеше. Шели прекарваше времето си отдадена да наблюдава как комари пикират към заспали жертви или гущерчетата притичват по стените, за да налапат някой молец, и да слуша как журналистката от „Ванити феър“ подлудява от

скука бирения магнат, до когото седеше, като не спира да му чете отпечатаната си в списанието статия.

През цялото време Кит държеше Матилда в скута си и, смятайки, че никой не го гледа, по лицето му пробягваше унесеният израз на влюбен родител. Бдеше над детето си час след час, а изпълнената с копнеж тъжна усмивка не слизаше от устните му. Шели го наблюдаваше как люлее и гали обичаното си детенце; у нея се надигна някаква болка; болка, която я накара да се размърда неспокойно на място.

Шели се събуди с пресъхнала уста и изтръпнали крайници и прокара грапав език по устните си. По някое време през нощта Матилда се бе настанила в скута ѝ и лежеше сгушена като горещо, сладко кълбо, вкопчила пръстчета в ръката ѝ.

През един от процепите Шели забеляза настъпването на влажното, дъждовно утро. Вятърът не изглеждаше вече така астматичен, а дъждът не бе така театрален. От облекчение изпита известна приповдигнатост. Най-страшната част от бурята бе преминала.

В спарения въздух на бункера миришеше на непрани дрехи, на прокиснал чай и застоял цигарен дим. Чуваха се похърквания.

— Утре ли е, днес ли е, или още сме вчера? — попита Мати със сънен глас. — Бурята свърши ли?

— Да. Вече не чувам морето да стене. А ти?

— Приливът се оттегля, защото всичките гъби го попиват.

— А, така ли? — усмихна се Шели.

— Татко ме научи на това. Той ме учи на много неща.

— Какво например?

— Ами никога да не се доверявам на куче да ми пази храната, когато отивам до тоалетната. И че мама ме обича в себе си, но не знае как да го покаже. Ей такива неща. Възрастните постоянно повтаряте, че ние, децата, трябва да пораснем нагоре, но според мен възрастните трябва да пораснат надолу. Вие се тревожите прекалено много и използвате сърдития си глас.

— Така ли смяташ?

— Така е — усмихна се бащата на Матилда, застанал до тях. — Точно това правим.

Но Матилда нямаше представа за колко много неща се тревожи Шели и за колко неща се ядосва. Нито подозираше, че тревогите ѝ са на път да се увеличат многократно.

Управителят се събуди, провери времето и даде знак, че всички са свободни. Гостите се запротяха и вече обмисляха какви анекдоти ще разказват, когато се завърнат в цивилизацията. Четиридесет души се захванаха да разплетат крайниците си и се устремиха към вратата. В помещението се долавяше осезаемо облекчение. До момента, когато управителят дръпна резето на вратата и се опита да я отвори. Тя обаче не помръдна. Бутна я по-силно с рамо; други мъже се притекоха да му помогнат.

— Май е заяла — предположи управителят.

— Или е заключена — подсказа един от гостите и надникна през процепа.

Насреща си видя насоченото дуло на автомат.

Навсякъде се мяркаха фигури в камуфлажно облекло с готови за стрелба оръжия. Чу се шум от разбито стъкло — приклад на пушка счупи прозореца на тавана.

Шели бе дала съгласие да участва в документален телевизионен филм за любовта и брака, но не и в първокласен филм на ужасите.

— Никой да не мърда — обяви млад мъж с местен акцент. — Всички сте заложници.

Шели се досещаше, че са в бързотечащ поток, наречен Гадост, но не си бе дала сметка, че не разполагат с весла.

17. ПРИКРИТА БОМБИЧКА

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ЖИВОТИНСКИ МАГНЕТИЗЪМ

Мъжете често наричат жените крави.

Жените твърдят, че по обясними причини мъжете не заболяват от „Луда крава“... Защото са прасета.

Процесът на умирање започва от момента, когато се появим на този свят, но бракът определено го ускорява. „Докато смъртта ни раздели“ току-що бе придобило напълно ново значение. Опаковайки багажа си за медения месец, Шели пропусна да сложи автомат „Узи“ и няколко ръчни гранати, очевидно задължителни при тропическа ваканция в наши дни.

Вратата на бункера се отвори и вътре нахлуха неколцина бунтовници. Главатарят им — около деветнадесетгодишно хлапе — им обясни на развален английски, че те, представителите на Фронта за освобождение, бягат от полицията, която ги преследва, откакто нападнали кметството. Нуждаели се от публичност и пари, заяви той, а зложниците в бункера очевидно били заможни и известни.

— Ще дойдат и от телевизията — ентузиазизирано съобщи накрая.

Кит пребледня — явно си даде сметка каква картина ще се появи едновременно по новините в Париж, Вашингтон и Лондон. Прегърна Мати все едно навън цареше арктически студ, а не обичайните четиридесет и пет градуса.

Зъбите на Шели също тракаха като кастанети, независимо от тропическата горещина.

— Тези... Тези младежи не биха могли да са хората, застреляли представителите на властите, нали?

— Ами... петната от човешка кръв по крачолите и обувките им донякъде подсказват...

— Кит, според теб пътническата ни застраховка включва ли разкъсвания и рани от куршуми по гърдите? — Шели не успяваше да

прикрие истерията в гласа си. — Тази ваканция определено не е по вкуса ми. „Скъпи гости, не напускайте хотела без преносими защитни оръжия.“ Ето какво получава едно момиче за това, че се е поддало на голата си страст: смъртен акт!

— Няма защо да се паникьосваш. Не можем да бъдем взети за заложници от някой, облечен в риза, щампована на цветя, и с привидно нехаен вид — подметна Кит непринудено, накланяйки глава и разтваряйки широко очи, за да напомни на Шели за присъствието на впечатлителната Матилда. — Това са просто хлапета. Сигурно са си сложили капки в очите, за да изглеждат по-страшни. Освен това — продължи Кит вече по-тихо, — разполагам с оръжие.

Потършува из джоба си и извади швейцарско армейско ножче, но то бе така клеясало от неупотреба, че успя да отвори единствено лъжичката.

— Прекрасно. Искам да видя как ще убиеш някого с лъжица!

— Ами, огледай се — настоя Кит. — Все трябва да има нещо наоколо, което да използваме, за да се защитим.

Шели внимателно огледа бункера. Откри единствено голяма телбод машинка в кашон с хартии с логото на хотела. Подаде я на Кит.

— Е, поне е заредена — промърмори тя.

— Защо всички не ги нападнем едновременно — предложи биреният барон, макар да остана — както Шели не пропусна да забележи — седнал на мястото си с невинен вид, защото очевидно не се канеше да предприеме каквото и да било.

— Наистина, Кит — обади се Шели, — те наистина са по-слабо въоръжени от средностатистическия гимназист.

— Май си права — призна Кит. — Като изключим узито, ръждясалите пистолети сякаш са от вьетнамската война, а пушките „Уинчестър“ са били използвани по време на англо-бурската война.

— Откъде знаеш как се наричат тези оръжия.

— От военната служба.

— Бил си в армията?

— Не го ли споменах? Точно преди епизодичното ми участие в порноиндустрията. Да се включа в армията, бе единственият начин да се измъкна от изправителния дом за момчета.

— Изправителен дом за момчета? Порноиндустрия? Армията? О, разбира се. Колко съм глупава! Трябваше да се досетя.

Всичко, свързано с Кит, даде си сметка Шели, е в състояние да я изненада. Сфинксът представляваше по-малка загадка от него.

— Стига с тая шибана история — прекъсна ги залязващата рок звезда гръмогласно. — Трябва да приключа с клипа за ремикса си. — Отправи се към вратата, като очакваше обичайния екстаз при появата му. Бунтовниците обаче го изгледаха с тотално безразличие. — Отворете вратата, скапани хилави копелета, иначе няма да ви дам автограф.

Кит притисна Мати към гърдите си.

— Много умно, няма що! — изруга тихо той. — Според мен е по-добре да не обиждаш терористи, особено ако държат за пръв път оръжие и си им заложник.

Прелетя куршум, заби се в пожарогасителя до главата на рок звездата и отекна в главата на Шели. Рок звездата нададе писък, обикновено асоцииран с този при раждане.

Маститият, арогантен Влекач започна да вие все едно разчленяват котка с трион. Бункерът се изпълни с миризма на пот — гостите определено си дадоха сметка, че похитителите им не са само вдигащи лозунги недоволници с младежки вид. Последва задушаваща тишина. Наруши я изказаното на глас мнение на една от манекенките.

— Сигурно са канибали!

— Татко, ще ни изядат ли? — попита Мати с широко отворени очи.

— Разбира се, че не, скъпа — утеши я Кит и изгледа фотомодела изпепеляващо.

Обзети от желание да предприемат нещо, бунтовниците започнаха да избутват заложниците в задната част на бункера сякаш са кокошки. Значи нищо нямаше да излезе от идеята да нападнат похитителите едновременно. Гостите на хотела тутакси се превърнаха в инертни същества и се подчиняваха на всяка заповед като хрисими домашни любимци.

После бунтовниците издигнаха барикада от столове пред вратата. Двама застанаха до процепите и надничаха през тях с бдителни очи. Останалите къртеха камъчета от стената, пъхаха ги в бутилки и ги заливаха с донесения керосин, за да приготвят бомби. Първоначално гостите на хотела ги наблюдаваха в захлас, но след време извърнаха очи към управителя, когото сега смятаха за свой предводител. За

жалост обаче в момента той не бе готов да ги ръководи — беше се вкопчил в краката на похитителите и, разтърсван от странни спазми, ги умоляваше да пощадят жалкия му живот. Гостите инстинктивно се насочиха към Кит.

— Какво да предприемем? — попита Доминик омаломощен.

— Откъде, по дяволите, да знам? Ще взема да отскоча до бунгалото да си взема аптечката за оцеляване при преврат.

— И колко дълго възнамеряват да ни държат тези копелета? — последва въпрос от Габи.

— Ще оживеем ли? — обади се съпругата на бирения барон.

Влекача се прозина отегчено, преди да отсече:

— Не и без храна. Толкова съм гладен, че нямам нищо против да изям пишката на нисколетяща патица!

— Разполагаме единствено със сандвичи, а тази седмица аз съм на плодова диета — проплака манекенката.

Шели я изгледа смаяно. Как е възможно да мисли за храна в такъв момент? Ако извадят късмет, болните от булимия ще започнат да изяждат страдащите от анорексия.

— Е, все пак сме в хотел — обяви Кит жизнерадостно, за да не унива Мати. — Някъде трябва да има запас от черешки за коктейлите и мартинитата.

Габи го изгледа свирепо.

— Дръж се сериозно! Тези манияци са въоръжени. Освен това всички знаем, че пушките са като членовете на мъжете... Задръж се по-дълго около едното или другото и скоро ще ти се прииска да го изстреляш!

Кит понечи да посъветва Габи да не си отваря голямата уста, но експлозия наблизо ги накара да спрат препирнята си.

— Това, за бога, пък какво беше? — попита Шели разтревожено.

— Не ми се стори да е предварително честване на Деня на щурмуването на Бастилията — увери я Кит със сериозен тон.

Оскъдните електрически крушки започнаха да премигват. Вентилаторът на тавана направи последен анемичен кръг и спря. На мъждивата светлина в бункера Шели забеляза напрежението по лицата на изплашените гости. През корема ѝ премина спазъм и тя се приближи до един от процепите, за да поеме глътка въздух. Отвън видя полицаи да хвърлят гробовни сенки върху моравата, докато

притичват между дърветата. Шели разпозна гласа на Гаспар, изкривен от статичния шум на мегафона.

— Внимание. Няма за какво да се тревожите — увери той заложниците от явно напълно обезопасена, включително и срещу огън кола, помисли си Шели с тъга.

Управителят, до момента зает да разговаря задълбочено с ръководителя на бунтовниците близо до бронираната врата на бункера, се обърна към скупчилите се хора и прочисти гърло. Зачервеното му, пълно, бебешко лице, бе комично сериозно. Шели се подготви да чуе поредната проповед от наръчника с лъжи на всяка хотелска управа първо на френски, после — на английски.

— Сега ще ви говоря простичко — подхвана той, което тя си декодира като: „Защото ще лъжа“. — Честно казано... — Последното вероятно означаваше: „Сега вече се готвя зверски да ви излъжа“ — ... няма нужда — никаква нужда — да се паникьосвате. — Шели знаеше, че това е стандартната фраза, зад която се крие призивът: „Онези, които разполагат с хапчета цианид, да ги глътнат веднага!“. — Полицията държи всичко под контрол. Нашите приятели с пушките тук са започнали преговори по радиото. Говори се за амнистия.

— Какво приказва този запотен чичко? — попита Мати, дърпайки Шели за ръката. — Говори сякаш на обратно.

— Много добре схващаш, Мати — увери я Шели и се обърна към Кит. — Надявам се Гаспар да приеме да преговаря. Как се казва на френски: „Не предприемайте нищо прибързано“?

— От натрупания си в миналото опит твърдя, че такава фраза не съществува — отвърна Кит със сериозно изражение.

— Добре, а как ще кажеш на френски: „Нека обсъдим всичко спокойно и постигнем някакъв компромис с бунтовниците“?

— Представата на французите за дипломация е да те размажат от бой, Шели. Не помниш ли Руанда, или Кот д'Ивоар?

Матилда си затананика някаква песничка, а Кит взе цигара от вечно пушещата рок звезда и запали. От возенето с лимузината насам не го беше виждала да пуши.

— Мислех, че си се отказал.

— Едва ли дългосрочните здравословни навици са най-важната ни задача в момента — подхвърли той многозначително и добави тихо:

— Пушенето помага да се разсееш, когато ти предстои да живееш пет, най-много десет минути.

— Какво имаш предвид?

Шели усети как ледени пръсти се впиват в сърцето ѝ.

Кит се наведе към ухото ѝ:

— Гаспар е обещал да преговаря, но ще наруши споразумението. Французите постъпиха така и при кризата със заложниците в Нова Каледония миналата година — щурмуваха и откриха огън по всичко живо. Само печели време, за да настани стрелците си по покрива на хотела. Жандармерията е с бронирани коли и е навсякъде. На Гаспар няма да му мигне окото да се отметне. — Кит изгаси цигарата и се обърна към Шели потресен. — Как можах да изложя Мати на подобна опасност? Майка ѝ е права: не ме бива за баща. — На лицето му се изписа дълбока тъга. Взе на ръце скъпоценното си момиченце. — Матилда...

Произнесе името ѝ все едно изричаше молитва. Прегърна я с любов. Шели си даде сметка, че поне в това отношение не е лъгал: обичаше до безумие детето си.

— Познаваш ли Исус Христос? — попита я Мати през рамото на баща си, без въобще да си дава сметка за тревогата му.

— Не лично, но...

— Той съществувал ли е или не? Дошъл тук, на земята, по някаква странна причина. Това, преди да се родя ли се е случило?

— Ами... да, но...

— Дядо Коледа знае ли телефонния номер на Господ?

— Тъъ...

— Между другото — какъв е номерът на Господ?

— Тъъ...

— Сигурно е 000 000 000 000 000 000 и така нататък до безкрай — реши Мати. — Татко, телата имат ли антителя? Бебетата имат ли антителя? И ако имат, не са ли прекалено малки? Ако ме застрелят с пушка, моите антителя няма ли да са прекалено малки, за да ме спасят?

Кит ѝ отговори нещо с измъчен глас. Шели никога не го бе виждала така уязвим. Бе загубил способност да говори, толкова дълбоко съжеляваше за поведението си дотук. Промяната у него я

смая. Усети как сърцето ѝ трепва, но се сети за майката на Мати и се запита как ли се чувства пък тя.

Габи, със залепено за мобилния телефон ухо, прекъсна печалните размишления на Шели, тръгвайки към мародерите с развята бяла тениска.

— Габи! — Шели я хвана за лакътя. — Къде, за бога, отиваш?

— Ще им предлага да ги интервюирам за Си Ен Ен. Току-що одобриха идеята в Атланта, а и ако дам на копелетата трибуна — международна трибуна — да изразят исканията си, разчитам да се умилостивят и да освободят някои от нас.

Кит пусна Мати и препречи пътя на Габи.

— Това са терористи! Не са съратници на Батман, готови да ограбват богатите, за да дадат на бедните.

Ала режисьорката на „Отчаяни и без гадже“ го заобиколи презрително и продължи напред.

— Татко, кой ще спечели, ако се сбият Батман и Супермен? — поинтересува се Мати. — Или пък ти? — После дръпна Шели за ръкава. — Колко пъти още ще спим тук, преди да ни пуснат?

— Няма да спим повече тук, миличко. Скоро ще излезем. Хайде, изпий това — Шели ѝ подаде чаша портокалов сок с вкус на метал.

— След колко минути?

— Ами, след съвсем малко.

— А колко секунди?

— Също съвсем малко — отвърна Шели и отпи от портокаловия сок с вкус на метал, като мечтаеше в него да има нещо по-силно.

— Сигурна ли си? Милион, билион, трилион пъти ли си сигурна?

Но Шели вече не бе сигурна в нищо.

— Е, какво? Попита ли ги дали са гледали някой хубав френски филм напоследък? Едва ли. Искам да кажа, никой от нас не е гледал хубав френски филм напоследък — подхвана Кит, когато Габи най-после се върна от разговора си с бунтовниците.

— Какво казаха? — намеси се Шели.

— О, обичайните глупости: не се отнасяли справедливо към тях и затова прибегвали до оръжие и куршуми. Трябвало да се върнат в

планината да защитят ръководителя си и така нататък, и така нататък.

— Споразумяхте ли се за нещо?

Габи очевидно не желаше да отговори на този въпрос. Но и не й се наложи, защото в този момент предреченото от Кит нападение започна. Полицията се втурна към бункера, започнаха да хвърлят гранати. От храброст или глупост бунтовниците изскочиха през прозореца на покрива и започнаха да мятат всичко, до което успяваха да се доберат — камъни, павеа — по щитовете им. Помещението се изпълни с лютив дим. Кит прегърна Мати и Шели, стараяйки се да ги предпази с тялото си. Очите им се насълзиха; едва дишаха. Смъртта, осъзна Шели, е нещо, от което ти секва дъха.

Едва след като спря да кашля, си даде сметка, че вече не обстрелват бункера. Изненада се, че още е жива. Опипа се да провери дали всичко по тялото й е на мястото си. Помещението продължаваше да е пълно с дим. Схватката сега бе извън бункера, сред редиците полицаи. Шели си проби път до прозореца и надникна. Навън се водеше ръкопашен бой, размахваха се палки. Бели полицаи се биеха с чернокожи полицаи. Един бунтовник закри устата си с шал и изскочи навън. Върна се след малко и съобщи нещо твърде объркващо: Гаспар пренебрегнал факта, че половината от подчинените му са чернокожи и когато се стигнало до решителния щурм, те отказали да се бият срещу черните си братя. Вместо това насочили пушките си към французите и първо застреляли офицера. Сега се налагаше Гаспар и сънародниците му да бягат.

Манекенката се разплака неудържимо и между две изхлипвания питаше: „Знаят ли те коя съм?“.

И само след секунди бунтовниците пожелаха да узнаят точно това! След като временно им се размина да попаднат в затвора, те се върнаха към стандартния метод за бягство към хълмовете, включващ обграждане с жив щит — за предпочитане от заможни хора.

Кит се обади с престорено спокойствие:

— Нямате късмет, приятели. Тук всички сме съвсем обикновени.

Проницателните очи на бунтовниците се впиха в Матилда все едно е изгубено котенце.

— Милион долара и ти и детето ще бъдете освободени, барон Рупърт Рочестър — отсеке един от чернокожите, докато заедно с другарите си обграждаше Кит.

Шели усети как тялото на Кит се напъга, готово да поеме удара. Главатарят насочи автомата си към него. Кит само вдигна вежди, ала Шели забеляза тика на бузата му.

— Ей, приятел — подметна той нехайно, — представа нямам за какво говориш. Не съм Рупърт, а Кит Кинкейд.

След тези думи получи удар с приклад по главата. Матилда изпищя сърцераздирателно и се разплака. Кит я взе на ръце и я притисна към себе си; по челото му се стичаха капки кръв.

— Как разбрахте? — попита той със заплашителни нотки в гласа. Бунтовническият ръководител посочи с дулото на автомата Габи. Режисьорката изгледа Кит с хладнокръвието, с което боата съзерцава заека.

Кит се извърна към Шели, поразен от предателството ѝ.

— Ти си ѝ казала!

Стомахът на Шели се сви. Чуваше единствено собственото си затруднено дишане.

— Опитвах се... да я... убедя да ти даде... остатъка от парите... Исках...

Млъкна и се извърна да хвърли недоумяващ поглед към Габи.

Режисьорката сви рамене и даде знак на екипа си да заснеме младоженеца. Влекача се обърна към бунтовниците за разрешение. Те му позволиха с кимване на глава и операторът включи камерата.

Значи за това се бе спазарила Габи, съобрази Шели отвратена.

— Имах ѝ... доверие...

— И аз на теб, Шели — просъска Кит свирепо, ала очите му бяха пълни с отчаяние. — Защо го направи? Ревнуваше, че Мати има баща, който я обича, а ти — не? Затова ли?

Шели не знаеше къде да се скрие — толкова окаяна се чувстваше.

— Съжалявам... Страшно съжалявам...

— Защо заставаш на негова страна, Шели? — Габи сръга Влекача да насочи камерата към нея. — Не ти ли стига, че си отгледана от самотна майка? Представяш ли си какво преживява майката на хлапето в момента?

Кит направи опит да ритне камерата.

— Изключете това шибано нещо!

— Защо? Бруталността, насилието и лъжливите копелета са част от човешката природа. Защо хората да не ги видят по телевизията? — срязва го Габи с пълно безразличие и направи знак на екипа си да продължи да снима.

Бунтовниците помогнаха на ранените си другари и заповядаха на Кит да ги последва. Той тръгна с видимо усилие, все едно вървеше срещу течението на бурна река.

— Ако желаеш да си запазиш топките, те съветвам да правиш каквото ти кажат — посъветва го Габи с леден тон. — Или можеш да изчакаш пристигането на съпругата си... Истинската ти съпруга. Споменах ли, че ще дойде веднага щом отворят летището? Позволих си да ѝ се обадя. Пандора Вайн Темпъл. Разпознах я на снимката. Богата наследница.

Кит изгледа Шели презрително.

— Да, майка ти те е възпитала чудесно, няма що! — Гласът му трепереше от гняв. — От теб е останала само обвивката. Същинско насекомо, изпито от паяк. Ти си само една гола обвивка!

Матилда я гледаше озадачено.

— Мати — промълви Шели и протегна ръце, — нека да дойда с теб. Позволи ми да се погрижа за нея, Кит.

— По начина, по който се грижеше за нас досега ли? Не, благодаря — отвърна той с глас, пълен с горчивина.

И Кит беше отведен, бързо, заедно с Мати с широко отворени от ужас очи.

18. ЗАСАДАТА

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: СВОБОДНОТО ВРЕМЕ

Мъжете гледат на седенето върху тоалетната чиния като на начин за прекарване на свободното време.

За жената еквивалентът на свободно време е пренареждането на шкафа с подправки, подвързването на учебниците на децата, написването на картичките за Коледа, подреждането на снимките от ваканцията по албуми, зареждането на съдомиялната, изваждането на чиниите от съдомиялната, подреждането на подправките по азбучен ред, приготвяне на училищния обяд за децата, гладенето на униформите им, лъскането на обувките, разпределянето на парите за училищните екскурзии, довършването на домашните на децата (което включва изчитането на целия „Одисей“ на гръцки), разхождането на кучето, защото никой друг не иска да го стори, подготовката за любене с мъжа си, печенето на домашна юфка, защото едно от децата е станало вегетарианец, телефонният разговор със свекърва си, за да каже колко много я обича синът, приготвянето на зашеметяваща вечеря за клиенти на съпруга си, като е била предупредена за гостите непосредствено преди пристигането им, довършването на работата, която е донесла от офиса, хващането на изгубилия се хамстер, изчезнал зад книгите в библиотеката, и... търсенето на съпруга, който е седнал върху тоалетната чиния.

— Той се ожени за мен само заради парите ми.

— Кит не желае парите ти, Пандора. Отвлякъл е Мати от ужас, че ще я загуби.

Гаспар се бе върнал в хотела с взвод френски часовои. От ден и половина стояха пред рецепцията и даваха указания на колите къде да паркират или ги отбиваха от пътя и разпитваха чернокожите им шофьори. Шели бе наблюдавала как напъхват в полицейски коли пленени тийнейджъри бунтовници, по чиито лица се четеше смес от ужас и презрение. А после, най-накрая, видя лимузина да си проправя бавно път сред часовете като баракуда. Вратата се отвори и се протегна добре оформен крак със слънчев загар. Жената с добре фризирана коса, която последва крака, изгледа Шели продължително и настойчиво.

— А вие сте?

Жената свали слънчевите си очила от „Армани“ и продължи да се взира в Шели все едно е микроб под микроскоп.

— Шели Грийн... — Коя наистина беше? — Също гост на хотела — й се стори най-подобаващото обяснение при дадените обстоятелства. — Искате ли да пийнете нещо? Аз определено съм „за“ — предложи Шели. — А и вашите... приятели — добави, малко обезпокоена от двамата мускулести мъже с късо подстригани коси, излезли от колата зад лимузината, които не съумяваха да прикрият готовността си да застрелят някого.

— Ще посредничат с похитителите — подметна небрежно Пандора. — Ще се свържат с бунтовниците и ще започнат преговори.

Двамата мъже изгледаха Шели хладно и тя побърза да отведе Пандора към руините от бара на открито до плувния басейн. Остави портiera да се справя с багажа, достоен да запълни складовете на цял универсален магазин.

Пандора се настани изящно като оригами върху стола, приглади гънка на безупречната си бутикова рокля и постави куфарчето си от крокодилска кожа върху коленете, после погледна наоколо и видя обезобразената от куршуми фасада.

— Не изглежда кой знае колко луксозно — отбеляза тя.

Шели проследи погледа й — пораженията, нанесени от бурята, я смутиха, но не по-малко я смути Пандора. Реши, че тя просто измества темата от сполетялото я нещастие, защото е прекалено разстроена. „Можеш ли да си представиш какво й е на горката майка на хлапето в момента?“ — я бе попитала Габи в бункера.

Да, Шели си представяше. През последните няколко дни често си бе мислила как щеше да се чувства собствената ѝ майка, ако баща ѝ я бе отвлякъл като дете. Отлично разбираше травмирането съзнание на Пандора в момента. Вярно, Кит обичаше дъщеря си, но само една майка знае какво е да дариш живот. Майката на Матилда ще има нужда от успокояване, от утеха, от съчувствие и дори от уиски и Шели бе готова да даде всичко от себе си, за да ѝ помогне.

— Та, както казвах — подхвана отново Шели, — Кит отчаяно обича Матилда. И когато бракът ви е започнал да се клати...

Куфарчето от крокодилска кожа потрепери в скута на Пандора все едно е живо.

— При срутването на един брак винаги има две страни. Моята и на онзи задник. Честна дума, не мога да си представя какво толкова съм видяла у него — продължи тя с глас, пълен с разочарование. — Положително съм била дрогирана. Да, сега, като се замисля, беше точно така. А и огромният му хуй.

Усмихна се като котка, току-що наляпала канарче.

Шели ахна. Но все пак си наложи да продължи:

— Виж, съзнавам колко си бясна, че е откраднал момиченцето ти, но се опитай да видиш нещата и от гледната точка на Кит.

Пандора я изгледа толкова кисело, сякаш току-що е сдъвкала лимон.

— Той наистина ли си въобразява, че ще допусна да се докопа до попечителския ѝ фонд? — Скъпоценните камъни по пръстените на наследницата пробляснаха като светофари. — Това е единствената причина, поради която я е взел. И трябва да си я прибера, преди да я разглези напълно. Тя започва да става все по-дръзка и нахална. Съвсем като него. — Пандора се усмихна ледено. — Но училището с пансион ще я поправи. Ето какво излезе от мен след такова образование.

Виждам, помисли си Шели. Кит ѝ бе обяснил каква е представата на Пандора за родителството: само училището и бавачката да възпитават детето. Не му повярва, че една жена може да е толкова безразлична и неспособна на обич. Взе го за тенденциозно изказване.

— Никога не съм се виждала в ролята на майка, посветена на бебето си. — Пандора си играеше с перлите, спускащи се като каскада от шията ѝ. — Е, мислила съм си един ден да имам дете... — Замълча, а Шели кимна, за да я окуражи. — ... ако ми потрябва донор за някой

орган. — Шели се ужаси как е възможно едно майчино сърце да е с температурата на музей за восъчни фигури. — Но не си давах сметка колко време отнема майчинството. — Пандора въздъхна страдалчески. — Господи, всички тези въпроси, които задава през цялото време! — Пандора потрепери мъченически. — Децата трябва да се държат със строга ръка и в това е моята роля!

Шели я слушаше с все по-голямо и по-голямо раздразнение. В главата ѝ се прокрадна съмнението дали пък Кит не е бил прав при описанието на съпругата си. Сети се и за обвинението му, че ревнува Мати, защото има баща, който я обича, докато тя не е имала такъв.

С небрежен жест Пандора отпрати задъхващия се от работа единствен сервитьор, появил се да им предложи ядки и чипс към питието.

— Не съм гладна.

— Вероятно е заради носа ти — промърмори Шели, забелязала издайническите бели пращинки около лявата ноздра на Пандора.

Значи Кит е прав и относно твърдението, че Пандора би засрамила Кърт Кобейн със смърканите количества кокаин.

— Каквото и да ти е казал за мен Китсън Кинкейд или Рупърт Рочестър — зависи кое име е решил да използва — е лъжа — обяви тя и затърси кърпичка из чантата си, за да премахне уликите от наркотик. — Да се отвлече дете е престъпление и той ще си плати. Долетяхме тук от Париж, където наминах, за да получа правата над Матилда по бързата процедура. Инструктирала съм помощниците си при преговорите с похитителите да предложат на бунтовниците половин милион, за да пуснат детето. Същевременно ще им обещаая още пари, ако задържат Кит. Намирам го за гениално от моя страна. Така ще съм сигурна, че онази отрепка никога вече няма да види дъщеря ми!

Шели усети как я наляга тъга; тъга, задето се поддаде на поредната илюзия. Всичко, изречено от Кит, се оказваше истина. Идеше и да заплаче от ужас. Издаде звук, какъвто човек издава, преди колата му да се сблъска с неподвижно препятствие. Именно такъв бе животът ѝ досега: същинска страшна автомобилна катастрофа — преминаващите коли намаляват да видят какво става и, осъзнали ужаса на случилото се, бързо продължават по пътя си.

Но за един човек можеше да се гарантира, че ще се навърта наоколо да наблюдава касапницата. Зад развалините на бара Шели

зърна космати крака в щамповани на чадъри бермуди, наполовина скрити от нападалите дървета и клони, и през тялото ѝ премина тръпка на отвращение.

— Откога ни снимаш, Влекач?

— Снимат ни, така ли? Веднага престанете! — изпищя Пандора, захвърлила вида си на делова дама; разбута масите и столовете и застана застрашително пред Влекача.

Той запристъпва притеснено от крак на крак.

— Идеята не е моя — измънка той. — На онази проклета кучка е — обясни той, имайки предвид режисьорката. — Не се спира пред нищо. Няма да се изненадам, ако тя е организирала урагана и преврата, само и само да си набави вълнуващи кадри!

— Къде е тя? — настойчиво попита Шели, докато Пандора, притисната от двамата си гавози, се отправяше към останките от хотела.

Влекача посочи към храстите. Шели отиде натам и ядосано разтвори листата на изпопадалите палми. С присвити очи попита:

— Габи, всякакво самоуважение ли загуби? Защо издаде Кит? Защо съобщи на бунтовниците стойността на Матилда като заложничка? Защо довлече Пандора тук?

— За да направя нещата по-патетични и отчайващи — отвърна Габи, без да трепне, и я погледна самодоволно. — Публиката обича да гледа в какво се забъркват млади, красиви хора. Телевизията е рибка пираня, Грийн, и ти го казвам с гордост! А, между другото, ето ти следващата вноска от двадесет и пет хиляди лири. — Извади дебела пачка от чантата си. — Надявам се това да те направи по-дружелюбна пред камерата.

Направи знак на Влекача да заснеме близък кадър.

— Веднага изключи това нещо, освен ако нямаш солидна застраховка и предсмъртно желание. Заради теб сега Кит и Мати са завързани за някой радиатор, ядат плъхове и се опитват да си изгризат крайниците, за да се освободят! — Шели грабна парите. — Приемам това като преждевременно прекратяване на договора си!

Габи я сграбчи за раменете.

— Ако не ми сътрудничиш, ще покажа материала, който заснехме с теб в лимузината. Онзи, първия ден. Със скрита камера. Доста пикантно ще е за гледане.

Докато Шели осмисляше ужасяващата информация, Мълчаливия Майк видимо се възмути. Толкова се възмути, че пристъпи иззад гърба на оператора, свали слушалките и буквално за пръв път изрече няколко думи, и то с прекрасен ирландски акцент:

— Но къде остава клаузата, че няма да снимаме, когато са в леглото или когато правят секс? Нали така обеща?

— Е, не правеха точно секс. Кит ближеше онази й работа.

Вече Не-Мълчаливия Майк изключи звукозаписващата техника.

— Съгласих се да вържем долу с Влекача умрялото куче, за да привлечем акула... Приех и когато поръси обилно яденето на Шели с чили, за да я накараме да повърне... Както и да задигнем дрехите на Кинкейд на острова... Мълчах и когато се преструваше, че браниш Шели от задяванията на Влекача, та тя да започне да ти се доверява. Дотук приемах какво ли не... — Всички гледаха смаяни незабележителното, дребно човече, което продължаваше изповедта си. — Но никога — никога — не съм давал съгласието си да правя порнофилм! Какво ще каже мама? Знаеш ли? Преврати, урагани, липсата на бира в бара... Писна ми. Заври си работата в задника!

— Май те предпочитам, когато мълчеше, отровно джудже такова. — После Габи се обърна към оператора. — Хайде, ти, лишеният от мозък. Нали знаеш как се управлява това нещо? — попита тя, сочейки магнетофона и издавайки степента на техническата си грамотност.

Влекача поклати доволно глава.

— Няма да го направя. Такива са законите на синдикатите. Така, както си го замислила, шоуто пада! Ще отида да подремна.

Прозина се и последва проговорилия тонооператор към плажа.

Шели, най-последно възвърнала способността си да движи гласните си струни, нададе пронизителен, дълъг вой.

— Снимала си ни тайно? В лимузината? О, господи, хората ти са прави. Това не е документален филм, а порно!

— Да, и се котира по телевизията — съгласи се Габи, без да престава да снима с камерата.

— Не, котира се това! — срязва я Шели, сграбчи камерата и я стовари на пода.

Мъртви тела, опустошени села, разстроени бащи... нищо не бе трогнало Габи Конран както сега, когато от устните й изскочи пронизителен, агонизиращ вой:

— Нееее...

Доминик избра точно този момент да се появи на сцената в ролята си на ново, подобро на вид гадже. Беше си взел душ и се бе обръснал; одеколонът му трябваше да поваля жените, а впитите му в слабините панталони не оставяха нищо за фантазията. Определено бе мъжът, подготвил се за кадри в едър план. Зяпна шокиран, когато видя как Шели разбива камерата. Интересът на организатора на забавленията към нея се изпари по-бързо, отколкото въздухът излиза от спукан балон.

— Счупи камерата! — успя да изрече той с видимо спаднало настроение. — Това беше моят звезден миг! Да не мислиш, че искам цял живот да уча дебели и грозни крави на водна аеробика? — Заби пръст като щит в лицето на Шели. — Това беше шансът ми да ме забележат в международен мащаб.

Никога досега Шели не бе обръщала внимание на пискливия му, дразнещ глас. Провлеченият, напевен говор на Кит започна да ѝ липсва.

— Значи през цялото време си ме съблазнявал, за да лъсне физиономията ти по телевизията, така ли? — не се стърпя тя.

— Ха! Аз не съблазнявам жени! Аз съм французин. Жените сами падат в краката ми.

— Защо? Пияни ли са?

Френският чар, помисли си Шели, е като майонезата: определено ти трябва още нещо, което да ядеш с нея. Излизаше, че Кит е прав и по отношение на Доминик; всъщност той се оказа прав за доста неща.

— О, я иди пий една вода от бидето си, момченце.

— Няма да обръщаш гръб на Доминик — изръмжа Габи. — Няма да проваляш замисъла ми. Лично го подбрах за края на филма си. Нужен ми е щастлив край, по дяволите. — Изпиващите очи на Габи я пронизаха. — И ти ще ми го осигуриш — заяви тя. Дръпна ръката на Шели и за малко да я измъкне от ставата. — Доминик е френската противоположност на онова арогантно, американско копеле Кинкейд. Доминик олицетворява цивилизованата европейска култура, докато Кинкейд превъплъщава в сбит вид американците: главата му е здраво заровена в земята.

Главата на Кит може и да е заровена в земята, осъзна Шели, но тя бе готова направо да боготвори тази земя. Стомахът ѝ се сви. Погледна

се в огледалото зад бара. Измъченият ѝ, болнав вид означаваше, че или е изяла развалена скарида, или я поваля грип, или е истински и лудо влюбена.

— Къде изчезна взаимната женска подкрепа, Габи? Какво стана с онова „ние, момичетата, трябва да се поддържаме една друга“? Патетичното у теб е, че си се превърнала в безскрупулния, арогантен мъжки тип, който така ненавиждаш.

Докато Габи правеше отчаяни опити да събере частите на камерата, Шели се отправи енергично към бунгалото да си събере багажа. Земята под краката ѝ се движеше сякаш газеше във вода, но Шели все пак се радваше на слънцето и въздуха след деня, прекаран в спарения бункер.

Онова, което взе за шум от прибоя, се оказа бученето на бронираните полицейски коли, блокиращи пътя към плажа. Примамливият със спокойствието и красотата си някога курорт, сега бързо се изпълваше с военни съоръжения и техника. Камуфлажни камиони, оборудвани с радари, бяха укрити сред красивите дървета. Смаяна, Шели така и не видя как налетя на хората на Пандора, дошли да преговарят с похитителите.

— О, преговарящите! — направи тя отчаян опит да се покаже дружелюбна, докато те я гледаха подозрително. — Трябва да ви кажа, че се притеснявам за похитителите. Повярвайте ми, онова хлапе ще ги омаломощи с въпроси и те в най-скоро време ще се предадат. „Кой ще живее по-дълго: Господ, Великденския заек или Дядо Коледа?“ или „Статуята на свободата носи ли гащи?“ Повярвайте ми, само след няколко часа похитителите ще се явят и ще ви умоляват да си вземете обратно заложенниците. Дори ще са готови да ви платят.

Мъжете не точно се усмигнаха, но видимо се поуспокоиха. Единият стигна дотам да свали сакото си, при което се разкри татуировка на свастика.

— А и онзи ужасен неин съпруг — продължи Шели. — Нищо чудно, че Пандора нареди да предложите половин милион за детето и още толкова, за да задържат него.

— Да го задържат, а още по-добре да го убият — уточни пониският. — Ще ѝ излезе по-евтино от развод.

Намигна ѝ, но без никакъв хумор. По-скоро забележката му приличаше на предупреждение.

— Да, така ще се стигне до „докато смъртта ги раздели“ — обади се другият, с наполовина изядена пура в единия край на устата.

Изоставянето според Пандора явно не бе основание за развод; то бе равносилно на мотив за убийство.

Докато реалността я обливаше като студена вода, Шели съобрази, че е сигурна само в едно: трябва да стигне до Кит преди тях. Но как? За пореден път дипломата ѝ по класическа музика не се оказваше особено полезна. А и дори да стигне до убежището на похитителите, преди пратениците да преговарят с тях, какво? Парите на Пандора не можеха да ѝ купят любов, но определено я поставяха в по-добро положение да се пазари...

19. МОБИЛИЗАЦИЯ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ЧУВСТВОТО ЗА ХУМОР

Мъжете твърдят, че жените не умеят да разказват вицове.

Жените смятат, че е така, защото... се омъжват за тях.

В наши дни ваканциите отнемат преждевременно повече човешки живот, отколкото каскадьорството, борбата с бикове и пътуванията в космоса. Така е! Елате на почивка във френските колонии! Така ще премахнете безработицата сред собствениците на погребални бюра!

С такива мисли в главата Шели влезе в стаята си и заключи вратата, но когато се обърна, съзря, че нещо се движи в сенките. Първичен страх изопна нервите ѝ; кожата ѝ настръхна сякаш невидими същества плъзнаха по нея. Очите ѝ постепенно се приспособяваха към мрака, а усещането, че я наблюдават, се засилваше. Шели затършува из чекмеджето с бельо да намери пистолета на Коко. Насилието не ѝ бе присъщо, но необходимостта и тревогата я тласкаха към подобни действия. Като потисна мисълта, че по този начин започват и серийните убийци, тя вдигна и насочи пистолета. Шели не само не разполагаше с правомощия да убива; тя нямаше дори разрешително за начинаещи, но появата на пистолета се оказа достатъчна натрапникът да издаде скривалището си.

— По дяволите! Питам се какво стана с пистолета. — Шели вдигна щорите, а Коко се изправи от приведената си поза до леглото и протегна ръка. — Аз ще го взема.

— Всъщност, ще вземеш мен и ще ме отведеш до убежището на похитителите.

Коко се изсмя.

— Няма да стане. Там отивам, но сама. Пътищата са блокирани и жандармерията е навсякъде. Дойдох тук да заема дрехи от теб.

Шели забеляза, че терористката е захвърлила военната си униформа и е облякла една от летните ѝ рокли; рокля, обилно изпъстрена с цветя, като поле; рокля, която Шели с прискърбие трябваше да признае, че стои на Коко много по-добре, отколкото на самата нея.

— Хайде, трябва да тръгвам — подкани Коко.

— Идвам с теб. Кит е там и го грози опасност.

— Не и ако ми дадеш пистолета.

Шели ѝ го подаде и Коко го прибра в обемистата си раница, където вече бяха военните ѝ ботуши.

— Сбогом, скъпа.

— Но ти обеща да ме отведеш при Кит!

— Няма да успееш да стигнеш — отсече Коко и добави слънчеви очила и шапка към тоалета си.

Надникна предпазливо през вратата, а после с нехайна крачка тръгна боса към плажа.

Шели натика няколко неща в раницата си и хукна след нея.

Само преди ден имаше размирици и криза със заложници, но лодки със стъклени дъна, джетове и водни скиори вече си търсеха място в гъмжащите от туристи води на морето. Почиващите се бяха върнали към нормалното си поведение със сюрреалистично усърдие.

Едно нещо бе сигурно: Шели определено щеше да има нужда от онази ваканция, която Кит ѝ обеща. Какво стана с безгрижните дни, които мислеше, че ще прекара на Реюнион, излежавайки се в хамак, загледана в златистите пясъци? До момента се бе наслаждавала на урагани, корумпирани ченгета, революции, отвличания, терористи подстрекатели, взимаха я на прицел, а сега бе на път да попадне в претъпкан затвор на страна от Третия свят, където вилнее дизентерия и психопатки надзирателки с лесбийски наклонности вероятно ще изтръгват признания от нея с бутилка кока-кола в ръка.

В цялата ситуация имаше едно-едничко положително нещо: изплашена до смърт от бъдещото си попадане в затвора, Шели забрави напълно ужасите, които Майката Природа може да предложи. В тази част на острова извитите плажове се стелеха от кораловите рифове пред хотела към загасналия вулкан. За да избегне среща с

жандармерията, Коко избра този път — така се отдалечи от града и навлезе в джунглата.

— Престани да вървиш след мен! — изсъска Коко към своята преследвачка петнадесет минути по-късно.

— Не вървя след теб. Просто се разхождам сред природата.

— Така ли? — Коко посочи черните води на реката пред тях, която се вливаше в морето. — А какво е отношението ти към соленоводните крокодили, природолюбителко? В курорта дават под наем очила и шнорхели, но... не е много изгодно, защото рядко ги връщат.

— Нямам намерение да плувам, Коко. — Шели се отправи с решителна крачка към закътано скалисто заливче, където алуминиева лодка, собственост на хотела, бе заседнала по време на бурята. Издърпа я към брега. — Ето, виждаш ли колко съм ти полезна?

Коко я погледна както човек би погледнал неработеща слънчева батерия в дъждовен ден, но все пак се качи. След първоначалното задавяне двигателят запали и Коко пое управлението. Известно време лодката се движеше успоредно на брега, но когато зърнаха танк на плажа, Коко тутакси насочи плавателния съд към разпенилите се вълни. Лодката трепереше и макар Шели да се опита да прикрие завладяващата я морска болест, зелените и жълтите петна по лицето ѝ, зачервените очи и влажната коса, които ѝ придаваха вид на рисунка от Пикасо, я издаваха.

Преценявайки слабостта на Шели, Коко направи всичко по силите си да ужаси и откаже английската туристка от мисията ѝ. Първо я информира, че ако се преобърнат, е по-безопасно да остане при лодката, отколкото да се хвърли да плува в тези измамни води. Самата Коко, естествено, щяла да се добере до брега с плуване, но само защото била отличен плувец. Ако лодката поеме към открито море, предупреди тя Шели, можело да минат дни преди да я спасят. Затова я посъветва да яде водораслите, които щели да се обвият около лодката.

— Гледай да уловиш някоя и друга риба — продължи Коко със съветите си, — защото вече ще бъдеш отчаяно жадна, а като стискаш силно рибите и изсмучеш очите им, ще си набавиш животоспасяваща течност.

Излишно е да се споменава, че през останалата част от пътя Шели не спря да повръща върху залепилата се към тях огромна медуза,

докарана от бурята във водите на реката. Мекотелото видимо нямаше търпение да я опари до смърт, ако случайно цопне във водата. Започна да притъмнява и когато пристигнаха на отсрещния скалист бряг, силуетът на вулкан се очерта застрашително на фона на небето.

Коко нахлузи ботушите и погледна пренебрежително сандалите на Шели.

— Хайде, стига толкова — въздъхна Коко. — Върни се. Скоро ще настъпи нощта и няма да имам време да ти помагам.

Но Шели нямаше намерение да се предава. Пое нагоре по склона с усилие, задъхваше се, но без да изоставя особено. Тогава Тигрицата се видя принудена да продължи с всяващата паника кампания. Първият ѝ съвет бе, ако случайно падне и се пребие в някоя от урвите и Шели се озове сама, в никакъв случай да не слиза долу в долината, а да продължи да се движи по хребета, та спасителните отряди да я забележат по-лесно. Обясни ѝ, че сгънато на триъгълник фолио от шоколад е световен знак за изпаднал в беда човек, но добави:

— Само дето, за жалост, не разполагаме с шоколад. Следователно ще огладнееш, но не бива да тичаш напред-назад в опит да хванеш някое животно, за да се нахраниш, защото ще се изтощиш.

Да гони животни, за да се нахрани? Шели бе ходила на екскурзия само веднъж през живота си и макар тогава фирма да бе осигурила цялата храна, пак се оказа трудно да се засити.

— Можеш да преживееш няколко дни без храна — продължаваше да я обучава Коко, — но не, естествено, и когато е студено, а горе, при циркуса, става доста студено. Въргаляй се в калта и листата, за да се стоплиш. Щом започнат да се появяват ледени висулки по тялото ти, отхапи ги. Така или иначе, накрая ще умреш, и то мъчително и бавно. — Посъветва я да събира вода, като завърже парцали по краката си и сутрин да върви по покритата с роса растителност, а после да цеди капките в устата си. — Но ако ти е прекалено студено да вървиш, пий собствената си пикня — добави тя весело.

— Според мен почти стигнахме до убежището — простена Шели, изтощена и изплашена. — Имам чувството, че вече сме прекосили поне три часови пояса.

— Е, сега вече ще се върнеш ли? — попита Коко дяволито.

Шели хвърли поглед натам, откъдето бяха дошли. На лунната светлина морето изглеждаше спокойно, но когато се огледа наоколо, се видя заобиколена от зловещ пейзаж: в тъмнината дърветата и хребетите изглеждаха пълни със закани. Чувството ѝ за дълг все пак надделя над тревогата ѝ. Продължи след Коко, ала в един момент луната залезе и стана прекалено тъмно да продължат напред.

Коко си приготви легло от листа и Шели последва примера ѝ. Настаниха се удобно, доколкото бе възможно и Коко ѝ съобщи:

— Има един паяк, от който трябва да се пазиш. Излъчва отровна миризма. Е, лека нощ.

После се сгуши върху импровизираната си постеля и заспа.

В това време Шели оглеждаше тайнствените сенки наоколо и съвсем скоро откри присъствието на милиони многооки същества из храстите, дебнещи да я изядат. Нощна птица нададе крясък, все едно е жертва на убийство. Даже хребетът на планината приличаше на силует на животно, готово да скочи и да я разкъса. Докато очите ѝ се напругаха да виждат в тъмнината, изпод храстите изпълзя змия. Боже, колко по-добре би изглеждала като колан на талията на манекенка, дефилираща с котешка грация, помисли си Шели, покачила се бързо на ствола на дърво, където реши, че все пак не е чак толкова уморена.

Със зачервени от безсъние клепачи, с пресъхнало гърло, с изподраскани от шубраците ръце и крака, тя седеше на клон и, потрепервайки, се питаше как ще се измъкне от всичко това. А и дори да се измъкне, какво посрещане я чакаше? Бунтовниците са хора, готови да извършат убийство, за да спечелят Нобеловата награда за мир. И без това в този момент Кит сигурно правеше нещо прибързано и глупаво, за което щяха да го разстрелят, и така да обезсмисли цялото ѝ рисковано пътуване. Вярно, смята се за лоша поличба да видиш младоженеца преди сватбата, но определено е по-лошо да не го видиш след това!

Мисълта за Кит обаче ѝ подежда като прегръдка в нощта. Шели прокара ръка по въображаемата си гирлянда от рози и се помоли той и Мати да са в безопасност.

Предполага се, че най-голямото нещастие за булката е, ако на съпруга не му става оная работа. Именно затова е измислено всичкото секси бельо и какви ли не още подпомагащи брака уреди. Но измъкне ли се жива оттук, тя ще сподели своя откривателски принос със

списание „Булка“: когато съвременна жена опакова багажа си, за да замине на меден месец в тропиците, много по-полезно ще ѝ бъде да вземе със себе си... корпус за бързо реагиране под прикритие!

20. ОТСТЪПЛЕНИЕ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПАРТНЬОРИТЕ

Мъжете често недоумяват: „Какво точно търсят жените?“.

И жените се опитват да им обяснят: „О, нищо специално. Достатъчно е да има развит гръден кош, научна степен, да е симпатяга, да не проявява сексистско отношение, да е със страхотен загар, да има добре образован penis, да умеє да приготвя суфле, да победи крокодил с голи ръце, ако се стигне до схватка, да мечтає за романтика, да е в състояние да доставя разтапящ костите секс... е, толкова ли е много да го очакваш от един милиардер?“.

Ако живееш достатъчно дълго, ще се окаже, че си грешил по отношение на всичко. Това бе последният урок, който Шели научи, когато Коко най-после я отведе в лагера на бунтовниците.

Централата им се оказа полусъборена барака, сякаш Павароти е сядал отгоре ѝ. В първия момент Шели дори сбърка одърпаните, покрити с клони колиби с мравуняци на гигантски мравки. При втори поглед лагерът на могъщите съпротивителни сили, скрит в гънка на хълма, приличаше на бивак на рок звезди, след като са изнесли страхотен концерт. Часовоят, излегнат и задрямал на слънце, носеше тениска с надпис: „Исус идва! Прави се на зает!“.

Наоколо се мотаеха тийнейджъри по анцузи, ритаха топка и от време на време си почесваха ушите с дулата на ръждясали пушки, руска направа, някъде от 1802 година.

Каква ти военна сила! По всяка вероятност на Фронта за освобождение щеше да му е трудно да се справи с жена със средна интелигентност. Шели съзираше само една опасност — да не би да я насилят да купи джунджурийки, каквито определено не желаше:

пепелници, изработени от кокосови черупки, сутиени от морски миди и противни, оплетени гerdани, защото именно това носеха тълпящите се около нея деца.

Докато не видя главатаря на бунтовниците. Досети се, че е той, защото Коко се хвърли в мускулестите му ръце и впи устни в неговите. А и кой не би постъпил така, запита се Шели. Той представляваше съвършеното, романтично, революционно клише: очи, в които се четеше тлееща омраза, чувствени устни, черна коса, падаща около загорялото му лице, военни ботуши и униформа. Коко прошепна нещо в ухото му; тогава Гастон Флок замислено погали брадата си с ръка, остави настрана калашника и се обърна към Шели на съвършен английски.

— Към този циркус са бягали дедите ми, подгонени от колониалните власти след въстанията на робите. Организирали се в селища, ръководени от демократично избрани вождове, и се борили да съхранят своята независимост. И ние продължаваме да се борим.

Шели прецени, че моментът не е подходящ за тривиални забележки, и само кимна, да го насърчи.

— Дори сега не искаме да прибъгваме до употребата на сила — продължи Гастон с нежен, успокояващ тон. — Аз бях учител. Но французите са безмилостни. Не приемат да преговаряме. В резултат на суровите условия, наложени от Версайския договор през 1919 година на победените немци, появата на Хитлер бе неизбежна. Когато Хитлер се появи, Франция, естествено, капитулира. Или е по-правилно да кажа прие да сътрудничи? Така думата Виши влезе в английския език като синоним на предателство. Англичаните и американците освободиха Франция, а как Дьо Гол изрази своята благодарност? Използва правото си на вето и попречи на Великобритания да се присъедини към Общия пазар, държеше американците настрана, когато се образуваше НАТО, и не ги подкрепяше в ООН.

Шели отново кимна ентузиазирано, но същевременно се оглеждаше за Кит. Коко обаче попиваше всяка дума на Гастон. Докато мосю Флок изнасяше своята проповед, Шели започна да се чувства като кученце с кимаща глава, залепено на таблото на кола. Излиянията му целяха единствено да обяснят, че революцията не е нищо друго, освен верижна реакция срещу веригите. Крайната цел бе Реюнион съвсем скоро да претърпи коренно преобразование и да има ново

управление. Шели все се опасяваше, че вратът ѝ ще се прекърши от толкова кимане. Най-после Гастон приключи с лекцията си и ѝ предложи да пийне една „огнена вода“.

— По-известна е като скоросмъртница — осведоми я Коко.

Една глътка от местното питие моментално убеди Шели, че в обозримо бъдеще шампанското няма да загуби мястото си на любим аперитив преди вечеря по целия свят. Последваха предложения за храна: супа, направена от нещо, наподобяващо спанак, и подлютени домати. Шели отказа рибената яхния, защото се страхуваше да поръча морска храна толкова навътре в сушата при видимото отсъствие на хладилници. Салмонелена супа ли? Не, благодаря. Когато попита за дамската тоалетна, Коко прихна.

— О, разполагаме с петзвездни подвижни тоалетни — увери я тя. — Дамите — вляво от лагера, мъжете — вдясно.

След като приклепна нервно в храсталак, който се оказа жулеца коприва, и листни въшки полазиха дупето ѝ, търпението на Шели се изпари. Затова щом се върна в лагера, подметна на Коко, че вероятно е време да види „рицаря си в бляскави доспехи“. Коко отново се разсмя жизнерадостно. После преведе думите ѝ на Гастон.

— Носиш ли откупа? — попита направо бунтовническият главатар.

— Част от него. Надявах се на известна отстъпка, понеже... нали съм англичанка, прецакана от дьо Гол, и така нататък — отвърна тя.

Лицето му обаче остана безизразно. Шели предпазливо му подаде своята част от наградата — някакви си жалки петдесет хиляди лири.

Военният ръководител преброи парите и лицето му помръкна.

— Този частичен откуп вероятно ще стигне да върнем един-два от зъбите му. Днес ще се срещам с френски търговец на оръжия. — Изглежда я с пронизващите си очи. — Какво мога да купя с това? Прашка? Не сме във времето на Давид и Голиат. Нужно ми е оръжие. Къде е остатъкът от парите? Разполагаш само с един шанс да ми дадеш задоволителен отговор.

Шели видя как ръката му се плъзва към поставеното върху коленете му мачете. Давайки си сметка, че на това място можеш да си загубиш главата буквално заради приказки, Шели едва не се вцепени.

— Ами... Останалите пари... — заекна тя.

Коко я спаси от погрешен отговор, като измъкна нещо от претъпканата си раница: малкия куфар на Пандора от крокодилска кожа.

Гастон се зае елегантно да прерязва закопчалките с мачетето, а Коко обясни:

— Криех се в стаята на Пандора. Когато видях буржоазната бамбина да брои парите — парите, изкарани с пот на челото от други — си помислих: „Хммм... По-добре да си новобогаташ, отколкото никога да не забогатееш“. Не е ли така? Затова я ударих по главата.

Шели се засмя одобрително.

— Толкова е богата, че дори няма да усети липсата им — добави тя. — Когато тази жена подписва чек, банката остава на червено.

Коко също се засмя.

— Скоро ще дойда да ви взема вас, влюбените пиленца, и да ви придружа надолу по планината. Адски си падам по влюбените.

Сръга Гастон, който кимна на няколко хлапета с пистолети, и те поведоха Шели през джунглата към колибата, където държаха пленниците. Тя си пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— Какво, за бога, правиш тук? — попита Кит ядосано, когато Шели се приведе, за да не си удари главата в гредата на тавана, и влезе в спареното помещение. Той лежеше върху протрит дюшек, а Мати спеше до него. Приличаше на нещо изтощено и раздърпано, което морето е изхвърлило на брега. Сърцето на Шели заби учестено от радост, че го вижда. — Господи, само не ми казвай, че си довела ченгетата!

— Сега е моментът да започнеш да ми подаваш зърна грозде в устата и да ми вееш с ветрило от лотосови листа.

— Не искам никога вече да те видя, казах ти.

Сърцето на Шели се сви. Очакваше хладен прием, но това посрещане си беше направо сибирско.

— Е, защо си тук, Шели?

— Ами, за да спася теб и Мати, всъщност. С известна помощ от Коко. Един ден положително ще изпитам угризения — но не по-дълго от две секунди, задето откраднах парите на Пандора.

В последвалата пауза Кит пийна малко вода, за да осмисли този щастлив за него обрат.

— Ти си глупава по особен начин, знаеш ли?

Гласът му, досега напрегнат и враждебен, внезапно омекна и се изпълни с облекчение. По изтощеното му лице се разля широка усмивка. Надигна се от импровизираното легло и застана стъписан до Шели.

— Коко ще дойде да ни придружи надолу по планината. Е, сега вече заслужих ли прошката ти? — попита Шели с официален тон.

— Настояваш ли да ти поднеса и пържени картофи заедно с нея?

— Е... — Тя се усмихна за пръв път от няколко дни. — Какво ще предприемем сега?

— Ами, моментът, предполагам, не е подходящ да започнем да свирим с уста „Марсилезата“ — каза Кит и също ѝ се усмихна.

— Шели! — Мати се бе събудила от шума и се хвърли към нея като крилата ракета. Шели изпита огромна радост от възможността да прегърне отново малкото момиче с все още сънени очи. — В колибата ни дойде змия! Татко я уби! Аз мислех, че е червей.

— Хайде, Мати — подкани я нежно Кит, — събери си нещата. Значи Пандора е тук? — попита той предпазливо, когато дъщеря му вече не можеше да ги чуе.

— Долетя вчера. Господи! Най-доброто нещо у тази жена е загарът ѝ. Пандора е красива, но... — Шели сниши глас: — Толкова е грозна вътрешно! Упорита, неотстъпчива, коравосърдечна. Признавам, че беше глупаво от моя страна да те съдя, преди да се запозная с нея, Кит. Беше идиотщина да дрънкам и пред Габи. Ти се оказа прав и за нея. Пираня отвсякъде. Не мога да повярвам, че съм била такава слабоумница.

Кит я погледна дяволито.

— Престани да се наричаш глупава. Така лишаваш нас, останалите, от това удоволствие. — Усмихна ѝ се. — Ще ти призная от какво още ме лиши: от възможността да възприемам всички жени като кучки. Постъпила си изключително смело, Шели.

Лицето ѝ пламна.

— Е, не знам дали съм била смела... В момента повече ме интересува да извадя забилите се в дупето ми трънчета.

Мати се изхили.

— Моля те — Кит леко е поклони, — разреши ми да го направя аз.

Шели смъкна джинсите си и се наведе над облегалката на дървен стол.

— Господи, къде си пострадала така?

— Няма значение. Както и да е, ти също ме лишаваш от нещо: вече не мога да разправам наляво и надясно какви кучи синове са всичките мъже. Ох!

Шели вдигна джинсите и се усмихна кокетно, доволна, че оттук нататък ще се шегуват помежду си, а няма да се заяждат; изпитваше облекчение от обявеното най-последно примирие.

— Заслужаваше си да рискувам живота си, за да те спася.

— Ти твоето живот ли го наричаш? Да преподаваш музика на противни, шумни хлапета.

Шели го погледна през присвити очи. Явно бе сбъркала — не изпитваше никаква любов към него. Бе хванала по-скоро грип или бе получила хранително отравяне.

— Да, щеше ми се да поживея малко — заяви тя с леден тон, — но да се живее с теб е опасно.

(Шели прецени, че първоначално инстинктите не са я подвели. Този тип бе копие на баща ѝ: себичен, безразсъден, безотговорен. Провиненията му се подредиха пред очите ѝ като в списък за пазаруване; списък от неща, които тя не желае! Едно бе сигурно: тайната за щастлив семеен живот е една старателно и добре пазена тайна!)

Матилда задърпа яростно баща си за ръкава. И двамата възрастни се обърнаха към сериозното ѝ, изпоцапано личице.

— Какво, бебче? — попита Кит.

Мати посочи към вратата на колибата. Тигрицата се бе облегнала там и ги гледаше подозрително през присвитите си очи с насочен към тях автомат.

Шели прецени, че ако Коко толкова си пада по влюбените, сега не е подходящият момент да се раздели с Кит. Да зяпаш дулото на „Калашников“, е сериозно изпитание за всяка двойка. Вярно, когато се препираше с Кит, искаше последната дума да е нейна, но не и да се превърне в епитафия.

— Коко — обади се Мати с любопитство, — борците срещу престъпленията се борят срещу извършителите на престъпления, огнеборците се борят срещу огъня, но срещу какво се борят борците за свобода?

Господи, какъвто бащата, такава и дъщерята! Шели се отчая. Тя и Кит погледнаха Коко с трепет.

Тигрицата само се засмя.

— Шели, докато се катерехме по планината, можех да те убия във всеки момент, нали?

— О, да — отвърна непринудено Шели, доколкото ѝ позволяваше налегналият я сърдечен спазъм.

— Как да ти обясня, Мати... И Шели, като мен, е романтичка. Разказах на Гастон как тя и баща ти ми помогнаха: платиха, за да ме пуснат под гаранция от затвора, скриха ме от Гаспар. Парите на Пандора за откупа са у нас. С удоволствие ви връщаме парите от вашата награда. — Шели пое кафявия книжен плик с благодарност. — Но приключението ви с медения ви месец още не е завършило. Налага се да побързате да отидете до Мадагаскар, преди Гаспар да е надушил дирята ви. Наблизо има рибарско селище. Сигурно там ще успеете да наемете лодка. От друга страна, Шели, ако Кит се държи като неблагодарник, изритай го в топките и замини сама — завърши тя лукаво.

— Хайде, хайде — изсмя се Кит притеснено. — Шели и аз имаме някои незначителни разногласия, но съюзът ни е стабилен, защото имаме толкова общо помежду си...

— Да, взаимното ни презрение и пълна непоносимост. — Шели отвори плика с петдесетте хиляди лири и подаде половината на Кит. — Като напуснем този остров, всеки от нас поема по пътя си.

— Хайде да вървим — предложи Коко. Подхвърли във въздуха връзка ключове за кола и ги хвана ловко. — Ти какво, идваш ли с нас? — попита тя Кит.

— Разбира се — увери я той.

Онова, което в целия цивилизован свят биха възприели като опасен преход, за Коко явно представляваше първокласен път. Докато слизаха по планинския склон, старият, очукан „Сааб“ трещеше,

стенеше и лъкатушеше, но най-после стигнаха брега. Прекосяваха село след село и пораженията от урагана ставаха все по-видими.

Удари ли ги хормонът, жените поглъщат огромни количества шоколад и се впускат в експедиции за купуване на обувки. Но яростта на Майката Природа явно не се умилюстивяваше така лесно. Стана ясно, че въпреки скорошния ѝ буреносен изблик, тя все още не е уталожила гнева си.

Матилда първа забеляза сивия сняг. От възмущение запляска с ръце и започна да моли да спрат, за да направи снежен човек. Първоначално Шели взе пепелта за последица от горски пожар, но колкото повече приближаваха столицата, толкова повече сива пепел се сипеше върху тях. Небето притъмня, макар да бе само средата на следобед. Вятърът довя силна миризма на сярата.

— О, по дяволите! — изруга Коко. — Старият димящ комин.

— Какво?

Шели забеляза как в продължение на цяла минута Коко търси най-малко обезпокоителните думи.

— Съжалявам, хора, но наистина няма деликатен начин да ви съобщя, че всеки момент ще изгорите в море от лава.

Земетръсен тремор разтърси колата и обясни ситуацията по-красноречиво от Коко.

— Света Дево, Майко Божия — промълви Кит, изведнъж превърнал се в католик. — Да не искаш да кажеш, че вулканът изригва?

— Вулканът изригва? — повтори Шели в опита си да проумее цялата абсурдност на ситуацията.

Първо ураган, а сега вулкан? Времето тук определено бе мелодраматично.

— Не се паникьосвайте! Шегувам се. Този вулкан изригва само веднъж годишно — увери ги Коко.

Разтърси ги нов трус и колата спря наскоро. Докато Коко правеше опити да я запали, очите на Шели различаха как подобно на библейска картина змии, мишки и всевъзможни животинки пълзят или бягат надолу по склона и пресичат пътя пред тях.

През стиснати зъби Кит поиска обяснение защо вулканолозите не са предсказали, че планината ще изригне.

— Имахме обсерватория, но ураганът я унищожи — задоволи любопитството му Коко небрежно. — Вулканът, който изригва всяка година, е в югоизточния край на острова. Този тук е угаснал. Няма от какво да се притеснявате.

Но докато колата продължаваше по пътя, стана ясно, че нищо от думите ѝ ни най-малко не отговаря на истината. Именно планината, в която се намираха, се готвеше да изригне. Във въздуха вече се появяваха нажежени до червено камъни и лавата се стичаше към морето, а по пътя си поглъщаше къщи и коли. Въздухът бе страшно горещ и цялата растителност около тях избухваше в пламъци.

Страхът обгръщаше Шели също като нажежени огнени езици.

— Нали този вулкан е изгаснал! — изпищя тя.

Преди медения си месец от време на време бе размишлявала за живота след смъртта; напоследък се вълнуваше предимно от живота си преди смъртта! Щеше да съжалява до сетния си час, че се е омъжила за Кит Кинкейд — ако въобще ѝ предстоеше да живее толкова дълго. Да, на женитбата определено може да се гледа като на съкращаваща живота.

— Милостиви боже, май сме в истинска опасност — простена Кит.

— Точно така — съгласи се Коко мрачно.

За пръв път дори Матилда нямаше никакви въпроси.

21. КАМИКАДЗЕ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ЗДРАВЕТО

Жените имат настинки, главоболия и мрачни настроения.

Мъжете, при свършено същите симптоми, страдат от грип, от мигрена и от криза на средната възраст...

Хипохондрия е евфемизъм за мъж. Ако един мъж го отрича, то хипохондрията е единственото заболяване, от което не страда.

Има ред причини внезапно да приемеш друга вяра. Една от особено убедителните е да се озовеш на пътя на изригващ вулкан, в кола, където пътуват едновременно беглец и търсен от властите терорист, а по петите ти са копоите на бивша съпруга и полицейски началник психопат.

Докато колата се движеше с пълна скорост, преследвана от стичащата се по склона на планината лава, Шели се молеше. По едно време Коко сви рязко към рибарското селище. Първоначално Шели изпита облекчение. Но с навлизането в селото забеляза, че това е призрачно село, опаковано като подарък в слой вулканична пепел.

— Къде са хората? — попита тя отчаяно, трескаво търсейки да забележи някакво движение в сивата прах.

— Едва ли ще сгрешим — обади се с безизразен глас Кит, — ако заключим, че всички местни жители, които изглеждат малко дръпнати и недружелюбни, всъщност са мъртви.

— Ще трябва да опитате на летището — прекъсна разсъжденията му Коко.

Но само след няколко километра стана ясно, че не са единствените, решили да летят. Цялото население на Реюнион се бе насочило в същата посока.

Слънцето се криеше зад облак, небето бе притъмняло, жълтеникавосиво. Земята се тресеше като корем на великан. Сякаш целият свят се движеше. Необичайно горещ вятър духаше откъм планината. Все едно те вееше сешоар, използван в ада. Дим се стелеше като пелена и със свистене преминаваше през боровите дървета. Шели усещаше дробовете си задръстени от пепел. Рационалният свят напълно бе излязъл от орбитата си. След поредния силен тътен към небето бе изхвърлена нова магма и по потреперващия склон започна да се стича нова лава.

Шели погледна Кит. Тялото му бе така вдървено сякаш бе застрелян.

— Забелязала ли си, че никога няма представители на туристическите агенции, когато ти трябва? — подметна той небрежно, за да не тревожи Мати, която извърна изплашени очи към него.

Стомахът на Шели се бунтуваше, все едно ги подмяташе свирепа буря в открито море. Изведнъж животът загуби смисъл.

— Мислил ли си за смъртта? — попита тя Кит жално.

— Господи, не. То е последното, което желая да ми се случи.

— Как можеш да се шегуваш в такъв момент?

— А ти как можеш да не го правиш?

Сега пепелта валеше върху тях като черен дъжд. Колите включиха фаровете, за да осветят платното, не че успяваха да напредват особено по претъпкания път. Щяха да са нужни часове, за да преодолеят петте километра до летището в това натоварено движение, но на Коко й стигнаха само десет минути да ги прекара през задните улички и алеи, които познаваше отлично.

— Къде отиваме, татко? — попита Мати тихо.

— Няма значение — проплака Шели. — Всички пътища водят към ада.

— О, нека отидем другаде. Женен съм, следователно вече съм бил там — подхвърли Кит небрежно, но в гласа му се долавяше напрежение. Притисна Мати по-плътно до гърдите си, когато колата взе рязко завой на две колелета. — Виж колко красив изглежда оттук вулканът.

Направи опит да разсее дъщеря си, като посочи начупените оранжеви устни на вулкана, насочени към небето. Но се получи

обратен ефект. Мати сепнато си пое въздух, когато нова вълна червени късове изригна от кратера.

Шели потупа детето по ръката.

— Най-хубавата гледка към Реюнион ще е от прозореца на самолета, на който ей сега ще се качим — обяви тя решително.

Коко ги избута от колата в края на пистата. Посочи дупка в оградата.

— Така ще избегнете митницата. В залата за заминаващи цари пълен хаос, а това ще е добро прикритие за вас. Грижете се за чакрите си, влюбени пиленца — посъветва ги фалшивото хипи и не толкова фаталната жена и им намигна.

В следващия миг колата ѝ се отдалечаваше с трясък по пустия път.

Прекосиха пистата към терминала безпрепятствено. Коко се оказа права. За промъкването крадешком на летище изригването на вулкан осигурява най-добро прикритие. Никой не им обръщаше внимание. Цареше пълен хаос. Престоеше да излети самолет на мавританските въздушни линии с триста и петдесет места и около пет хиляди души се опитваха да се качат на него. „Еър Франс“ проявяваше завиден расистки подход и качваше само бели пътници, заедно с домашните им любимци, ала не допускаше на борда чернокожите им слуги. Шели остана да пази Мати, а Кит тръгна да взима скалпове, за да осигури билети.

Секунди след като ги остави, се чу съобщение първо на френски, после на английски: летището, отворено след урагана, сега отново е затворено до второ нареждане заради вулканичната пепел във въздуха и отломъците по пистата. Тази пречка за излитане изглеждаше незначителна в сравнение с приливната вълна крещящи неразбираемо разгневени хора, отправили се към информационните гишета. Подобно на две деца върху сърф, Шели и Мати бяха пометени. Тълпата засмука момиченцето. Шели се паникьоса, но успя да улови топлата ѝ ръчичка в мелето от крайници.

— Внимавайте къде вървите! — сопна се тя на непознатите лица наоколо. — Не разбирате ли английски!

— О, Шели — възкликна появилият се Кит, — не забравяй, че са французи!

Поне се бе върнал с насърчителна новина: Си Ен Ен бе уредил хидроплан от Мавриций да прибере Габи и безценния ѝ заснет материал. Кит ги отведе в по-спокоен край на залата за заминаване и посочи през прозореца стар, поочукан хидроплан, привързан към понтон в залива. Изглеждаше сякаш е изпил прекалено много гориво. Приличаше на сумист с крила. Шели въздъхна облекчено, но ако участваха във филм, в този миг щеше да прозвучи зловеща музика.

— Нямам време за бърбрене — подхвърли минаващата покрай тях Габи. — Трябва да хващам самолет.

Зад нея, натоварен с прожектори, камера, записваща техника и кашони видеозаписи, тежко пристъпяше Влекача.

— Да се видим на борда? — предложи Шели безразсъдно.

— О, не — отвърна Габи злобно. — Довиждане, Кит. Какъв драматичен край за документалния ми филм: младоженецът изчезва при тайнствени обстоятелства — обяви тя триумфално. — Ти, Грийн, можеш да дойдеш. Има едно свободно място, та вземи и детето. Ще запечатаме на филм как се връща при майка си. Зрителите адски си падат по такива сантиментални глупости. Пандора излетя с частен хеликоптер преди час. Имала неотложен делови ангажимент в Порт Луис.

— Габи — започна да я умолява Кит, — ако оставиш част от тежката си апаратура, всички ще се качим на хидроплана.

— Да — изненадващо го подкрепи Влекача. — В края на краищата са ни нужни само касетите.

— Не съм се родила кучка. Мъже като Кинкейд ме превърнаха в такава — просъска Габи и изрита Кит между краката. — Това е, задето прецака документалния ми филм.

После Габи, заедно със записите, които щяха да ѝ осигурят престижна награда, изчезна в малката зала, предназначена за щастливците, които щяха да се качат на хидроплана.

— Струва ми се, че започва да си пада по мен — сподели Кит с Шели през стиснати зъби.

— Нима?

— Да. Днес ме срита само веднъж.

— Какво искаше да каже Габи, че на борда имало само още едно свободно място?

Кит с нежелание ѝ обясни, че понеже френската порнозвезда, залязващият рок певец и гаджето му са си осигурили място на борда с подкуп, летецът обявил, че остава място само за един възрастен и дете, защото хидропланът бил вече претоварен.

— Шели, ти ще тръгнеш с детето. Аз ще намеря лодка. При попътен вятър само за един ден се стига до Мавриций по море.

— Мене ме изключи — обяви Мати, която до този момент бе стояла тиха като мишле. — Няма да тръгна без татко! Няма, няма, няма!

— Татко знае най-добре, скъпа. Шели ще се грижи за теб.

— Нищо подобно — обади се Шели. — Не аз, а ти ще се качиш на хидроплана.

— Млъкни, Шели. Вече е решено.

— Ей, да виждаш пишеща машина пред мен? Не съм ти секретарка, затова престани да ми диктуваш!

— А, ето ги и щастливите младоженци. Няма защо да спорите. Така и така не вие, а ние ще се качим на хидроплана.

Препирнята им прекъснаха Гаспар и любовницата му — сервитьорката от бара на хотела. Шели усети тръпки на ужас да пробягват по гърба ѝ. Но докато мислеше, че мълчанието вероятно е най-добрата политика в момента, Кит се обади:

— Господи, пак ли ти? Ти си като отвратително чудовище във филм на ужасите, което отказва да умре.

Вниманието на полицейския началник обаче бе насочено към прозореца, от който виждаха как Габи, Влекача, залязващата рок звезда и порноактрисата си проправят път по разрушения от урагана понтон. Гаспар понечи да тръгне след тях, хванал любовницата си за ръка.

— Ей, защо не останеш да потушиш малкото си въстание? — попита Кит. — Всъщност, какво ли се чудя? Вие, жабарите, усъвършенствате изкуството на оттеглянето от 1870 година насам.

Най-важното правило при въздушните пътувания е, че правото принадлежи на пътника с оръжието; Кит явно не го знаеше до момента, когато Гаспар започна да го удря по лицето с дръжката на пистолета, който извади от джоба си. Разбеснелият се полицай не чуваше нито воплите на Шели, нито писъците на Матилда, която същевременно отчаяно риташе във въздуха напосоки. Анорексичната му любовница сложи край на самозабравата му, като изруга

гръмогласно и посочи готвещия се да поеме хидроплан. Шели, прекалено разтревожена за проснатия на земята Кит, не забеляза оттеглянето им. Вратата на залата се затвори зад тях със зловещ, финален трясък.

Мати се настани в скута на Кит, където се разхлипа, а от ноздрите ѝ обилно се стичаха сополи. Шели нежно положи главата на Кит върху рамото си. Кръвта му капеше върху крака ѝ.

През огромния стъклен прозорец наблюдаваха как Гаспар и любовницата му на бегом преминават по понтона и се качват на борда. С още по-голямо отчаяние се загледаха как хидропланът се плъзга по водата, преди да се издигне във въздуха.

— Не се притеснявай — обади се внезапно Мати, — татко ще ни спаси. Той е като онази американска звезда Арнолд Шварц-Негър.

Тоталното ѝ доверие в него сломи Кит.

— Господи, подведох ви и двете — обяви той съкрушено. — Страшно съжалявам.

— За какво? За това, че обичаш дъщеря си ли? Е, направи някои налудничави — ами, направо глупави — неща, Кит, но действаше, воден от любов. Което те прави...

Млъкна и го изгледа. Кит наистина приличаше на баща ѝ: създаваше единствено главоболия, когато е наоколо, но за разлика от него караше сърцето ѝ да се свива от болка, когато го няма. А най-важното бе, че никога не би изоставил своето момиченце.

— Какъв го прави? — настоятелно питаше Мати, дърпайки я за ръката.

— Ами, привлекателен... — прошепна Шели смутено.

— Привлекателен? Ще ти се струвам ли привлекателен след двадесет години затвор, където Пандора несъмнено ще ме натика? — попита Кит отчаяно.

— И именно затова — продължи Шели, твърдо решена да се изкаже докрай, защото трябваше да го направи сега или никога — се влюбих в теб, дяволите да те вземат! — Смаяна от изреченото, си прехапа езика за наказание. Да говори ласкаво на мъж? Полудяваше ли? — Но нищо чудно просто да съм хванала грип — довърши тя.

— Ти не си се влюбила в мен — отвърна Кит все така сломено. — Изпречих ти се на пътя и ти стъпи върху мен, а сега е редно да ме избършеш като полепнала по обувките ти кал. Пандора е права: не съм

в състояние да се грижа дори за себе си, камо ли за дъщеря ми. Единствено в издънването съм пожънал огромни успехи. Неизбежно прецаквам всичко.

— Знаеш, ли? Прав си — увери го Шели енергично. — Прецака и моята представа за мъжете, като се прояви като храбър, самоотвержен герой, който на всичкото отгоре се държи мило с мен.

Закачливо тупна Кит по рамото, което го накара да се усмихне леко.

— Не знам какво ми става — учуди се той, — но започваш отново да ми се струваш привлекателна, а и не си такава командаджийка, каквато те помнех.

— Явно боят по главата те е направил по-зрял и интелигентен — предположи Шели. — Ако питаш мен...

Не успя да се изкаже, защото точно в този момент връхлетя Коко, задъхана и разрошена.

— Господи! Адски се радвам, че още сте тук.

— Защо? — попитаха Кит и Шели едновременно.

— Туристическите долари, те поддържат режима, нали? Гастон току-що обяви самолетите с туристи за официални военни мишени. Слава богу, че не сте на борда на самолета.

— Какво точно искаш да кажеш? — настоя Кит.

Коко направи пауза и погледна към нощното небе навън.

— На борда има бомба — промърмори тя.

— На борда на хидроплана?

Коко кимна. И тогава Шели направи единственото, което й оставаше след ден като този: припадна.

22. УСЛОВИЯ ЗА КАПИТУЛАЦИЯ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: СЕКСУАЛНО ВЛЕЧЕНИЕ

Мъжете мислят, че най-добре е сексуалното влечение да се задоволи в колата. Вероятно заради изписаното с дребни букви предупреждение на огледалото за обратно виждане: „Обектите, които се отразяват в това огледало, изглеждат по-големи, отколкото са в действителност“.

— Каква искаш да станеш, когато пораснеш? — обърна се Шели към Мати, докато се излежаваха в закътаната част на плажа, облети в слънчева светлина.

— Лекарка, медицинска сестра, адвокат, съдия, актриса, градинарка и фотомодел. И още великан, вълшебник и магьоснически чирак.

Шели се усмихна. Небето над главите им бе млечнобяло, морето пред тях — дълбоко, спокойно, сънливо, синьо и изпращаше вълните си да обливат краката им.

— Също така — рицар и кралица на Америка. А ти каква искаш да станеш, когато пораснеш?

Въпросът обърка Шели.

— О, това е лесно — обади се току-що присъединилият се към тях Кит. — Концертираща изпълнителка на класическа китара.

— Татко, тихо. Нека Шели отговори — разпореди се Мати с най-официалния си тон на училищна директорка. — Шели — настоя тя, — кажи на мен и татко каква искаш да станеш, когато пораснеш.

— Ами, малко по-висока...

— Татко, татко! Виж — бебе подводница! — Матилда посочи плавателния съд, който точно се надигаше от водата в усамотеното заливче пред тях. — Колко е сладко! Къде са майка му и баща му?

— Струва ми се, че няма нужда от майка или баща. Виж колко хубаво плува само.

Кит притисна силно дъщеря си, а тя засия възторжено. Шели се опита да си представи какво ли е да се чувстваш защитен, в безопасност и приятно в любяща бащина прегръдка. Испита копнеж, който я прониза болезнено.

— Коко каза, че подводницата ще ни откара до рибарско селище в южната част на острова. Оттам ще отидем до Мадагаскар с траулер.

— Сигурен ли си, че е безопасно? — попита Шели, докато гледаше с подозрение огромната навиваща се играчка за вана, която се полюшваше върху вълните. — Искам да кажа: ще бъде хубаво поне веднъж някое наше начинание да завърши, без да ни отвеждат с полицейска кола или с линейка.

— Обещавам никога повече да не предприема нищо, което да ни направи тема номер едно във вечерните новини — заяви Кит с ръка върху сърцето.

— Но как ще стигна до Англия от Мадагаскар?

— Наистина ли искаш да се върнеш в онази шибана дупка? Не ти ли омръзна да преподаваш музика на училищни състави с налудничави имена?

Беше прав. Преди два месеца изведоха учителя по пиано в усмирителна риза.

— Не бива да ни оставяш, Шели — обади се Мати, — защото... Ти не слушай, татко. — Запуши ушите на баща си с ръце и прошепна на Шели: — Току-що разбрах, че татко е Зъбната фея, дете оставя парички под възглавниците на децата, когато им падне зъбче.

— Наистина ли?

— Да, но не му казвай, че знам. Както и да е, не искам той да излиза вечер да си върши работата, а аз да съм сама, без никой да се грижи за мен.

Пъстрите ѝ зелени очи, съвсем като на баща ѝ, бяха огромни, и в момента я гледаха влажно и умолително.

Шели усети как гърлото ѝ се стегна.

— А каква е алтернативата? — попита тя маниакално решена да не се обвързва с Китсън Кинкейд: човек, категорично против да му се отнеме свободата или да има годеница; американския любовник, който вярва в живота, свободата и щастията да преследва жени.

— Ами... — За пръв път Кит не намираше думите, с които да изрази чувствата си веднага. — Хрумна ми, че би могла да се навърташ

около нас, ако ме разбираш...

Думите на Кит закръжиха във въздуха като вербални парашутчета, като пълни с надежда копринени облачета. Очите му сияеха като танцуващи върху морската вода слънчеви лъчи; целият свят потреперваше весело, небето се превърна в прозрачен купол, топлият бриз ги обгърна като нежна прегръдка.

— Ще получа ли това предложение писмено? — попита Шели накрая. — Искам да кажа, то не е като брачен обет, Кит. Такива неща са сериозни.

Кит ѝ се усмихна многозначително и сладострастно; усмивка, пълна с обещания, вероятности, удоволствия. Бедрата ѝ неволно потрепериха.

Откраднатата миниподводница, предназначена за туристически разходки, побираше шестима пътници и туземния капитан, който — според уверенията на Коко — бил завършил Френската военноморска академия. Подводницата представляваше две остъклени отделения, разделени от врата, откъдето се откриваше панорамна гледка към света на Нептун. Макар да се спускаше, Мати, Кит и Шели имаха чувството, че излитат заради избавлението си от остров Реюнион, където върлуваха урагани, вулкани, въоръжени сблъсъци и терористични бомби.

Лъчът на прожектора осветяваше мълчаливите рибни пасажи, които като симфония кръжаха наоколо в сложен хореографски танц. На двадесет-двадесет и пет метра под тях плуваше сива акула, но Шели не я забеляза, защото бе потънала дълбоко в някакъв собствен свят.

Докато се придвижваха над пясъчното дъно, Кит остави Мати при Коко и капитана и седна до Шели.

— Ей, не съм ли се женил някога за теб преди? — попита той игриво.

— Нищо няма да излезе, Кит. — Шели се загледа към кораловите масиви навън. — Прекалено различни сме.

— Така е. Аз съм човек, а ти си някакво неземно момиче. Но както казват французите: Да живеят различията! — Затвори междинната врата. — Противоположностите се привличат.

— Но ние нямаме абсолютно нищо общо, освен свидетелство за брак.

— Да, но истинската любов побеждава всичко — увери я той и я привлече към себе си.

— Не е така, Кит. Не побеждава например факта, че ти си свикнал на привличащи вниманието жени като Пандора. Аз не се откроявам с нищо. Погледни ми косата — сплескана, мазна и права. — Последните дни бяха толкова стресиращи, че бе започнала да прилича на снимката си в паспорта. — Всъщност не ме гледай!

— А какво ще кажеш за другото си окосмяване? — попита той и се заигра със зърната на гърдите ѝ, преди да плъзне ръка в джинсите ѝ към цялата топлина вътре.

Тялото ѝ се залюля; не се подчиняваше на нито една нейна заповед. Пръстите му се движеха бавно.

— Знаеш ли? — промълви той. — Права си. Нищо няма да излезе. Аз съм импулсивен, безразсъден. А ти си свикнала да проявяваш спонтанност колкото образцова английска домакиня, която те кани на вечеря след три години познанство, разпределила е кой къде ще седне, какво ще е менюто и обмисля как да поведе разговора към обсъждане на Вклидовата геометрия.

— Вклидовата ли? Имаш предвид Евклидовата — поправи го Шели, като се опитваше да овладее вълнението, което я обземаше. — Любовта няма да преодолее и факта, че си толкова необразован. Ти смяташ, че Данте е начин, по който италианците готвят спагети.

— Какво? Не е ли това? — Гризна ухото ѝ. — Да, права си. Ние абсолютно не си подходяме. — Топлината от телата им се сля, докато се притискаха по-силно един към друг. — Ти си скована англичанка, докато аз съм енергичен янки.

Плъзна джинсите ѝ надолу. Шели се усещаше олекотена като мечта.

— Налице е и фактът, че ти си подозрителен към всички жени — добави тя.

— А ти ненавиждаш всички мъже — отвърна Кит.

— Така е — потвърди Шели.

Разкопча джинсите му, а той се измъкна от тях. Полуголи, телата им се преплетоха.

— Ех, да имаше на разположение трети пол — въздъхна тя.

— Да, наистина жалко — съгласи се Кит.

Прокара ръце по талията и бедрата ѝ, после там, където тялото ѝ се извиваше като китара. Шели не бе на себе си от блаженство. За миг се паникьоса, че отиват прекалено далеч. Беше като наркоза — ето обяснението. За да се измъкне от това състояние, Шели го сграбчи между краката. През тялото му премина конвулсия.

— Най-отвратителното на този меден месец е, че ме накара да престана да гледам на жените като на по-слабия пол — сподели той. — Никога няма да ти го простя.

— А аз си мисля за слабия секс, който хората започват да правят, след като им се родят деца — отвърна Шели и се прилепи плътно към него.

— Искаш да опитаме ли? — промърмори Кит, заровил пръсти в косата ѝ. — Определено бих искал още едно хлапе. Само след няколко години Мати ще потъне в стаята си и няма да я видя отново, докато не си изкара шофьорска книжка.

— Аз пък никога няма да ти простя — обади се Шели, — че ме накара да се влюбя в Матилда. Сега, въпреки целия ми здрав разум, желая свое симпатично момиченце.

— Хората през цялото време се притесняват и си задават въпроса дали са щастливи и удовлетворени. Най-хубавото на децата е, че от грижи около тях нямаш време да си задаваш този въпрос.

Но с ръцете му върху голата кожа на корема ѝ тя се чувстваше вече изключително щастлива.

— Не мога да ти простя и друго, Кит. Накара ме да преосмисля мнението си за мъжете.

Кит се засмя; онзи гърлен, сексапилен, среднощен смях, който отдавна не бе чувала.

— Май не е толкова лошо да сме противоположни. Имаме възможност да се допълваме един друг, да се обогатяваме. Защо да не сключим примирие по отношение на сексуалната война?

— Само ако си готов да обсъдим условията, при които ще се предадеш, Кинкейд.

— Искаш да кажеш условията, при които ти ще се предадеш. — Той бе като октопод, обгърнал цялото ѝ тяло едновременно. Притискаше я така силно, че тя едва дишаше. — Вземам те за моя пленница.

— Никога няма да ти сътруднича. Дори да ме подложиш на мъчения.

— Така ли? Ами ако кажа, че отново ще те заведа на меден месец в Реюнион?

— Добре, добре. Само не това! Ще направя всичко каквото искаш.

— Всичко?

— Какво точно си замислил?

— Окупация — обяви той и разтвори краката й с коляно.

— А ако окажа съпротива?

— В такъв случай ще прибегна до употреба на сила.

Хвана ръцете й и разкъса ризата й.

Тя го ухапа по врата. Той леко трепна от настървението й. Гъвкава и хлъзгава като риба, тя застана отгоре му.

— Подценяваш Движението ми за независимост — обърна му внимание Шели, подпря се на колене и се отпусна върху него.

Ритъмът им съвпаднаше до съвършенство. Щеше да се наложи да проведат мирни преговори и да обсъдят всички клаузи от договора, но лошото на езика на любовта е, че изглежда оргазмите им водеха разговорите. Кит и Шели не изричаха друго, освен „Оооо...“, „Да...“, „Мммм...“, „Сега...“, и най-после се предадоха блажено един на друг.

Междувременно Мати седеше при Коко и капитана и гледаше в захлас пасажите риби наоколо.

— Май си имаш нова майка — намигна й Коко.

— Крайно време беше. Възрастните понякога са доста загубени и не знаят какво приказват.

— Така ли? — попита Коко развеселена.

— Шели ми каза, че мъжете и жените никога няма да намерят общ език, защото мъжете са от Марс. А татко ми обясни, че мъжете и жените никога няма да се разберат, защото жените са от Венера. А всъщност мъжете и жените са от една и съща планета — обяви тя делово. — Планетата Земя. Затова... — доста философски и кокетно, по френски, сви рамене: — просто трябва да се примирят с този факт.

23. СПИСЪК НА ЖЕРТВИТЕ

РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОЛОВЕТЕ: ПОТРЕБНОСТИТЕ

Мъжете: Бракът устройва мъжете далеч повече, отколкото жените. Женените мъже живеят по-дълго от самотните мъже, по-рядко страдат от сърдечни болести и имат по-малко психически проблеми.

Жените: Като цяло, ако нашите вибратори можеха да убиват появилите се в банята паяци, да палят барбекюто, да ни целуват по клепачите и да ни казват, че не изглеждаме дебели, когато сме облечени в ликра, за какво са ни мъжете?

Седмица по-късно, в седем вечерта, в южната част на Лондон група весели хора на различна възраст и от всякакви раси, бяха насочени от бара, където се раздаваха безплатни питиета и закуски, към огромно телевизионно студио. Подредено е като за предаване, в което участниците се сватосват по компютърен път, но музиката не е така ведра, както при други подобни програми.

Британските зрители гледат прехласнато как водещият, с много гел по косата като хевиметъл рок звезда, припомня случилите се трагични събития при филмирането на конкурентното предаване „Отчаяни и без гадже“, които таблоидите не престават да описват като „най-чудноватия меден месец в цялата история на човечеството“. Няма никакви заснети кадри на лице, никаква булка, никакъв младоженец, никаква режисьорка. Докато изрежда прекеждията, сполетели двойката на острова — урагана, взимането им за заложници, изригването на вулкана, трагичното изчезване на хидроплана, при което се предполага, че всички пътници са мъртви — вживелият се в ролята си водещ се пита дали предопределената от съдбата двойка е успяла да постигне примирие във войната между половете, дали се е стигнало до помирение на противоположностите.

След това водещият добавя, че все пак е останало едно доказателство за съществуването на булката. Предишния ден получили видеокасета как тя свири на китара.

В другия край на града, в луксозния квартал „Мейфеър“, Пандора Вайн Темпъл гледа предаването, когато полицаи от остров Реюнион ѝ връчва призовка да се яви в съда за неплатени данъци.

Не е нужно да споменаваме, че цените на дяловете в компаниите на Пандора моментално падат като оловни отвори.

След разбиването на хидроплана Габи успява да се добере до необитаем остров в Индийския океан. Стъпвайки на пустия бряг, гуруто на Риалити Ти Ви започва да си мисли, че ѝ писва от толкова много действителност. В продължение на един трогателен момент се надява, че е главен участник в предаване от рода на „Оцеляване“, в което изпращат хората на някой смъртоносен, пълен със змии остров, където няма какво да се яде, освен ларви на бръмбари, без да се броят или показват в кадър дружелюбните членове на снимачния екип, готови да ти се притекат на помощ и да ти дават храна, щом огладнееш.

Цял ден претърсва острова, само за да открие, че наистина се намира в необитаема пустош, където няма нищо, с изключение на същество, много по-ужасно от пълзящите отровни змии — операторът ѝ, гол, ако не се смята препаската, която си е надянал над пениса.

— Слава богу! — радва ѝ се той. — Мислех, че съм обречен на онанизъм до края на живота си.

— За нищо на света няма да легна с теб — уведомява го тя хладно.

— Но аз ще легна с теб, Габи — уточнява той. — Какво ще ми направиш? Ще ме уволниш ли?

На Габи ѝ остава да направи само едно. Обръща поглед към небесата и започва отчаяно да се моли: „Господи, знам, че съм нищожество, но те умолявам — *измъкни ме от тази шибана ситуация!!!*“.

В лагера на бунтовниците се чуват възторжени викове, когато се разпространява новината за изчезването на Гаспар, за когото дори се предполага, че е мъртъв. Международната преса побърза да го порицае, макар и посмъртно, заедно така жестоко е потушил бунта и е зарязал поста си.

Коко, дълбоко в душата си, го жали малко.

— Вярно, беше негодник, но след като го разкъса бомбата, за мъртвите се говори или добро, или нищо.

— Чудесно се получи, че е мъртъв — казва бунтовническият главатар.

Доминик, в опит да надмине себе си, като смае застаряваща наследница с номерата си при сърфирането, е отнесен от теченията в открито море. Сега спасителните отряди търсят надлъж и нашир по морското дъно мъж със силен загар, с огромно количество златни верижки по врата и впечатляваща мъжка надареност.

В телевизионни и радиопредавания по цял свят, както и по първите страници на вестниците, капацитети обсъждат войната между половете. Някоя жена не е остров, но ако беше, щеше ли да иска да е колонизирана?

— Любовта може да бъде демократична — обявява един брамин.

— Тогава защо мъжете и жените прекарват цялото си време в изреждане на взаимните си чудовищни недостатъци? — парира друг.

— Как ще спечелим войната между половете — пита феминистка активистка, — щом постоянно общуваме с врага? Мъжете и жените желаят различни неща!

— Така е. Мъжете искат жени, а жените — мъже.

Какво е станало със залязващата рок звезда, гаджето му и порнозвездата ще се разбере едва след като от дъното на Индийския океан бъде извадена черната кутия на хидроплана.

В бар на плаж в Мадагаскар Мати чете басните на Езоп и решава да напише свои басни, наречени „Децата са от Плутон, а родителите —

от съвършено различна галактика“.

Кит Кинкейд и Шели Грийн са обявени за изчезнали, може би щастливи...

Една приказка, която и Шели, и Кит се надяват да продължи до края на живота им... стига *тя* да престане да го кара да яде меко сирене и да се примири с факта, че представата му за добро похапване е друга, и стига *той* да признае, че американците са с толкова свръхнадуто его, че ако седнеш зад такъв човек в театъра, няма да видиш и една педя от сцената, а *тя* да признае, че английското общество всъщност е съставено от лилипути. Стига *той* не само да оправя леглото, но и да не забравя да подреди декоративните възглавнички по него, а *тя* да не твърди, че филмът за еднокраката полска лесбийка, предприела пътуване с автобус през Румъния, където открива в изкуството истинското си призвание, е пълна глупост. Стига *той* да престане да се прозява, когато тя иска да обсъдят взаимоотношенията им, а *тя* да престане да се прозява, когато той ѝ обяснява колко на сто харчи дадена кола. Стига *той* да се вслуша в молбата ѝ и да проявява „известно уважение“, а *тя* — да престане да го уведомява седмица предварително, че няма да го придружи на бейзболния мач, „защото няма настроение“. Стига *той* да се научи, че да надигнеш одеялото, след като си пръднал, не е начин да освежиш въздуха, а *тя* да проумее, че мъжете никога няма да се справят със зависимостта си от дистанционното на телевизора. Стига *той* да разбере, че, по дяволите, не е състезател от Формула 1, а *тя* да схване, че човек може да се наслади на едно пътуване с кола, ако тя млъкне за малко, за бога! Стига *той* да приеме, че да останеш буден, след като си правил секс, не е олимпийско постижение, а *тя* да приеме, че мъжете генетично не са създадени да забележат, че една жена се е подстригала. Стига *той* пък да разбере, че жените генетично не са създадени да успеят да минат покрай разпродажба на обувки, без да направят ирационална покупка, а *тя* да приеме, че мъжете психологически са неспособни да направят коледното си пазаруване преди Коледа. И стига *той* да приеме факта, че кодексът по женска етика забранява на жените да проведат телефонен разговор, по-кратък от 30 минути, а *тя* да схване, че когато мъжете не говорят, те не крият нещо, а просто не мислят за нищо, и *той*...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.